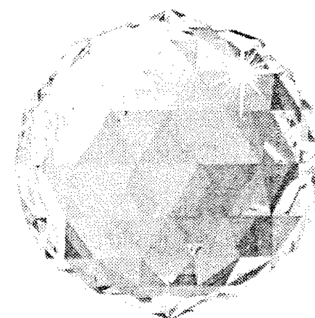
Ilustraţia coperţii: Cristal

Ediţia originală: ISBN 2-85566-378-4
Ediţia română (a II-a): ISBN 973-8107-01-6

ANTAR ED. SRL
Bucureşti, sector 1
Tel.: 679 52 48

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Puterile gândului

Colecţia Izvor Nr. 224

EDITURA **PROSVETA**

De acelaşi autor (în franceză):

Colecţia Izvor

200 Hommage au Maître Peter Deunov
201 – Vers une civilisation solaire
202 – L'homme à la conquête de sa destinée
203 – Une éducation qui commence avant la naissance
204 – Le yoga de la nutrition
205 – La force sexuelle ou le Dragon ailé
206 – Une philosophie de l'Universel
207 – Qu'est-ce qu'un Maître spirituel?
208 – L'égrégore de la Colombe ou le règne de la paix
209 – Noël et Pâques dans la tradition initiatique
210 – L'arbre de la connaissance du bien et du mal
211 – La liberté, victoire de l'esprit
212 – La lumière, esprit vivant
213 – Nature humaine et nature divine
214 – La galvanoplastie spirituelle et l'avenir de l'humanité
215 – Le véritable enseignement du Christ
216 – Les secrets du livre de la nature
217 – Nouvelle lumière sur les Evangiles
218 – Le langage des figures géométriques
219 – Centres et corps subtils
220 – Le zodiaque, clé de l'homme et de l'univers
221 – Le travail alchimique ou la quête de la perfection
222 – La vie psychique: éléments et structures
223 – Création artistique et création spirituelle
224 – Puissances de la pensée
225 – Harmonie et santé
226 – Le Livre de la Magie divine
227 – Règles d'or pour la vie quotidienne
228 – Regards sur l'invisible
229 – La voie du silence
230 – Approche de la Cité céleste
231 – Les semences du bonheur
232 – Les révélations du feu et de l'eau
233 – Un avenir pour la jeunesse
234 – La verité, fruit de la sagesse et de l'amour
235 – En esprit et en verité
236 – De l'homme à Dieu: Sephiroth et Hiérarchies angeliques
237 – La Balance cosmique – Le nombre 2
238 – La foi qui transporte les montagnes
239 – L'amour plus grand que la foi

Învăţământul Maestrului Omraam Mikhael Aïvanhov fiind strict oral, operele sale sunt redactate plecând de la conferinţe improvizate, stenografiate sau înregistrate pe bandă magnetică.

I

NATURA ACTIVITĂŢII SPIRITUALE

I

Evident, omul este mai bine pregătit pentru activitatea materială decât pentru activitatea spirituală, deoarece instrumentele pe care le are, pentru a acţiona asupra materiei, cele cinci simţuri, sunt mult mai dezvoltate decât instrumentele care îi permit accesul în lumea spirituală. De aceea, mulţi dintre cei care se angajează pe calea spiritualităţii au impresia că nu ajung nicăieri şi sfârşesc în descurajare.

Câţi nu îşi spun „Ce este această activitate în care nu se văd niciodată realizările? Cel puţin, când munceşti în planul fizic, obţii rezultate: ceea se schimbă, se construieşte, ori se distruge. Şi chiar o activitate intelectuală dă rezultate vizibile; eşti mai instruit, capabil să judeci, să te pronunţi asupra unui subiect sau al altuia". Ah da, toate aceste lucruri sunt adevărate. Vreţi să construiţi o casă: după câteva săptămâni construcţia apare,

vizibilă şi tangibilă. În timp ce, dacă doriţi să creaţi în plan spiritual, nimeni nu va observa nimic, nici voi, nici cei din jurul vostru.

Atunci, în faţa unei asemenea incertitudini, veţi avea îndoieli ce pot merge până la dorinţa de a abandona totul, angajându-vă ca toată lumea într-o activitate în care este uşor să constaţi rezultatele. O puteţi face, dar într-o bună zi, chiar în mijlocul celor mai mari succese, veţi simţi că, în interior, vă va lipsi ceva. Este inevitabil, deoarece nu aţi atins esenţialul, nu aţi plantat, încă, ceea ce trebuia în domeniul luminii, al iubirii, al puterii, al veşniciei.

Ceea ce trebuie înţeles, odată pentru totdeauna, în privinţa activităţii spirituale, este faptul că aceasta presupune o materie extrem de subtilă care scapă mijloacelor noastre obişnuite de investigaţie. Activitatea pe care este posibil să o îndeplinim în plan spiritual este la fel de reală ca aceea pe care o desfăşurăm în planul fizic. Aşa cum, în planul fizic este normal să tăiaţi lemn sau să pregătiţi mâncarea, la fel, în planul spiritual este, de asemenea, adevărat că puteţi construi un edificiu, că puteţi declanşa forţe, orientând curenţi, luminând conştiinţe. Dar, dacă aceste lucruri nu se văd, înseamnă că avem de-a face cu o materie diferită. De altfel, acela care trăieşte cu adevărat în lumea spirituală,

nu are nevoie ca aceste realităţi, pe care le simte în jurul său, să fie la fel de vizibile şi tangibile, ca cele din lumea fizică. Dar, cu timpul, acestea se pot concretiza în acelaşi fel.

Dacă aceste legi nu sunt cunoscute, dacă se aşteaptă imediat rezultatul lucrării spirituale, atunci apare descurajarea şi se va distruge tot ceea ce a fost construit. Deoarece, această materie, aşa de subtilă, este foarte uşor de modelat. De aceea, după felul cum este sau nu convins, perseverent, omul va construi sau va distruge. Adesea, el construieşte dar foarte repede ajunge să distrugă, împiedicând astfel realizarea, concretizarea definitivă a muncii sale. Ori, concretizarea materială trebuie inevitabil să se producă într-o bună zi. De altfel dacă îi veţi întreba pe Iniţiaţi, ei vă vor răspunde: „Tot ceea ce vedeţi pe pământ nu este decât concretizarea elementelor eterice care, cu timpul, au ajuns la acest grad de densitate şi materializare“. Deci, dacă veţi avea credinţa şi răbdarea ca să continuaţi munca începută, veţi ajunge să materializaţi în planul fizic tot ceea ce aţi dorit. Dacă veţi spune „Dar, eu doresc de ani de zile lucruri care nu se realizează!“, aceasta înseamnă că nu ştiţi cum să munciţi, sau că, pentru anumite motive, dorinţele voastre nu se pot împlini. Dacă dorinţele voastre privesc colectivitatea, întreaga omenire,

evident că ele vor fi mai greu de realizat decât în cazul când te privesc numai pe tine însuţi. În timp ce doreşti pacea în lumea întreagă, câţi oameni nu doresc războiul! Şi, desigur că dorinţa lor se va opune realizării dorinţei tale. Dar, nu trebuie să ne descurajăm. Ce ne spune Iisus în Evanghelii? „Căutaţi Împărăţia Domnului şi Dreptatea Sa, şi tot restul vă va fi dat vouă pe deasupra". Căutarea Împărăţiei Domnului poartă, în sine, propria-i recompensă.

Lucrarea spirituală şi lucrarea materială reprezintă două activităţi distincte. Trebuie să ştim la ce ne putem aştepta, şi la ce nu. Putem aştepta de la lucrarea spirituală lumina, pacea, armonia, sănătatea, inteligenţa, da; dar, să aştep-tăm bani, faimă, recunoştinţă sau admiraţia mulţimii, nu. Veţi confunda cele două lucruri, şi veţi deveni nefericiţi. Nu trebuie să aşeptaţi nici un avantaj material din activităţile spirituale. Ceea ce creaţi voi va rămâne, încă, multă vreme invizibil, impalpabil.

Acum, să luăm o imagine şi să spunem că diferenţa dintre un spiritualist şi un materialist constă în faptul că... spiritualistul îşi poartă casa cu el, peste tot unde merge! Da, spiritualistul, pentru care toate comorile sunt interioare, nu poate fi niciodată separat de acestea, nici măcar la moarte. Deoarece, numai realizările interioare

aparţin omului, numai ele au rădăcini înăuntrul lui, iar când omul trebuie să plece de cealaltă parte, el va purta în sufletul, în spiritul său, pietre preţioase – calităţi şi virtuţi – pe care le ia cu el, numele său înscriindu-se în cartea vieţii veşnice.

Deci, un spiritualist nu este bogat decât în măsura în care a luat cunoştinţă că, adevăratele bogăţii sunt spirituale. Dar, dacă conştiinţa sa nu este luminată, el nu va poseda nimic, nu va fi decât un sărac, în timp ce materialistul are mereu nişte proprietăţi exterioare lui, care îi rămân, cel puţin o vreme, şi acest fapt îi conferă acestuia o superioritate aparentă asupra spiritualistului. Acum, spiritualistul trebuie să înţeleagă unde se găseşte adevărata sa superioritate, altfel va fi pierdut. Ar trebuie scrisă o carte cu titlul „Mărcţia şi mizeria spiritualiştilor".

Bogăţia unui spiritualist este un lucru extrem de subtil, insesizabil chiar, dar, dacă el este conştient de ea, va obţine cerul şi pământul, în timp ce ceilalţi nu vor avea decât o bucată mică de pământ, pe undeva. De ce nu se înţeleg toate aceste lucruri? Cineva va replica: „Dar eu în-ţeleg. Înţeleg că numai posesiunile spirituale sunt sigure şi durabile, că nimic material nu ne aparţine niciodată cu adevărat, că va trebui abandonat într-o bună zi, deoarece este imposibil să-l luăm cu noi de cealaltă parte. Dar, ştiind

chiar că mă înşel, eu prefer să trăiesc încă această viaţă materialistă, că ea îmi place". Ah da, din nefericire aşa se petrec lucrurile: când intelectul înţelege avantajul unui lucru, iar inima doreşte un altul, ce poate face voinţa? Ea va urma dorinţa inimii, ea nu va face decât ceea ce îi place inimii. Pentru a dori să trăieşti această viaţa vastă, largă, bogată din punct de vedere spiritual, va trebui să o iubeşti; nu este suficient numai să o înţelegi.

Rolul meu este acela de a vă oferi explicaţii, argumente, şi pot să mai găsesc şi altele, dar nu vă pot face să iubiţi viaţa spirituală, nu, acest lucru nu îl pot face. Sigur, într-un anume fel vă pot influenţa. Când cineva iubeşte un lucru, această iubire devine contagioasă şi îi poate influenţa pe cei din jur, deoarece fiecare fiinţă omenească are posibilitatea să comunice celorlalte un element din ceea ce ea posedă; chiar florile, pietrele, animalele o pot face. Deci, este posibil ca ceva din iubirea mea pentru splendoarea lumii divine să vi se transmită şi vouă. Dar, depinde de voi să acceptaţi această influenţă.

Eu fac mereu tot ce este posibil ca să vă fac să înţelegeţi ce drum aveţi interesul să urmaţi, dar gustul de a merge pe acest drum trebuie să vă aparţină. Când iubiţi ceva, sunteţi împinşi să vă apropiaţi de obiectul iubirii voastre. Când vă

este foame, vă place mâncarea, şi imediat plecaţi să o căutaţi în frigidere sau în magazine. Peste tot lucrurile se desfăşoară la fel. Dacă iubiţi viaţa spirituală, nu puteţi rămâne aşa, încremeniţi, cu braţele încrucişate: veţi fi împinşi să găsiţi o soluţie acestei iubiri, veţi face tot ce vă stă în putinţă pentru a vă satisface această nevoie de viaţă spirituală.

În rezumat, se poate spune că este nevoie de un Maestru care să explice clar discipolului în ce constă viaţa spirituală, de ce este important să ne apropiem de ea, dar rămâne ca discipolul să o iubească şi să o trăiască. Maestrul dă lumina, iar discipolul se pronunţă cu inima sa: el o iubeşte sau nu, imediat urmând punerea sa în practică. Vedeţi cât de clare sunt lucrurile: lumina vine de la Maestru, iubirea vine de la discipol; mişcarea, fapta, este rezultatul acestora două. Presupuneţi că Maestrul este aidoma unei lămpi: discipolul care iubeşte lectura se va apropia de lampă şi va începe să citească.

Toată bogăţia unui spiritualist se află în el şi în conştiinţa lui; dacă el nu este conştient de această bogăţie, va deveni mai sărac decât toţi materialiştii; cel puţin, materialiştii posedă ceva, pe când spiritualistul nostru nu are nimic. Dar, dacă el învaţă să-şi lărgească conştiinţa, pentru a comunica prin gândire cu toate sufletele evo-

luate ale universului, primind din ştiinţa lor, din lumina lor, ce materialist se mai compară cu el? Chiar şi pietrele preţioase şi diamantele pălesc în faţa strălucirii tuturor comorilor interioare, în faţa unui suflet scânteietor, al unui spirit plin de lumină.

Spiritualistul care are conştiinţa vastă şi luminoasă este bogat precum Domnul, deci mult mai bogat decât milionarul care posedă numai bogăţii pământene. Materialistul nu ştie că el este moştenitorul Domnului, el se gândeşte mereu că este moştenitorul părinţilor sau rudelor apropiate, dar acest lucru este complet lipsit de valoare. Spiritualistul simte că este un moştenitor al Domnului, iar această bogăţie pe care el trebuie să o moştenească se găseşte în spiritul său. Atât timp cât nu veţi gândi astfel, veţi fi mereu săraci şi neputincioşi. Veţi spune: „Să fim moştenitorii Domnului... Ce poveşti ne tot spuneţi?“ Acestea nu sunt poveşti. Dacă conştiinţa voastră se luminează, veţi simţi că sunteţi, cu adevărat, moştenitorii Domnului.

Oamenii care se exersează în special pentru a-şi dezvolta facultăţile intelectuale, o fac, din nefericire, în detrimentul altor posibilităţi de explorare şi, mai ales, de realizare: viaţa subtilă a Universului scapă investigaţiilor şi activităţii lor. Coborând în materie, ei şi-au uitat originea

divină, nu-şi mai amintesc cât erau de puternici, de bogaţi, de frumoşi. Acum, pământul îi preocupă: cum să-l exploateze şi să-l lucreze, pentru a se îmgogăţi. Dar, va veni şi epoca în care, în loc să aibă mereu atenţia îndreptată spre lumea exterioară, ei vor relua drumul spre interior: nu vor mai pierde nici una din posibilităţile pe care le-au cucerit de-a lungul secolelor şi mileniilor (fiindcă implicarea lor în materie va rămâne o achiziţie extraordinară), dar nu se vor mai concentra exclusiv asupra acestui aspect al Universului, ci vor pleca la cucerirea altor regiuni, mult mai bogate şi mai reale, unde îşi vor realiza opera lor de fii ai Domnului. Deoarece, trebuie să o ştiţi: când o fiinţă şi-a consacrat, cu adevărat, viaţa luminii, munca sa este de o importanţă decisivă pentru treburile lumii. Oriunde ar fi, cunoscută sau necunoscută, ea este un centru, un focar atât de puternic încât nimic nu se poate face fără ea; căci ea armonizează forţele universului într-un scop luminos, participă chiar acolo sus la deciziile spiritelor. Vă miră aceasta? Şi totuşi este normal. De ce spiritele luminoase care veghează asupra destinului lumii nu ar lua în considerare avizul altor spirite, care le seamănă prin strălucire, prin emanaţii? Dacă, atunci când există decizii de luat pentru viitorul omenirii, nimeni, aici pe pământ, nu ar putea

să-şi exprime părerea, nu ar fi nici logic, nici just. Trebuie, deci, să ştiţi acum că vocea voastră poate să fie auzită, pentru a decide destinul lumii şi că puteţi participa la întrunirile cereşti. În acel moment, viaţa voastră va lua un nou sens. Veţi înţelege mai bine cât este de important să începeţi să trăiţi o viaţă divină, care vă va da demnitatea să vă faceţi auzită vocea, alături de entităţile sublime.

Veţi spune: „Dar discipolul este conştient de acest rol?" Poate să devină, dar la început el nu este, desigur. Există ceva în el care participă, care este luat în consideraţie, este ascultat, dar aceasta se petrece în sferele superioare ale conştiinţei sale, unde conştiinţa sa obişnuită nu are acces. Planul fizic este aşa de opac, de dens, încât trebuie mult timp şi multă strădanie pentru ca evenimentele ce se produc în regiunile celeste să capete contur aici. Deci, în primele momente, în primii ani, această participare nu va fi aşa de conştientă, dar ea va fi totuşi reală. Dacă nu, v-am spus, n-ar fi drept ca unii să ia toate puterile, iar pentru săracii spiritualişti să nu rămână posibilitatea de a-şi face auzite vocile lor în voturile celeste. Dar, pentru a vota acolo sus, trebuie să fii cu adevărat atent, înţelept, pur; aceasta nu se întâmplă ca pe pământ, unde toate lumea are dreptul să se pronunţe, chiar şi nebunii sau criminalii.

Când Iisus spunea: „Tatăl meu Ceresc lucrează şi eu lucrez odată cu El", el exprima această idee că Tatăl îşi asociază copiii la deciziile Sale. Şi, nu numai Iisus singur poate participa la munca Tatălui, pentru că El a spus: „Cel care respectă sfaturile mele va putea să facă aceleaşi lucruri ca şi mine şi chiar mai mari". De asemenea, şi noi vom putea participa, dacă îndeplinim condiţiile. Oare când se vor hotărî creştinii să înţeleagă adevărurile cereşti ce le vor permite să se elibereze şi să facă nişte lucruri minunate, în folosul întregii omeniri? De ce să rămână mereu şterşi, pe undeva, mereu inutili? Oare acesta este idealul unui creştin, să-şi înmoaie degetele în agheasmă, să aprindă lumânări, să înghită anafură apoi să revină acasă, să-şi hrănească păsările în curte, să bea un pahar, să-şi certe aproapele? A venit timpul ca ei să înţeleagă învăţătura lui Hristos, într-un sens mai larg, pentru a începe, cu adevărat, o lucrare în sensul arătat de El, în loc să se odihnească liniştiţi, asiguraţi că au fost salvaţi prin jertfa Lui, prin sângele Lui, iar ei nu mai au nimic de făcut.

Voi vă găsiţi pe pământ, ca şi cum aţi fi pe un câmp roditor. Oricare ar fi preocupările voastre, plimbarea în pădure sau odihna, trebuie să evitaţi tot ce poate semăna a stagnare, intro-

ducând în voi o stare de activitate ordonată şi armonioasă, adică punându-vă în acord, făcând să conveargă toţi curenţii şi toate energiile care se găsesc în voi, şi în afara voastră, către sursa vieţii, către lumină. Iată singura şi unica lucrare pe care discipolul trebuie să o aibă în vedere. O nouă lumină apare în lume pentru a da un sens tututor activităţilor noastre: această lumină aduce cu ea o altă înţelegere a cuvântului muncă.

Întrebaţi pe cineva: „– Ce faci? – Muncesc". Oh, el este încă departe de a înţelege esenţa muncii: el face diferite treburi, bâjbâie, oboseşte, dar aceasta nu este, încă, o muncă adevărată. Foarte rar, chiar şi printre Iniţiaţi, se poate spune: „Eu lucrez". Mai degrabă, se spune: „Eu fac ceva" sau „trec printre experienţe nefericite", sau „îmi bat capul cu anumite probleme", iată cum se poate exprima majoritatea oamenilor! Dar, pentru a putea spune: „Eu lucrez", aşa cum a spus Iisus, ar fi trebuit să ajungem până la Spiritul Divin pentru a-L lua de model, inspirându-ne din El. În realitate, numai Dumnezeu lucrează. Le fel o fac Îngerii şi Arhanghelii, servitorii Săi, pentru că ei Îl au ca model. De aceea, în învăţăturile viitorului, cuvântul lucrare va fi luminat de o nouă lumină, va lua un sens magic, deoarece printr-o asemenea lucrare omul se va transforma.

De două mii de ani nu s-a aprofundat, încă, semnificaţia acestei fraze: „Tatăl meu lucrează şi Eu, de asemenea, lucrez cu El". Nu ne-a întrebat nimeni ce înseamnă această lucrare a Domnului, cum lucrează El şi de ce Iisus era asociat cu El. În realitate, acest lucru este măreţ! Nici eu nu pot avea pretenţia că am înţeles. Da, este ameţitor. Această muncă a lui Hristos este o muncă a spiritului, o lucrare a spiritului, a gândirii, pentru a purifica tot, a armoniza, a ilumina..., totul convergând către Izvorul Divin, a cărui apă va putea vitaliza pământul şi creaturile sale. Iată de ce Iisus îl ruga pe Domnul să dea discipolilor săi viaţă îmbelşugată, pentru că viaţa este apa divină care face să crească tot. Lipsit de această apă, de această viaţă, omul nu va fi decât un deşert. Lucrarea lui Hristos, munca lui, este aceea care face să curgă viaţa, iar omul, fiul Domnului, trebuie să înveţe să o îndeplinească.

Desigur, până la atingerea acestui punct, oamenii trebuie să treacă, mai întâi, prin munci fizice dure, grele, stadiu în care se află majoritatea, la ora actuală. Este necesar, este o etapă: atât timp cât nu sunt capabili să îndeplinească o altă muncă, ei o au pe aceasta, fiindcă trebuie să facă ceva. Natura nu tolerează creaturile care nu

fac nimic. Fiecare trebuie să fie implicat, mobilizat: o particulă care se plimbă fără rost nu este tolerată, ea trebuie prinsă într-un ansamblu, într-un sistem. Acei care pendulează fără orientare, fără scop, fără sens, sunt atraşi şi înghiţiţi de alte centre îngrozitoare care îi duc la pieire. Deci, trebuie să luptăm continuu împotriva acestor forţe inerţiale, hotărându-ne să muncim, aşa cum Hristos Însuşi o face.

În realitate, orice muncă poate deveni o lucrare spirituală. Pentru mine, totul înseamnă muncă. Cuvântul muncă sălăşluieşte în mintea mea, zi şi noapte. Eu caut să utilizez totul pentru această muncă; nu arunc nimic, ci folosesc. Chiar şi atunci când rămân nemişcat, fără să fac nimic în aparenţă, eu lucrez prin gândire, pentru a trimite viaţă, iubire, lumină, peste tot în Univers. Faceţi şi voi la fel, pentru că, în acel moment vă veţi găsi, în sfârşit, sensul existenţei voastre.

II

Conform Ştiinţei Iniţiatice, spaţiul este plin cu o materie subtilă de cea mai bună calitate care este distribuită peste tot în jurul nostru, în noi. Această materie, care este fără formă, este oferită copiilor Domnului, ca o plastilină, pentru a putea obţine rezultate fantastice. Lumea invizibilă priveşte creaţiile noastre, se interesează de ele, apoi se pronunţă. Dacă se observă ceva ce nu contribuie la armonia universală, ceva care deranjează sau distruge, ea îi va lipsi pe oameni de posibilităţi şi condiţii bune, iar aceştia se vor întoarce înapoi, căzând la un nivel inferior de evoluţie. Câte trepte nu există de la piatră până la Divinitate! Deci, întrebarea care se pune pentru discipolul unei Şcoli Iniţiatice este să ştie care sunt cele mai bune lucrări, iar eu vă pot indica câteva.

La început, discipolul se preocupă de perfecţionarea sa, el caută să-şi regăsească propria-i imagine, pe care o avea în trecutul îndepărtat, înainte de părăsirea Raiului, şi pe care acum a pierdut-o. El se ocupă de această imagine: el doreşte să-şi regăsească chipul original, care era de o asemenea lumină, de o asemenea splendoare şi perfecţiune, încât toate forţele naturii îl ascultau. Chiar şi animalele se extaziau, văzându-l cum păşeşte. El era regele, şi totul i se supunea, datorită perfecţiunii chipului său. Mai târziu, când a părăsitul Raiul, ca să-şi facă experienţele în lumea materială, el a pierdut această perfecţiune şi celelalte creaturi nu l-au mai recunoscut; cum el nu mai arăta aşa de frumos, de expresiv, ele nu mai erau aşa de entuziasmate la vederea sa, întorcându-i spatele, nemaiascultându-l. Deci, discipolul care îşi aminteşte de acest trecut îndepărtat, nu gândeşte decât să-şi regăsească chipul pe care l-a pierdut. Şi, cum acest chip era cel al lui Dumnezeu Însuşi, deoarece omul era făcut după chipul şi asemănarea Domnului, el are posibilitatea să şi-l regăsească, gândindu-se la chipul Domnului. Da, gândind la lumina, la splendoarea şi perfecţiunea Divinităţii, care este infinită, atotputernică, atotiubitoare, chiar fără să vrea, el îşi găseşte propria imagine. Dacă Moise a spus în Facerea

că omul a fost creat după chipul Domnului, acestea nu au fost nişte cuvinte aruncate în vânt, inutile, nu, ele au constituit o indicaţie pentru Iniţiaţi, pentru a le arăta că ei trebuie să se ocupe de regăsirea acestui chip. Deci, discipolul învaţă să se concentreze când asupra perfecţiunii Domnului, când asupra iubirii Lui, când asupra înţelepciunii, când asupra puterii Lui... Dumnezeu are atâtea calităţi şi atribute încât discipolul nu va ajunge niciodată să epuizeze această bogăţie. Astfel, el se modelează şi se apropie de înţelepciune. Desigur, este o muncă lungă, infinită, dar printre cele mai importante: astfel, el îşi va regăsi calitatea de rege, pe care a pierdut-o.

Evident, oamenii nu pot fi forţaţi, fiecare reacţionează după gradul său de evoluţie. Ce vreţi să facă o pisică? Orice i-ai explica, ea vă va spune: „Nu ştiu să cânt la pian, nu ştiu să merg la cursuri la universitate, nu ştiu că comand o armată, dar ştiu să prind un şoarece". Deci, explicaţi-i tot ce vreţi; ea vă va asculta politicoasă, va toarce puţin, apoi cu o singură mişcare vă va părăsi, ca să se arunce asupra unui şoarece, şi va reveni lingându-şi botul. Fiecare înţelege în funcţie de gradul său de evoluţie. Eu vorbesc pentru aceia care simt că există o lucrare de făcut

cu ajutorul gândului. Aceştia se vor bucura şi vor spune: „Ah, iată o activitate pentru noi!“ Ceilalţi vor merge să caute „şoareci“, adică plăceri inferioare.

Sigur, ştiu că foarte puţini oameni vor accepta aceste idei, atât de avansate şi de neobişnuite! Existenţa unei chintesenţe eterice care poate fi modelată, iată noutatea, dar oare câţi oameni au auzit vorbindu-se despre aceasta? Acum, au venit vremuri noi, iar omul va înfăptui noi lucrări. Există, încă, multe alte lucruri pe care vi le-aş putea spune.

Poate că unii dintre voi vor fi atraşi către o activitate mai impersonală, decât să se ocupe mereu de propriul lor chip. Aceia pot să se gândească cum lumea întreagă formează o familie ai cărei membri se iubesc, se înţeleg, îşi zâmbesc; nu mai există războaie, nici graniţe, toţi călătoresc şi se întâlnesc în libertate. Pământul întreg cântă imnuri de bucurie şi de recunoştinţă Creatorului... Da, există atâtea lucruri bune la care poţi reflecta, pentru binele omenirii! Nu este, oare, preferabil decât să gândeşti la atâtea alte lucruri prozaice şi egoiste?

De asemenea, puteţi să vă gândiţi la viaţa tuturor entităţilor celeste: Îngeri Arhangheli, Divinităţi, la toate aceste ierarhii... Gândiţi-vă la calităţile lor, la lumina în care ei trăiesc, la iubirea lor şi, mai ales, la puritatea lor, dorindu-vă ca toată această splendoare să coboare pe pământ. În acest fel construiţi punţi, creaţi comunicaţii pentru ca perfecţiunea, bogăţia, frumuseţea de sus, din înalturi, să coboare, cu adevărat, într-o bună zi pe pământ.

Da, în loc să lăsaţi gândirea să se plimbe, să rătăcească pe oriunde, trebuie să îi daţi de lucru. Fie că aşteptaţi într-o gară sau la dentist, orientaţi-vă gândirea în această direcţie, pentru a vă continua lucrarea divină. La ce credeţi că se gândesc oamenii în metrou, în autobuz, în tren? Unul se gândeşte să se răzbune pe cineva care l-a ofensat, altul îşi doreşte femeia prietenului său, iar al treilea, să-şi înlăture colegul din drum. E sigur, toţi au ceva în cap, dar adesea ceva urât, gândesc să facă rău, satisfăcându-şi dorinţele sau reglându-şi conturile cu vecinii. Abia dacă veţi observa unul sau doi care au ceva de comunicat cu Cerul. Toţi ceilalţi au preocupări obişnuite sau criminale. Eu îi văd. De altfel, nu este greu, deoarece totul se reflectă: tot ceea ce ei gândesc, ceea ce îşi doresc. Oamenii îşi închipuie că toate acestea se pot ascunde; nu, într-un fel sau altul, toate se află..., mai ales când vrei să ascunzi!...

Da, merită osteneala să ieşiţi din anumite ocupaţii care nu vă aduc nimic, acordând mai mult timp activităţilor spirituale. În aceste activităţi, veţi putea, în sfârşit, respira, veţi renaşte, ele vă vor elibera de Stăpânul acestei lumi, deoarece acest domeniu nu îi aparţine, nu aveţi ce face cu el, iar tot ce aţi primit în acest moment ca bogăţii sau binecuvântări, vă sunt oferite de alţii, de către entităţile celeste, în timp ce voi vă simţiţi liberi, liberi, liberi...

Încercaţi să meditaţi asupra acestor trei metode de lucru, pentru că esenţialul, în Învăţământul nostru, este felul în care muncim: cunoştinţele, informaţiile risipite, pot fi găsite de fiecare în cărţi. Dar oamenii citesc şi nu fac nici un exerciţiu. În timp ce, aici, munca contează. Ce v-am spus până acum constituie explicaţii teoretice, preliminarii, care sunt indispensabile, dar aceasta nu înseamnă, încă, muncă. Munca începe de abia acum. De acum, veţi începe să munciţi. Numai cu aceste trei metode găsim de lucru pentru toată lumea, pentru veşnicie, dar oare, sunteţi gata pentru această lucrare?

Câţi oameni nu am întâlnit, care mi-au spus: „Ah, viaţa spirituală este formidabilă! Aş dori să mă dedic ei, dar mai înainte trebuie să-mi achit

anumite sarcini faţă de familie". Bine, de acord. Dar, după zece ani, după douăzeci, i-am privit din nou: ei nu reuşiseră, încă, să se elibereze de aceste sarcini, iar unii chiar muriseră, fără să fi reuşit să dedice nici măcar un minut vieţii spirituale. De ce? Pentru că aveau o judecată greşită. Nu trebuie să aşteptăm un anume moment pentru a începe lucrarea spirituală, nu trebuie să ne aranjăm treburile, deoarece nimic nu este, niciodată, cu adevărat pus la punct, mereu avem ceva de completat. Nu mai aşeptaţi, chiar dacă nu aveţi nimic aranjat, trăiţi de pe acum viaţa spirituală, şi totul va decurge mai bine. Fiindcă, orice aţi face în domeniul material, nimic nu va fi definitiv aranjat. Este ca şi cum aţi încerca să redaţi forma sferică unui balon care a fost găurit. Când repari într-o parte, se strică ceva în altă parte. Vă credeţi liniştiţi când ieşiţi la pensie, copiii sunt mari, căsătoriţi, la casele lor... Dar, iată că apar probleme în căsătoria lor, şi trebuie să le rezolvaţi. Sau, apar nepoţii, şi veţi avea astfel de lucru. Casa devine prea mică, acum va trebui să vă mutaţi... Apoi, unul sau celălalt se pot îmbolnăvi..., vă spun, este interminabil!

Deci, nu trebuie să aşteptaţi ceva anume ca să începeţi lucrarea spirituală, lucrarea făcută cu ajutorul gândului deoarece, prin această lucrare

veţi găsi cele mai bune soluţii la toate problemele care vi se vor pune. Nu contaţi pe nimic de la alţii. Cât timp nu veţi pune această muncă pe primul loc, veţi avea decepţii, nu veţi cunoaşte nici satisfacţia, nici împlinirea. Dacă îi veţi întreba pe creştini, ei vă vor spune că se încred în Domnul, în Providenţă. Dar atunci de ce sunt ei mereu bolnavi, nefericiţi, mereu în mizerie? De ce bunul Dumnezeu nu vine să-i vindece şi să-i facă fericiţi? Simplu, pentru că nu poate. El nu poate să-i ajute, pentru că ei nu au sădit nimic, pentru a oferi forţelor universului posibilitatea de a se pune în mişcare. Să semene un grăunte, şi vor vedea imediat dacă ploaia şi soarele nu vor veni, ca să ajute la creşterea lui!...

Da, sădiţi un grăunte – simbolic vorbind – şi toate puterile Cerului şi ale pământului vor fi acolo, cu voi, vă veţi sprijini pe ele, obţinând rezultate. Iată singurul lucru în care eu cred, cu adevărat: lucrarea gândului poate da un sens divin tuturor activităţilor vieţii noastre, astfel ca ele să devină binefăcătoare pentru noi înşine, sau pentru toate celelalte creaturi din lume. Această lucrare vă va ajuta, vă va susţine, vă va proteja. În general, activitatea profesională nu poate decât să-i atingă superficial pe oameni: mersul la lucru, la uzină, birou, laborator, discuţiile politice,

îngrijirea bolnavilor, educarea copiilor, este bine, dar toate acestea nu pot să trezească toate puterile puse de Creator în ei, cu excepţia momentului în care ei fac, prin gândire, o lucrare ce atinge rădăcinile fiinţei lor.

De acum înainte, trebuie să învăţaţi să faceţi această muncă ce vă va aduce rezultate nelimitate, pe care nimeni nu vi le va putea lua, deoarece o veţi împlini în voi înşivă, acolo unde nimeni nu are acces. Chiar dacă aveţi o profesie extraordinară, importantă şi interesantă, începeţi, de asemenea, această lucrare interioară care va da sens tuturor faptelor voastre. Păstraţi-vă meseria, dar faceţi această lucrare pentru că ea este singura capabilă să vă amelioreze în profunzime, dând savoare tuturor activităţilor voastre. Dacă nu, puţin câte puţin, veţi pierde gustul treburilor, iar a pierde gustul înseamnă cel mai mare necaz. De aceea, sunt sincer când vă spun că, pentru mine nu contează decât această lucrare făcută zilnic, mulţumită căreia întregul Univers se poate mobiliza.

Vă voi sugera o imagine. Vă aflaţi la marginea mării, şi cu un băţ vă amuzaţi, agitând apa; după un timp, câteva fire de paie, apoi câteva dopuri, câteva bucăţele de hârtie încep să se rotească. Continuaţi, şi iată, deja, câteva vaporaşe

intrând şi ele în mişcare. Continuaţi..., continuaţi..., şi curând adevăratele pacheboturi vor fi antrenate, iar în final, lumea întreagă! Nu e decât o problemă de continuitate. Să interpretăm, acum, această imagine. Fiinţa omenească, de asemenea, este aruncată într-un ocean, în oceanul eteric, cosmic, dar ea nu ştie prin ce mişcări poate influenţa mediul său, pentru a obţine rezultate. Ei bine, aceste mişcări sunt munca, despre care v-am vorbit. Fie că mediaţi, sau vă rugaţi, fie că mâncaţi, vă spălaţi sau vă plimbaţi, puteţi profita de fiecare activitate, pentru a deveni mai puri, mai luminoşi, mai inteligenţi, mai puternici, găsindu-vă într-o stare mai bună. Există atâtea ocazii, când adăugaţi prin cuvânt, prin gând, un element susceptibil să aducă îmbunătăţiri în voi, şi împrejurul vostru! Deoarece, o ameliorare interioară aduce cu sine, în timp, şi pe cea exterioară.

Iată că munca este importantă, iar când discipolul a reuşit să o găsească, el nu se va mai opri din drum. Îmi amintesc, când eram foarte tânăr, că Maestrul Peter Deunov avea obiceiul să-mi repete aceste trei cuvinte: „muncă, muncă, muncă. Timp, timp, timp. Credinţă, credinţă, credinţă“. Nu mi-a explicat, niciodată, de ce le tot repeta, dar acest lucru m-a preocupat de-a lungul

anilor, şi am înţeles că în aceste trei cuvinte stă condensată o întreagă filozofie. Deci, iată: munca însoţită de credinţa necesară continuităţii ei, şi mai ales, timpul. Pentru că, timpul este necesar! Nu trebuie să vă imaginaţi că totul se va realiza dintr-odată. Acum, ştiu ce este „timpul“: anii au trecut şi văd că „timpul“ înseamnă ceva.

Şi munca! Câte nu ar fi încă de spus despre acest cuvânt! Oamenii muncesc, desigur, pot comite şi unele furtişaguri pentru a-şi câştiga pâinea, dar aceasta nu înseamnă muncă adevărată. Oamenii seamănă, transpiră, obosesc şi îşi imaginează că muncesc, pentru că trebuie să-şi câştige existenţa. Nu, ei nu au început-o încă, fiindcă Iniţiaţii înţeleg munca ca pe o activitate a unei fiinţe libere, o activitate nobilă, măreaţă. Lucrarea spirituală subînţelege activităţi de o natură particulară. Astăzi, v-am făcut să întrezăriţi cel puţin trei dintre acestea, dar există încă multe altele care vă aşteaptă.

II

CUM SĂ CONCEPEM VIITORUL

Viitorul, chiar îndepărtat, oferă mereu o perspectivă minunată întregii lumi, în evoluţia omenirii fiind scris faptul că omul trebuie să se apropie, din ce în ce mai mult, de Divinitate. Deci, încercaţi să vă imaginaţi această stare extraordinară de dezvoltare, de înflorire, de întărire, şi deja o veţi putea gusta, o veţi trăi, ea se va realiza pentru voi. Iată un exerciţiu formidabil ce este capabil să transfome complet viaţa voastră. Oamenii sunt departe de acest mod de gândire şi astfel viaţa lor rămâne ştearsă, tristă, nefericită.

Există două mari adevăruri ce trebuie cunoscute: mai întâi, faptul că gândirea este o putere reală, apoi că ea vă permite să vă transformaţi în viitor şi să trăiţi acest viitor prin anticipare. Priviţi, de exemplu: dacă trebuie să faceţi faţă unei situaţii deosebite, să susţineţi un examen sau să vă înfăţişaţi în faţa unui tribunal, cu câteva

zile înainte tremuraţi deja, vă neliniştiţi, întrebându-vă: „Cum se vor desfăşura lucrurile?“ Iar când vă gândiţi la întâlnirea cu omul iubit, şi îl veţi îmbrăţişa, gustaţi deja bucuria acelor minute apropiate sau, poate, îndepărtate. Dacă vă gândiţi că mergeţi la teatru, ca să urmăriţi un spectacol, sau aţi fost invitaţi la un dineu unde meniul va fi delicios, ei bine, veţi trăi la fel această seară, vă veţi bucura dinainte. Deci, dacă gândul poate să vă proiecteze într-un viitor apropiat, de ce nu ar face-o şi într-unul îndepărtat?

Puterea gândului este reală, atât pentru latura pozitivă cât şi pentru cea negativă şi deci, trebuie să o folosim, să ne folosim de ea, în sens pozitiv. Iniţiaţii, care au observat toate aceste lucruri, au descoperit mijloace extraordinare pentru a-şi ameliora existenţa, în timp ce majoritatea oamenilor nu se opreşte niciodată asupra experienţelor vieţii zilnice, ca să poată profita de ele: oamenii trăiesc într-un mod inconştient, mereu în domeniul negativ; mereu cu faţa alungită, mereu preocupaţi de necazurile zilnice, întrebându-se de ce totul este înfricoşător, catastrofal. Nenorocirea nu vine, dar ei o gândesc continuu, aşa de bine încât, până la urmă, ea va apare: da, cu puterea gândului ei au reuşit să o atragă!

Toată lumea a putut să constate: se trăieşte în teroare sau în speranţă, chiar înainte ca un eveniment să se realizeze. Dar de ce să trăim numai într-un viitor apropiat, cel de azi sau cel de mâine?... Eu, când vorbesc de viitor, subînţeleg acest viitor îndepărtat care este acela al omenirii pentru mult mai târziu, poate peste milioane de ani... Când văd oameni gândind la viitor, găsesc că acest viitor este aşa de apropiat, încât pentru mine el a şi trecut. Deoarece, ceea ce eu numesc trecut înseamnă grijile, necazurile, suferinţele, îndoielile, zbuciumul, frica. Iar oamenii le repetă veşnic, pentru că ei proiectează acest trecut în viitor. Aşteptând să găsească suferinţe în viitor, ei le trăiesc deja de astăzi, fără să ştie că pretinsul lor viitor nu este în realitate decât trecut.

Trecutul, aşa cum îl înţeleg eu, este o stare de conştiinţă deplorabilă, unde lipseşte mereu câte ceva, în timp ce viitorul este o stare de conştiinţă perfectă. Deci, toate stările de conştiinţă imperfectă pe care le traversaţi, griji, temeri..., aparţin trecutului, deoarece trecutul nu este decât dezordine, viciu, boală, animalitate. Viitorul, dimpotrivă, înseamnă ameliorare, perfecţiune, deoarece noi toţi ne îndreptăm spre perfecţiune.

Atât timp cât proiectaţi imperfecţiunea de ieri asupra zilelor ce vor veni, veţi continua să reproduceţi, să repetaţi vechiul trecut şi viitorul vostru nu va fi altceva decât resturi de trecut pe care vi le-aţi proiectat în viitor. Da, bine, este o proiecţie în viitor, dar o proiecţie a ceva ce este vicios şi cariat. În timp ce, dacă veţi proiecta tot ceea ce este frumos, luminos, perfect, veţi trăi deja adevăratul viitor ce vă aşteaptă. Acest viitor este deja o realitate, pentru că îl trăiţi. Iar când simţiţi în prezent lucruri care încă nu s-au realizat, puteţi simţi că există dovada lor, reală, sub o altă formă: nu în plan fizic, ci în cel al gândirii, ceea ce este formidabil. Deci, iată ce trebuie să învăţăm să facem: exersaţi-vă în acest sens şi veţi vedea că nu veţi mai putea trăi aceeaşi viaţă ca în trecut, va fi imposibil.

Este o binecuvântare pentru voi să cunoaşteţi aceste adevăruri, deoarece, de acum înainte, deveniţi bogaţi şi, înarmaţi cu noi cunoştinţe, vă veţi putea construi un viitor, lucrare care va fi complet diferită de trecut. Acest fapt este sigur, matematic, absolut, asemenea marilor legi universale. Nu vă rămâne decât să vă lansaţi în această lucrare spirituală. Şi, ca primă sarcină, veţi avea supravegherea propriei gândiri. Orice veţi face, aruncaţi mereu o privire în forul vostru

interior, ca să ştiţi ce vă mai face gândirea, unde se găseşte ea. Să fiţi mereu conştienţi, vigilenţi, lucizi... De câte ori nu am pus unora întrebarea: „La ce vă gândiţi?“ Şi ei nu ştiau răspunsul. Nu fuseseră niciodată atenţi la acest lucru. Este extraordinar, aceşti oameni gândesc toată ziua şi nu ştiu la ce!... Cum vreţi ca, în aceste condiţii, să devină capabili să-şi domine forţele instinctive, să le orienteze, să le concentreze, să le utilizeze? Este absolut imposibil. Dacă lăsaţi porţile deschise oricui, inconştient şi fără control, ei bine, aceste forţe vor ajunge într-o bună zi să vă domine. Pentru a deveni stăpânul lor, trebuie imediat să luaţi atitudine, să controlaţi situaţia, adică să fiţi mereu conştienţi de gândurile şi sentimentele care vă traversează. Iată cea mai mare calitate a unui discipol: el este mereu conştient şi cunoaşte în orice moment natura curenţilor care îl străbat: imediat ce alunecă în el un gând sau un sentiment negativ, el îl opreşte, îl înlocuieşte, sau îl transformă.

Aceasta este prima activitate; să dominăm, să orientăm, să stăpânim tot ce se petrece în noi. Notaţi-o bine, este o cerinţă absolută. Adevărata Ştiinţă Iniţiatică începe prin aceasta: să nu lansaţi, niciodată, să se producă un eveniment interior, un fenomen psihic, o emoţie, fără să fiţi la curent.

Majoritatea oamenilor nu este conştientă de valoarea propriei sale vieţi interioare, cu excepţia momentului când trece prin tragedii sau catastrofe. În acel moment, da, ei simt că se întâmplă ceva cu ei, în ei, ceva groaznic. Dar, când evenimentele sunt mai puţin grave, ei nu sunt conştienţi; astfel, ei lasă să se acumuleze elemente negative care, puţin câte puţin, îi distrug, iar când îşi dau seama, este prea târziu.

Vedeţi, deci, că prima voastră sarcină este să fiţi lucizi, să supravegheaţi ce se petrece în voi şi imediat ce se iveşte un element negativ, să faceţi tot posibilul ca să îl remediaţi: astfel, veţi putea cuceri adevărate puteri, la baza tututor puterilor aflându-se capacitatea de observaţie. Aceasta nu va împiedica activitatea, munca, creaţia. Unii îşi imaginează că, dacă încep să se observe, să se analizeze, nu vor mai face nimic. Nu, dimpotrivă şi analiza trebuie să devină o obişnuinţă. Acei care îşi imaginează că viaţa lor psihică se va organiza singură, fără să facă nici un efort de analiză şi de luciditate, vor fi dezamăgiţi. Inutil să aştepte mari realizări spirituale, dacă le lipsesc calităţile elementare pentru începerea activităţii.

Începutul înseamnă să fii mereu treaz, vigilent, ca să fii imediat conştient de curenţii

care te traversează. Există momente când faceţi curăţenie, dereticaţi sau conduceţi maşina, şi sunteţi concentraţi asupra acestor activităţi. Dar, în realitate, o parte din voi este cufundată în gânduri şi sentimente negative, duşmănii..., iar aceasta durează ore în şir, fără ca voi să observaţi. De aceea, trebuie să fiţi conştienţi, astfel toate acestea vor deveni asemenea unor fluvii subterane ce nu încetează niciodată să curgă, atât timp cât nu veţi interveni să schimbaţi ceva.

Vedeţi, se revine mereu la preceptul enunţat de Iisus: „Vegheaţi şi vă rugaţi!" A veghea înseamnă, desigur, să nu dormiţi, dar să nu dormiţi în plan spiritual. Trebuie să fiţi mereu trezi şi vigilenţi în gânduri, ca să puteţi să vă daţi seama că există curenţi, elemente impure, nocive, şi să le evitaţi. Acela care nu este vigilent, acela care nu veghează, va fi expus la toate pericolele. Nu e nimic mai rău decât să trăieşti cu ochii închişi. Trebuie să păstraţi ochii deschişi, pentru a vă putea da seama, fără încetare, de ceea ce se petrece cu voi. Numai cel care păstrează ochii deschişi posedă inteligenţa vieţii interioare, el nu se va lăsa prins de cine ştie ce forţă, sau de cine ştie ce entitate. Un om adormit este la bunul plac al oricui, oricine poate veni să-l atace prin surprindere! Trebuie, deci, să veghem.

Şi acum, „rugaţi-vă"; ce înseamnă să te rogi? După ce am vegheat, adică după ce am aruncat o privire pentru a şti ce se întâmplă, trebuie să intervenim, să ne implicăm direct în situaţia creată, pentru a elimina un element, a adăuga un altul, împiedicându-ne astfel duşmanii să ne invadeze şi să ne tulbure. Aceasta înseamnă să te rogi. Să te rogi înseamnă să aduci un remediu, o îmbunătăţire şi ca să poţi ajunge aici, cea mai bună metodă este să le legi de Cer. Creierul omenesc este un aparat de radio sau de televiziune: el captează anumite posturi, anumite lungimi de undă. Dacă veţi răsuci un buton pe tranzistorul vostru, vă veţi putea alege emisiunea dorită: muzică, informaţii. Ei bine, în interiorul vostru, totul este la fel: dacă, din greşeală, apăsaţi pe un anume buton, veţi auzi o muzică infernală, vacarm, dispute. Atunci, schimbaţi lungimea de undă! Cu ajutorul gândului sau al imaginaţiei, apăsaţi pe alt buton, vă va fi foarte uşor şi veţi auzi emisiunile Cerului.

Rugăciunea nu înseamnă altceva decât atingerea butonului unei lungimi de undă mai scurte şi mai rapide, ce vă pune în contact cu Dumnezeu, modificând astfel mişcările şi vibraţiile voastre interioare. Rugăciunea înseamnă declanşarea unei mişcări pozitive în voi, a unei

mişcări luminoase, divine. Deci, nu uitaţi niciodată: primul pas spre libertate, primul pas spre putere, înseamnă să aruncaţi, mai întâi, o privire în voi înşivă, ca să aflaţi unde vă găsiţi, ca să remediaţi atât cât puteţi.

Acest precept „vegheaţi şi vă rugaţi" este, deci, de o mare importanţă în viaţa spirituală. Corpului fizic trebuie să-i acordăm orele de odihnă necesare: niciodată, spiritul din voi nu trebuie să adoarmă. Dormiţi, dar spiritul vostru trebuie să continue să lucreze chiar în timpul somnului. Există atâţia oameni, pe pământ, care sunt nefericiţi, suferă, sunt în întuneric: dar, în timpul nopţii, un Iniţiat poate să-i ajute. Corpul fizic se odihneşte culcat, imobil, dar spiritul său merge peste tot pentru a ajuta şi a lumina creaturile. Spiritul nu doarme, el rămâne activ şi la voi, aidoma, astfel că puteţi începe această lucrare, dar cu condiţia să învăţaţi să vă pregătiţi somnul. Înainte de a adormi, spuneţi: „Iată, voi părăsi corpul meu în această noapte, mergând să mă instruiesc în lumea invizibilă şi să ajut oamenii". Nu uitaţi, niciodată, să adormiţi cu un ideal înalt, mergând să înfăptuiţi diferite lucrări în lumea de dincolo, deoarece cu ajutorul acestui ideal vă veţi construi viitorul vostru şi pe cel al întregii omeniri.

III

POLUAREA PSIHICĂ

Toată lumea gândeşte, dar cum o face?... Dacă se răscoleşte bălegarul dintr-o grămadă, apare un miros dezgustător. Ei bine, la fel se întâmplă, în cele mai multe cazuri, când oamenii gândesc: ei scormonesc bălegarul, şi acest lucru infectează atmosfera! Toţi gândesc, nu există nici un om care să nu gândească, dar gândurile oamenilor plutesc ca frunzele în vânt. Mulţi gândesc cum să înşele, să fure, să omoare. Zi şi noapte, oamenii se servesc de gândirea lor, dar cum ei nu ştiu să se servească de ea, aceasta nu le prea foloseşte; şi, nu numai atât, dar ea îi conduce spre derută şi distrugere. Să gândeşti cu adevărat, înseamnă să ştii, mai întâi, la ce să te gândeşti, şi cum să gândeşti.

Gândirea este o forţă, o putere, un instrument pe care Domnul l-a dat omului pentru ca acesta să poată deveni creator asemenea Lui, adică un creator de frumuseţe, de perfecţiune.

În realitate, prin gândirea sa, omul poate să atingă tot felul de materiale, de chintesenţe, de creaturi, fie din lumea divină, fie din lumea infernală, iar acela care nu ştie că gândirea este creatoare, va avea, deseori, preocupări atât de negative şi neplăcute, încât se va distruge pe sine însuşi.

De aceea, singurul lucru important este să fii conştient şi să ştii dacă ceea ce faci cu gândirea este cu adevărat folositor pentru propria persoană şi pentru lumea întreagă sau, dimpotrivă, vătămător. Astfel, va trebui să vă îngrijiţi, fără să vă preocupaţi dacă gândurile şi dorinţele voastre se vor împlini. E sigur, mai devreme sau mai târziu, ele se vor realiza; şi, dacă ele sunt rele, în ziua în care se vor împlini, veţi deveni victima lor. Din nefericire, natura omenească nu este încă foarte evoluată, iar primele dorinţe omeneşti, atunci când apar mijloace şi posibilităţi, sunt în folos şi sens personal, pentru achiziţii egoiste. Iată care este pericolul. Din acest motiv, în trecut, Iniţiaţii preferau să păstreze tăcere asupra acestei probleme a puterii gândului; ei nu făceau revelaţii decât discipolilor a căror puritate şi stăpânire de sine o cunoşteau. Dar, fie că primesc sau nu revelaţii despre acest subiect, oamenii folosesc inconştient această putere a gândului. Fie că ştiu sau nu, ei gândesc, doresc, râvnesc, îşi imaginează. Deci, dacă nu

li se explică nimic, acest lucru nu va constitui o protecţie, nici pentru ei, nici pentru alţii; de aceea, este de preferat să-i instruiţi, dar avertizându-i că se află în posesia unor mijloace care pot fi extrem de puternice.

Deci, fiecare trebuie să ştie că dispune de anumite puteri, pe care natura i le-a conferit şi, datorită acestor puteri, el va fi artizanul destinului său. I se va spune: „Faceţi ce vreţi, dar, atenţie, voi veţi suporta consecinţele. Dacă doriţi bani, succese, mărire, să ştiţi, de la început, că nu veţi putea să le păstraţi mult timp şi, de asemenea, ele vă vor face dependenţi de toate fiinţele care le au. Iisus spunea: „Vine stăpânitorul acestei lumi şi el n-are nimic în Mine“. Aceasta înseamnă că stăpânitorul acestei lumi (în realitate, diavolul) posedă bogăţii ce le distribuie acelora care i se închină. Iisus nu avea nimic din el, el nu îi datora nimic, deoarece era liber. Acest pasaj al Evangheliilor este foarte profund. Dacă vă concentraţi numai asupra achiziţiilor materiale, intraţi în legătură cu stăpânitorul acestei lumi, pentru că el dispune de toate acestea şi le distribuie. Deci, direct sau indirect, îi cereţi lui, şi cu el aveţi de-a face. Este posibil să le primiţi, dar, în schimb va trebui să-i daţi libertatea şi voinţa voastră... Deci, atenţie!

De asemenea, ceea ce ar trebui să ştiţi este că gândurile şi sentimentele atât de murdare cu care oamenii îşi petrec timpul, împrăştiindu-le în jurul lor, fac din atmosfera psihică a pământului o adevărată mlaştină. Ce este o mlaştină? Un loc pe care nici o apă curgătoare nu vine să-l purifice, unde mişună gângănii de tot felul: ele îşi iau hrana şi îşi aruncă excrementele în aceeaşi apă, unele absorbind murdăria altora. Iată din ce este constituită omenirea: din viermi, din mormoloci, din broaşte aflate într-o mlaştină, pe cale să-şi arunce murdăriile, înghiţindu-le pe cele ale vecinului: şi astfel apar boala, ura, senzualitatea, necinstea, gelozia, lăcomia... Oamenii nu văd dar, dacă ar fi puţin clarvăzători, ar vedea forme oribile, negre, vâscoase, ce ies dintr-o masă de creaturi, mergând mai târziu să se acumuleze în straturile atmosferice. Deci, se poate face această experienţă, atunci când te apropii de oraşe, după un concediu la munte. Când eşti obişnuit cu puritatea munţilor, acolo unde trăiesc entităţi foarte luminoase, nu se poate să nu simţi coborând toţi norii care plutesc deasupra oraşului. Chiar şi atunci când atmosfera este clară se văd, se simt, aceşti nori: ceva întunecos şi dens care acoperă oraşul.

Din ce în ce mai mult, ne plângem de poluare: oamenii de ştiinţă sunt alertaţi, descoperă că totul este poluat: pământul, apa, aerul, iar plantele, peştii, animalele se află pe cale de dispariţie. Ei nu mai ştiu cum să mai îndrepte toate acestea. De altfel, chiar dacă ar fi găsit mijlocul, acestea nu ar ajunge decât să amelioreze situaţia exterioară, ceea ce este insuficient. Deoarece, în lumea spiritelor se propagă, la fel, miasme care sunt pe cale să omoare omenirea, iar dacă oamenii ar fi cu adevărat sensibili, ei ar simţi că atmosfera lumii psihice este mai greu de respirat decât aceea a lumii fizice. Ne plângem de gazul de eşapament al maşinilor. Dar, oamenii nu fac nimic altceva decât să otrăvească atmosfera spirituală prin gaze toxice: prin gândurile lor necurate, prin sentimentele lor de ură, de gelozie, de furie, de senzualitate. Tot ceea ce mucegăieşte şi putrezeşte în om, ca gânduri şi ca sentimente necurate, produce degajări de gaze urâte şi asfixiante. Mereu acuzăm maşinile, dar oare, ce înseamnă maşinile, pe lângă cele cinci miliarde de fiinţe neştiutoare, care nu au învăţat niciodată să-şi stăpânească viaţa interioară?

Dacă acum există atâţia bolnavi, acest fapt nu se datorează numai poluării aerului, apei şi a hranei, nu. Dacă atmosfera psihică nu ar fi atât

de poluată, ființa omenească ar ajunge să neutralizeze toate otrăvurile exterioare. Răul vine, mai întâi, din interior. Când ființa trăiește în armonie, forțele pe care le are în interior reacționează și resping impuritățile, chiar și în planul fizic, iar organismul ajunge, astfel, să se apere.

Deci, punctul slab se găsește mai întâi, în interior, și puțin câte puțin această slăbiciune sfârșește prin a se manifesta, de asemenea, în exterior. Luați exemplul cuiva care are o credință extraordinară și un sânge foarte curat: el poate să trăiască printre leproși, tuberculoși, ciumați, și nu va fi contaminat. În timp ce, alții, chiar dacă fug să scape, sunt atinși de microbi! Da, pentru că, în interior, ei au ceva care mucegăiește și acest mucegai este o hrană pentru microbi. Eu v-am explicat, deja, că puritatea sângelui, a gândului, suprimă toate condițiile favorabile pentru nedoriți, chiar și în plan fizic. În timp ce, dacă răul a pătruns deja în gânduri, în sentimente, în inimă, în dorințe, atunci, aici, găsim o poartă deschisă, iar bolile se pot strecura ușor în plan fizic, făcând ravagii! Știința nu a înțeles, încă, acest lucru, ea a rămas la acest subiect cu mult în urmă. Asupra tuturor celorlalte puncte, ea a avansat mult, trimite mașini și oameni pe alte planete, dar în explorarea lumii interioare ea se

află în urmă. De aceea, nu mai există oameni sănătoși pe pământ. În interior, trebuie să introducem, puritatea: în gânduri, în sentimente, în dorințe, în priviri, în cuvinte, în gesturi. Toate emanațiile trebuie să fie schimbate, îmbunătățite.

Cum să nu ne dăm seama că poluarea nu există numai în plan fizic? Există oameni care, fără să vă atingă, vă pot otrăvi numai prin emanațiile lor. Dacă ar exista laboratoare cu aparate atât de perfecționate, s-ar putea verifica cum anumite emanații fluidice ale oamenilor sunt capabile să asfixieze mici animale. Și, s-ar putea face constatarea inversă: câte emanații ale unei ființe spirituale nu sunt binefăcătoare pentru toate creaturile, chiar pentru pietre, pentru plante, pentru animale! Prezența ei dezinteresată, plină de iubire, acționează favorabil asupra celor ce-o înconjoară, pe care numai simpla prezență a unui criminal i-ar putea influența negativ. Chiar și spiritele care au părăsit pământul vin aproape de ea, pentru a se hrăni cu emanațiile ei. Dacă atmosfera Pământului nu a devenit complet irespirabilă, acest fapt se datorează unor astfel de ființe, care nu gândesc decât cum să răspândească în jurul lor pacea și lumina.

Cum să-i înveți pe oameni să-și stăpânească gândurile, dorințele, pentru a nu mai polua at-

mosfera şi regiunile eterice? Ei nu sunt suficient de vigilenţi, nici măcar pentru a evita poluarea planului fizic, dar, mai ales pe cea a planului psihic, pe care nici nu îl văd; ei continuă să emită gânduri urâte, sentimente urâte, care vor pătrunde în toate persoanele întâlnite. Poate conştiinţa acestor persoane nu este aşa de trează ca să realizeze natura elementelor care pătrund în ele, care le otrăvesc şi le distrug, dar chiar dacă ele nu-şi dau seama, aceste elemente acţionează deja; cei care le-au trimis vor fi pedepsiţi. Da, pentru că totul se înregistrează: câte locuri au fost poluate, câte fiinţe au fost murdărite, toate aceste lucruri se notează...

Natura este un organism viu din care noi facem parte, fiecare fiinţă omenească fiind o celulă situată undeva, într-o parte a imensului organism cosmic ce o suportă, o hrăneşte, o întăreşte. Dacă se comportă ca o fiinţă răufăcătoare, care otrăveşte atmosfera, ea devine un fel de tumoare în acest organism. Şi cum natura nu poate să suporte un individ care, fără încetare, creează focare de infecţie, acolo ea face curăţenie, iar individul este expulzat. Orice aţi crede, natura ştie să se apere! Trebuie, deci, să gândim, să trăim în armonie cu acest corp universal, în care suntem „găzduiţi şi hrăniţi".

A trăi în armonie cu natura înseamnă să ne luăm precauţii, pentru a produce mai puţină murdărie, mai puţin resturi şi să emitem gânduri curate, luminoase, binefăcătoare. Cum lucrurile nu rămân niciodată în acelaşi loc, ci se propagă, aceste unde purificatoare constituie o binecuvântare pentru omenire, dar unde se găsesc fiinţele luminoase care vor să îndeplinească bine această lucrare? Nu există multe, fiecare este ocupat cu propriile interese, şi încearcă să reuşească cu orice preţ, cu lovituri de pumn, de unghii, de dinţi şi de picioare. Peste tot se întrebuinţează aceste arme, pentru a deschide o cale. Dar cât de costisitoare este această atitudine pentru umanitate!

Trebuie ca pe tot Pământul să se formeze nuclee spirituale, unde oamenii instruiţi în Ştiinţa Iniţiatică vor învăţa să purifice atmosfera, la început atmosfera interioară, apoi cea exterioară, iar aceasta va conduce la venirea Împărăţiei Domnului pe planetă.

IV

VIAŢA ŞI CIRCULAŢIA GÂNDURILOR

I

Dacă există un lucru pe care trebuie să-l ştiţi, acela este că toate gândurile, oricât de slabe şi nesemnificative ar fi, constituie o realitate. Ele se pot chiar vedea, şi există fiinţe care le văd. Evident, în plan fizic gândul rămâne nevăzut şi nesesizat, dar el este real şi, în lumea sa, cu materialele subtile din care este alcătuit, constituie creatura vie care acţionează. Necunoaşterea acestui adevăr este cauza multor rele: oamenii nu văd, nu simt că gândul lucrează, că el construieşte sau că el distruge şi demolează, iar ei îşi permit să se gândească la orice, fără să ştie că, astfel, îşi blochează drumul evoluţiei.

Cea mai mare putere pe care Dumnezeu a putut s-o confere, este aceea pe care spiritului i-a dat-o ca dar. Şi, cum fiecare gând este impregnat de această putere a spiritului care l-a creat, evi-

dent că el acţionează. Ştiind aceasta, voi puteţi deveni binefăcători ai umanităţii. De-a lungul spaţiului, până la regiunile cele mai îndepărtate, fiecare poate să-şi trimită gândurile ca mesageri, creaturi luminoase pe care le însărcinează să ajute fiinţele, să le consoleze, să le lumineze, să le vindece. Acela care face conştient această lucrare, pătrunde, puţin câte puţin, în arcanele creaţiei divine.

Ce bine ar fi dacă ştiinţa oficială s-ar decide să se ocupe de această problemă atât de importantă care este aceea a gândului! Dar nu, pentru moment ea fabrică proiectile, bombe... Eu ştiu că, anumiţi cercetători în SUA şi Rusia studiază problema telepatiei. Să luăm numai exemplul uneia dintre experienţele americane. S-au ales două persoane dotate cu facultăţi mediumice: una trebuia, prin gândire, să trimită mesaje, iar cealaltă, să le capteze. Persoana „emiţătoare“ era păzită la Washington D.C. de o comisie de experţi, aflată acolo pentru a verifica şi controla: toate mesajele trimise erau notate şi închise într-un fişet, pentru a elimina posibilitatea fraudelor. Persoana „receptoare“ a fost dusă la bordul unui submarin în Oceanul Pacific, deci la mii de kilometri şi la mare adâncime. Ea nota mesajele pe care le primea şi era, la rândul ei, supravegheată de o comisie care închidea într-un fişet totul. Apoi, când s-au confruntat mesajele trimise şi cele primite, s-a constatat un procentaj de erori extrem de mic.

Această experienţă a dovedit că omul este capabil să proiecteze unde, foarte departe în spaţiu. Nu se cunoaşte direcţia finală a acestora, la fel cum nu se ştie nici distanţa parcursă de razele soarelui sau ale unei stele, pentru că razele unei stele de mii de ani continuă să parcurgă spaţiul. Acelaşi lucru se petrece şi în cazul gândirii omeneşti, gândurile noastre sunt razele unui soare care este spiritul nostru. Soarele proiectează o chintesenţă de o putere extraordinară, pe care razele sale – asemenea unor mici vagoane încărcate cu merinde şi comori – o transportă departe în spaţiu. Iar spiritul nostru, asemenea soarelui, trimite raze, gândurile noastre, ce transportă binele sau răul, cu care au fost încărcate.

Această experienţă demonstrează că, spre deosebire de razele alfa, beta, gama şi razele X, care sunt repede oprite de apă, gândirea pătrunde în apă foarte adânc. Gândirea este, deci, mai pătrunzătoare decât aceste raze şi este capabilă să producă efecte la mare distanţă. Aveţi un gând deja, el vă părăseşte şi se duce, undeva în lume,

ca să acţioneze asupra creierelor altor persoane. Prin gândirea voastră, puneţi în acţiune tot felul de mecanisme pe care nu le cunoaşteţi. Ce concluzie trebuie să tragem? Aceea că, dacă se lasă libere gândurile negative, întunecoase, distrugătoare, prin legea afinităţii acestea declanşează în minţile a mii şi mii de persoane stări corespunzătoare. Chiar dacă noi nu ne dăm seama, aşa se petrec lucrurile. Astfel, devenim responsabili... Vom primi pedepse, deoarece nimeni nu are dreptul să influenţeze negativ o fiinţă omenească, sau să distrugă ceea ce există bun în ea.

Dacă oamenii ar fi destul de sensibili, ei ar putea vedea nori care plutesc în jurul anumitor persoane adică entităţi întunecoase; după un timp, aceste entităţi pleacă în spaţiu, producând stricăciuni, fără ca persoanele respective să realizeze că ele au constituit cauza. Imaginaţi-vă că urâţi o persoană, mergând până la dorinţa să o lichidaţi, gândindu-vă zilnic la acest lucru; chiar dacă nu o faceţi, pentru că nu îndrăzniţi, gândurile voastre de moarte riscă, totuşi, să se realizeze, deoarece va exista cineva în lume care, posedând aceeaşi structură, aceleaşi dispoziţii ca voi, vă va capta gândurile prin legea afinităţii, şi va fi acela care va comite undeva o crimă, a cărei

cauză veţi fi, fără să bănuiţi măcar. Câţi oameni nu comit fapte îngrozitoare, spunând apoi: „Nu ştiu cum s-a ajuns aici, nu m-am gândit niciodată la acest lucru, am ascultat de un impuls ce era mult mai puternic ca mine", şi sunt ei înşişi miraţi, neînţelegând cum au putut face toate aceste fapte. Ei bine, adesea, fără ştiinţa lor, aceşti oameni au fost influenţaţi. Evident, ceea ce vă spun despre gândire este, de asemenea, valabil şi pentru sentiment. Asemenea gândului, sentimentul este o forţă care îl părăseşte pe om, ca să străbată spaţiul, cu scopul de a face bine sau rău.

Deci, hotărâţi-vă să proiectaţi numai gânduri şi sentimente ce vor avea consecinţe dintre cele mai bune. Când veţi şti că nu veţi mai stăpâni situaţia, că sunteţi luaţi de valul impulsurilor negative, reacţionaţi, încercaţi să imprimaţi o altă direcţie. Dacă nu veţi fi conştienţi, dacă întreţineţi gânduri urâte, fără să le acordaţi atenţie, ele vor lucra pentru nefericirea voastră. Stă scris în Evanghelii: „Vegheaţi!" Adică, să fiţi atenţi cu tot ceea ce se petrece în voi înşivă, şi nu cu ceea ce poate apărea din afară. Din afară, nu riscăm mare lucru, şi nu este necesar să fim mereu prudenţi, ca să supraveghem cine va veni să ne ameninţe la colţ de stradă.

„Vegheaţi!“... Spiritul, conştiinţa voastră trebuie să fie vigilente! Acest fapt priveşte viaţa interioară, mai mult decât viaţa exterioară. În exterior, sunteţi liniştiţi, nu riscaţi zilnic să vi se pună cuţitul în gât dar, în interior, câte lovituri nu primiţi! Sunteţi muşcaţi, înţepaţi, descompuşi, vi se aruncă apă fierbinte în cap, şi apoi sunteţi băgaţi în apă foarte rece, este Infernul lui Dante!... Ei bine, toate aceste tulburări constituie mici fărâme de gânduri ce le-aţi emis, şi care se reîntorc acum spre sursă. Trebuie să cunoaşteţi această lege şi să înţelegeţi, de acum înainte, că nimic nu este mai important decât să fiţi conştienţi şi să vă supravegheaţi gândurile. Evident, nu veţi putea să ajungeţi imediat aici. Veţi trece, încă, prin necazuri dar, cel puţin veţi avea posibilitatea să deveniţi, într-o bună zi, stăpâni pe situaţie.

II

După forţa, natura şi calitatea lor, dar şi după intenţia şi sentimentul pe care omul le pune în ele, gândurile se îndreaptă asupra unor fiinţe sau obiecte determinate. Anumite gânduri nu trăiesc mult timp, dar altele supravieţuiesc secole sau milenii. Da, există încă gânduri ce plutesc în spaţiu, în aer, din epoca egipteană, caldeeană, asiriană şi chiar atlanteeană: unele dintre ele sunt atât de rele şi de veninoase încât fac încă ravagii, în timp ce altele, dimpotrivă, constituie sursa unor mari binefaceri...

Trebuie să considerăm fiecare gând ca pe un individ care încearcă să trăiască cât mai mult timp posibil, până în momentul când, pierzându-şi forţele, moare. Toate gândurile de aceeaşi natură se alătură, se întăresc şi se amplifică. Nu suntem obligaţi să considerăm gândurile ca

entităţi vii, aceasta nu se afirmă nicăieri în ştiinţa oficială, căci este un domeniu complet necunoscut. Numai Ştiinţa Iniţiatică, ce a studiat bine această problemă, ne învaţă că gândurile sunt entităţi vii şi ne spune că nu omul este acela care le creează. Ele pot veni să se instaleze în el, ca să-l distrugă sau să-l ajute, dar nu omul le creează: el pregăteşte numai posibilităţile pentru venirea lor. În cazul gândurilor, totul se petrece ca şi în cazul copiilor. Bărbatul şi femeia nu pot, niciodată, să creeze un copil, adică spiritul său; ei îi construiesc numai locuinţa, corpul fizic, în care spiritul copilului va veni să locuiască, iar această locuinţă poate fi o cocioabă, un palat sau un templu, după calitatea materialelor pe care ei au reuşit să le pregătească.

Omul nu creează, deci, gândurile, ci le atrage sau le respinge, pentru că în acest domeniu există la fel legi de atracţie şi de respingere. Dacă el le-ar crea, ar trebui, de asemenea, să le poată distruge, ori, nu este cazul, aţi făcut şi voi înşivă această experienţă! De câte ori gândurile nu se aruncă asupra voastră, ca viespile sau ţânţarii; este imposibil să vă descotorisiţi de ele! De ce? Pentru că aţi creat condiţii care să le atragă; aţi lăsat să zacă impurităţi în voi, iar acestea atrag creaturi care iubesc murdăria. Purificaţi-vă, şi

veţi vedea atunci ce gânduri vor veni! Există gânduri în toate regiunile spaţiului... până în lumea Ideilor, despre care vorbeşte Platon. Ce sunt Ideile? Sunt principii veşnice, arhetipuri, forţe care lucrează pentru formarea şi modelarea Universului. Acestea sunt divinităţi. Da, fiecare Idee este o divinitate.

Veţi spune: „Dar atunci, cu ce şi cum atragem noi gândurile? Creăm noi gânduri care atrag alte gânduri?“ Nu, adevărul este că venim pe lume cu gânduri deja instalate în noi, aceste gânduri sunt asemănătoare unor lucrători care participă la construirea vieţii noastre.

Fiecare dintre noi este asemenea unui gând. Întreg universul este populat numai cu gândurile Domnului; iar toate creaturile vizibile şi invizibile sunt gândurile Lui. Se poate spune, deci, că numai Dumnezeu gândeşte, iar noi gândim numai în măsura în care suntem capabili să ne apropiem de El, să ne identificăm cu spiritul Său. Atâta timp cât nu suntem, încă, plini de Spiritul Divin, există alte fiinţe care gândesc prin noi, care dispun de noi. Evident, aceste fiinţe pot fi de diferite feluri. Când sunteţi cuprinşi de bucurie, de dilatare, de o stare minunată, când aveţi gânduri de o mare înălţare spirituală, de o mare puritate aceste gânduri sunt spirite foarte

puternice care vin să vă viziteze, să vă recompenseze şi să vă ajute să rămâneţi pe drumul cel bun. Prezenţa lor creează în voi stări minunate, apoi ele pleacă iar voi vă pierdeţi aceste stări. Căutaţi să le regăsiţi, dar nu mai ajungeţi la ele. Dacă voi le-aţi creat, ar fi trebuit să le puteţi regăsi atunci când doriţi. Dar, nu, ele sunt nişte vizitatori care au venit în trecere! Ei au traseul lor, programul lor, şi când aţi pregătit în voi condiţiile favorabile, puteţi primi temporar binecuvântarea lor.

Dar, aşa cum v-am spus anterior, gândurile sunt, de asemenea, entităţi ce se găsesc în slujba omului, şi datorită cărora el are posibilitatea să atragă alte entităţi. Imaginaţi-vă că aveţi servitori: îi însărcinaţi să pregătească o petrecere şi să invite anumite persoane. Ei bine, nici aceşti invitaţi şi nici servitorii voştri nu sunt cu adevărat voi înşivă. Voi sunteţi stăpânul sau stăpâna casei, iar ei sunt servitorii voştri. În acelaşi mod, de la naştere, omul are în el însuşi, în slujba lui, un anumit număr de servitori: gânduri, dar şi sentimente, impulsuri, care sunt entităţi independente. Eu ştiu bine că vă este foarte greu să acceptaţi o asemenea idee, şi aceasta se întâmplă pentru că nu aţi fost instruiţi în acest fel. De asemenea, există savanţi care spun că gândurile

sunt rezultatul secreţiilor creierului, exact cum bila este o secreţie a vezicii. Eh nu, aici ei se înşeală.

Deci, atât timp cât avem în noi servitori, avem şi posibilitatea să le pregătim condiţii, pentru ca Cerul să vină să ne viziteze şi să se instaleze sub formă de daruri, virtuţi, puteri. Şi, când nu mai corespundem, aceste entităţi ne părăsesc pentru că nu pot suporta să trăiască în asemenea condiţii: ele nu suportă urâţenia, mirosurile urâte, fermentaţiile şi se retrag. Dacă noi înşine am fi în stare să ne formăm propriile gânduri, atunci ar trebui să ne fabricăm şi noi capacităţi, sau să ne reţinem înzestrările, nu să le pierdem. Ori, câţi oameni nu şi-au pierdut talentul de cântăreţi, de pictori, de scriitori, de muzicieni etc., sau darul de vindecători, de clarvăzători.

Fără întrerupere, în noi intră entităţi iar altele ne părăsesc. În noi înşine (în interiorul nostru) este un du-te-vino, fiindcă noi suntem asemenea unei case cu multe etaje şi camere, unde circulă mulţi locatari. Da, adesea, stăpânul casei, săracul este închis într-o mică celulă, într-o parte, şi nimeni nu-l ascultă, nimeni nu i se supune. Iar ceilalţi, locatarii, servitorii îşi impun voinţa lor. Ei au organizat o revoltă, l-au închis într-o

temniţă unde abia îi oferă o bucată de pâine şi puţină apă, ca să nu moară de foame, dar ei sunt aceia care conduc, care comandă...

Nu mă credeţi? Dar, aşa este, există mulţi oameni care nu mai sunt stăpâni pe situaţii, care nu mai sunt conducătorii propriei lor împărăţii. Toate entităţile care locuiesc în ei mănâncă, beau, se desfată, iar ei, săracii, nu le pot împiedica, nu mai au nici un cuvânt, nimeni nu îi mai ascultă. De ce? Pentru că ei nu au fost înţelepţi, s-au lăsat pradă plăcerilor inferioare, capriciilor, atrăgând, astfel, un număr din ce în ce mai mare de entităţi inferioare, care acum îi ţin legaţi. Le mai rămâne unica posibilitate să constate ceea ce se petrece, fără să schimbe ceva. Deci, ca să restabilească situaţia, ei trebuie să caute ajutoare, prieteni, gonindu-şi duşmanii, reluând controlul asupra împărăţiei lor. Şi, nu vor trebui să aştepte, va trebui acţionat imediat, astfel totul va merge din ce în ce mai rău.

Evident, vă este greu să înţelegeţi că nu voi înşivă vă creaţi gândurile, dar aceasta este realitatea. Omul dispune de o mulţime de gânduri, ce stau în slujba sa, exact cum un tată poate avea zeci de copii care îl ajută în muncă, dar pe care nu el i-a zămislit. Tatăl şi mama au dat corpul fizic, dar spiritul a venit din altă parte. Şi raportat

la spirit, noi înşine suntem, de asemenea, un gând, dar creat de Dumnezeu, nu de noi înşine. Noi suntem, deci, un gând puternic, bine înarmat, care are, la rândul său, în slujba sa, alte gânduri.

Noi suntem o creaţie a Domnului, numai El creează gânduri şi le poate trimite. Îngerii, Arhanghelii sunt, de asemenea, gânduri ale Domnului; Universul este templul pe care Domnul l-a populat cu gândurile sale, adică cu servitori, entităţi, spirite. Domnul a creat gândurile, spiritele, iar Universul este sălaşul făcut să le adăpostească.

La fel, omul pregăteşte condiţiile, locuinţa care va primi gândurile. Nu el le creează, aşa cum nu creează viaţa copiilor săi. Părinţii sunt educatorii, li s-au oferit câteva creaturi să le îngrijească, să le educe. Ei nu ştiu nici de unde vin, nici cine sunt ele, dar voi trebui să ştie că într-o bună zi vor da socoteală de felul cum s-au achitat de sarcina lor. Dacă au fost neglijenţi, neatenţi, vor fi pedepsiţi; dar, dacă au fost educatori buni, vor primi recompense pentru munca pe care au depus-o.

Gândiţi-vă la această comparaţie dintre gânduri şi copii; vă pare, poate, foarte simplă, nu destul de filozofică dar, totuşi aceasta este

realitatea. Sunteţi înconjuraţi de gândurile voastre, ca de proprii copii. Da, o droaie de copii! Trebuie să-i hrăniţi, să-i spălaţi, să-i instruiţi; fără să fim conştienţi de acest fapt, unii sunt agăţaţi de noi, obosindu-ne, epuizându-ne; alţii pleacă oriunde în lume pentru a fura, a prăda. Dar, cum în lumea invizibilă există, de asemenea, o formă de poliţie, ea vă caută pentru a vă face responsabili de prostiile copiilor voştri şi atunci sunteţi plimbat prin faţa tribunalelor, de sus, care vă condamnă să plătiţi daune şi interese! Aveţi necazuri, mâhniri, tristeţi, amărăciuni, şi nu ştiţi de ce? Simplu, pentru că în lumea invizibilă aveţi datorii de plătit.

Iată de ce, am insistat mereu asupra faptului că prin dorinţele şi gândurile noastre trebuie să formăm copii îngereşti, divini, care să ne înconjoare şi să ne aducă numai binecuvântări.

V

CUM SE ÎNTRUCHIPEAZĂ GÂNDUL ÎN MATERIE

Trebuie să revenim, fără încetare, asupra acestei probleme a gândului: ce este el, cum lucrează, cum se întruchipează în materie şi care sunt condiţiile necesare ca el să se poată realiza, împlini. Multe lucruri în viaţă depind de buna înţelegere a acestei probleme. Dacă ea nu este clară, un mare număr de alte probleme vor rămâne fără soluţie.

Anumiţi spiritualişti, citind pe undeva că gândul este o forţă atotputernică, fără să fi studiat bine în ce caz este adevărat şi în ce caz nu este, se lansează în exerciţii de concentrare, pentru a obţine rezultate în plan psihic şi, cum nu le obţin, sunt dezamăgiţi. Dar, chiar dacă se concentrează ani în şir, ei nu vor ajunge la nimic, pentru că nu au studiat bine problema. Gândul este atotputernic, este adevărat, dar pentru a înţelege în ce constă puterea sa, trebuie să ştim în ce regiune, şi cu ce materiale lucrează, cum el influenţează

alte regiuni, apoi altele, până la coborârea lui în materie.

Natura a stabilit legi. De ce, atunci, omul trebuie să piardă atâta timp şi forţă pentru a înfrânge aceste legi? Dacă veţi dori să faceţi să vă parvină o bucată de zahăr, din cutie până la gura voastră, puteţi să vă concentraţi mult şi bine, ea nu se va mişca, şi veţi fi descurajaţi, dezamăgiţi. În timp ce, priviţi: o luaţi cu mâna, o puneţi în gură şi asta e, fără poveşti! Natura ne-a dat mâini pentru a apuca obiectele. Veţi spune: „Dar, atunci ce trebuie să faci cu gândul?" Cu gândul se pot realiza lucruri mult mai importante, numai că trebuie să-i cunoaştem natura, mecanismul şi să ştim cum lucrează.

Gândul este o forţă, o energie, dar este, de asemenea, o materie foarte subtilă care lucrează într-o regiune foarte depărtată de planul fizic. Să luăm exemplul antenelor. Aţi văzut antene de radio sau de televizor pe un acoperiş sau în vârful unui turn, şi ştiţi că ele servesc la captarea undelor, a vibraţiilor. De când sunt acolo, ele s-au acoperit de materie, sau au păstrat, undeva, ceva din ceea ce au captat? Nu, ele nu şi-au schimbat nici greutatea, nici volumul; ele au primit ceva, dar acel ceva nu este material. Este mereu necesar un punct de vedere material,

pentru a produce unde, dar undele – ele însele – nu sunt materiale. Deci, antenele captează vibraţii de anumite lungimi de undă, apoi le transmit la tot felul de aparate care, la rândul lor, transmit mişcări altor aparate ce declanşează fenomene fizice.

Sau, să presupunem că există o bilă, pe sol; cu mâna sau cu ajutorul unui obiect, eu o lovesc şi lovind-o, îi comunic o energie. Nu i-am comunicat nimic material, dar această bilă începe să se rostogolească, pentru că i s-a transmis o energie ce a pus-o în mişcare, până la epuizarea acestei energii sau a contactului cu un obstacol.

Aceste exemple vă pot face să înţelegeţi că gândurile pe care le formăm nu ating, încă, materia densă, vizibilă, ele nu ating şi nu fac să vibreze decât ceea ce se apropie, cel mai mult, de natura lor, adică elementele cele mai subtile care există în noi, sau la alţii. Deci, gândul nostru se comunică exact cum energia motrică se comunică bilei.

Gândirea, ca energie, ca vibraţie şi forţă este percepută de anumiţi centri, care sunt dotaţi cu antene: aceste antene, situate în creier, sau chiar mai sus, în planul eteric, se pun în vibraţie şi trimit mesaj altor aparate; în acest moment, în tot corpul se produc înregistrări, cuplări, circu-

laţii de forţe, de energii. Evident, acestea nu se văd, şi este inutil să aşteptăm să vedem rezultate în plan fizic. Dar, o schimbare s-a produs în plan subtil, şi, dacă se întâmplă ca totuşi comunicarea să poată avea loc, cu alte regiuni mai dense, cu alte aparate mult mai rudimentare, se va ajunge la fixarea completă a întregului sistem de contacte şi comunicaţii. Aşa se întâmplă într-o uzină, priviţi: totul este conectat, totul este gata, există doar un buton pe care este suficient să apeşi; cum el este legat prin fire de o mulţime de maşinării, de circuite de transmisie, toate maşinile se pun în mişcare.

Dacă ajungem să realizăm o legătură asemănătoare în fiinţa omenească, gândul poate produce imediat rezultate palpabile în materie. Dar dacă comunicarea nu este stabilită corect de la un plan la celălalt, gândul nu poate acţiona imediat, apar găuri, zone moarte şi curentul nu mai trece.

Gândul, pe care omul îl proiectează, acţionează deja în zona sa superioară şi pune în mişcare aparate de o mare subtilitate, dar el nu poate produce nimic în plan fizic atât timp cât releele de transmisie nu sunt cuplate. Imediat ce se stabileşte comunicarea, energiile circulă şi pot produce efecte în materie. În acel moment, gândul este puternic, este magic, se manifestă în împlinire.

Acum, pentru ca totul să fie clar, să ştiţi că atunci când se spune despre gând că se poate realiza, este absolut adevărat, dar să vedem cum trebuie înţeles acest lucru. Să luăm exemplul unui om care devine hoţ. La început, el se mulţumeşte să-şi imagineze: „Ah, ar fi suficient să mă strecor, acolo, să întind mâna...“ El nu are încă, nici dorinţa şi nici curajul necesar să o facă; din când în când, el revine la aceste gânduri, îşi imaginează scena, condiţiile: mulţimea din metrou sau un mare magazin, şi mâna sa ce se strecoară într-un buzunar, într-o geantă sau pe un raft. Dar, aceasta rămâne, încă, în plan mental, el nu face deocamdată nimic, nu este capabil. Numai că, iată cum acest gând s-a înregistrat, el declanşează anumite mecanisme în planul astral şi, de aici, se deschide drumul său de coborâre până în materie. Iar materia, aici, pentru hoţul nostru, este fapta, gestul. La început, este ca şi cum nu ar fi fost nimic, ceea ce-l preocupa pe acest om rămâne invizibil, în aparenţă el este cinstit, integru. Dar, deja gândul său a coborât în planul sentimentului; el începe să dorească cu ardoare realizarea sa, şi această realizare se va produce. Comunicaţiile, legăturile sunt pe cale să se facă şi, iată că într-o bună zi, mâna sa se agaţă foarte natural de un portofel sau de un alt obiect. Deci,

vedeţi, gândul său care era foarte sus, în planul mental, a coborât în planul astral, adică în planul dorinţei, şi de acolo, în planul fizic. Cum se poate spune atunci despre gând că nu se întruchipează?

Să luăm încă un exemplu. Un om este calm, liniştit, idealist. Când îi dai o palmă, întinde şi celălalt obraz. Dar, iată că într-o bună zi, citind lucrări istorice, descoperă ideile unor gânditori, ale unor oameni politici din trecut care au tulburat societatea şi au antrenat mulţimile în tot felul de aventuri. Face o pasiune pentru ei, se hrăneşte cu operele lor şi devine din ce în ce mai curajos. În sfârşit, el se înscrie într-un partid, începe să acţioneze şi devine capabil să convingă, să-i antreneze pe alţii, şi iată-l în fruntea unei revoluţii în ţara sa. Totul a început prin idei, teorii, printr-o filozofie. Deci, cum poţi nega că gândul nu are o putere formidabilă? El este invizibil, nu ajunge să mişte o bucată de zahăr, dar poate ridica milioane de oameni!...

Gândul trece prin ziduri şi obiecte fără să lase urme şi, ca să acţioneze asupra materiei, trebuie să se construiască punţi, adică numeroşi intermediari. Determinaţi-l să treacă prin aceşti intermediari şi veţi vedea că el devine capabil să zguduie întregul univers. Acesta este sensul frazei lui Arhimede: „Daţi-mi o pârghie în spaţiu şi voi ridica Pământul". Punctul de sprijin este acest intermediar. Este nevoie mereu de un intermediar, căci gândul nu este puternic şi eficient în acţiune, decât cu condiţia trecerii prin intermediari care îi permit coborârea în materie.

Aveţi idei, minunate, divine chiar, dar unde sunt rezultatele?... Acest fapt dovedeşte că trebuie să mai munciţi încă, pentru a permite coborârea acestor idei în planul fizic. Ei da, asta este problema, ele trebuie să coboare! Veţi spune: „Am idei". Bravo, este foarte bine, dar aceste idei vă vor lăsa să muriţi de foame şi de sete dacă nu veţi şti să le concretizaţi în fapte. Nu este suficient să aveţi idei. Mulţi oameni le au, dar trăiesc în aşa fel încât nu există niciodată o comunicare între aceste idei şi faptele lor. Trebuie un intermediar, un pod: acest intermediar este sentimentul. Prin sentiment, ideile se transformă în carne şi oase, materializându-se.

Sentimentul este, deci, pârghia capabilă să acţioneze asupra materiei. Gândirea prea îndepărtată, prea subtilă, trece fără să poată atinge ceva, şi nimic nu va vibra. Ea nu poate atinge decât „antenele" noastre, aparatele personale cele mai subtile, situate foarte sus, în domeniul spiritului. Spiritul trebuie să treacă prin suflet, ca să atingă materia, adică prin intelect şi inimă. Pot

să vă explic aceasta prin analogie, cu ajutorul unui fenomen pe care voi toţi îl cunoaşteţi acţiunea soarelui asupra aerului, a apei şi a pământului.

Soarele încălzeşte aerul şi vaporii de apă care formează atmosfera, aerul cald tinde să se ridice creând zone de presiune joasă, pe când aerul rece se comprimă, se tasează la pământ creând zone de înaltă presiune. Atunci, de la presiunile înalte către presiunile joase, circulă vânturile. Când diferenţa de presiune se accentuează, vânturile devin foarte violente şi se pot produce tornade şi uragane devastatoare. În plus, sub efectul căldurii soarelui, apa din oceane, mări, lacuri, râuri, se evaporă şi urcă. Când aerul atinge o anumită stare de saturaţie, vaporii de apă se transformă în ploaie sau în zăpadă, iar aversele şi torenţii acţionează asupra pământului, modelându-i relieful. În fiecare zi, aceste fenomene atmosferice se produc pe toată suprafaţa pământului, iar cauza lor o constituie soarele.

În noi, soarele corespunde spiritului, aerul – gândului, apa – sentimentului, pământul – corpului fizic. Când spiritul acţionează asupra gândului, acesta antrenează la rândul său sentimentul, iar sentimentul se aruncă la rându-i

asupra corpului fizic, pentru a-l face să alerge, să gesticuleze, să vorbească. Deci, corpul fizic se mişcă sub efectul sentimentului, acesta este trezit prin gândire, iar gândul se naşte sub influenţa spiritului... Acest mecanism este acolo, în fiecare zi, sub ochii noştri: sub influenţa aerului, apa modelează pământul, îi dă forme, îl sculptează. Anumite locuri se acoperă de aluviuni, altele se macină şi sunt duse în mare, etc.... La fel, prin spirit, prin gânduri, omul poate acţiona asupra corpului fizic, dar cu condiţia să aşeze aerul şi apa între cele două. Aici, aerul reprezintă sistemul nervos iar apa reprezintă sângele. Sistemul nervos reglează circulaţia sângelui în organism, iar sângele depune anumite elemente, scoate altele şi modelează, astfel, corpul fizic.

Se poate studia acest subiect în detaliu, dar acum vă indic câteva linii generale. Eul Superior este ideea generală care mă interesează şi, se poate trage această concluzie: dacă fiinţa omenească ar şti să interpreteze şi să aplice în viaţa sa interioară acest proces natural, normal, al acţiunii soarelui asupra pământului prin intermediul aerului şi al apei, ea ar putea să realizeze mari transformări în sine şi în afară de sine. Iată în ce constă puterea gândului.

Trebuie să ştim, înainte de toate, că gândul nu poate exercita direct puterea sa în planul fizic. Trebuie să existe intermediari. Nu se ia jarul sau fiertura cu mâna, ci cu vătraiul sau cu un polonic. Aşa se întâmplă peste tot. Braţul, dacă vrem să înţelegem ce este braţul, ei bine, el este chiar intermediarul dintre gând şi obiect. Când iau această bucată de zahăr, cine acţionează? Gândul meu este acela. Dar, prin intermediul braţului, gândul a acţionat. Acum, să presupunem că gândirea mea rămâne inactivă... Iată, am braţul, dar nici un gând, nici o dorinţă nu îl împinge să ia această bucată de zahăr: ei bine, braţul meu nu o va ridica. În acest sens se poate vorbi despre puterea gândului.

Gândirea este mereu cea care îi face pe oameni să alerge sau să se oprească, care incită la război, la devastări sau la cele mai nobile fapte... Da, gândul este activ, poate acţiona, dar cu condiţia să existe braţe care să-l susţină. Omul, la fel, este un executant, un braţ. Braţul omului este un simbol al omului însuşi, ce reprezintă, la rândul său, un alt braţ. Da, braţul este un rezumat al omului, omul este un braţ pentru gând şi, poate că gândul este, de asemenea, un braţ pentru alte gânduri, din regiuni din ce în ce mai înalte, până

la Divinitate, cea care foloseşte toate braţele, adică toate creaturile.

Iată de ce Ştiinţa Iniţiatică din toate timpurile a formulat ideea că tot ce vedem în natură – animale, insecte, copaci, munţi, lacuri, fructe, flori – nu sunt decât gânduri cristalizate. De asemenea, şi voi sunteţi gânduri materializate. Omul este un gând, o idee... Şi, pentru a putea cunoaşte acum care este gândul, ideea ce se află la originea unei creaturi, este suficient să studiem acea creatură. Dacă un om este perfect, înseamnă că ideea care i-a dat naştere este perfectă. Fiecare gând se materializează: caracatiţa, viermele, scorpionul, tigrul, au luat culoarea şi forma gândului ce s-a introdus în interior, un gând de cruzime, de răutate, de ură şi perfidie, de senzualitate. Deci, fiecare gând, fiecare idee (chiar dacă cei doi termeni „idee" şi „gând" au un sens diferit) are o formă, o culoare, o dimensiune. De aceea, toţi Iniţiaţii văd şi întrevăd lumea ca o creaţie a gândului, o condensare a lui, a gândirii divine.

Când oamenii au gânduri şi dorinţe divine, deja aceste gânduri şi dorinţe se realizează într-o parte a universului, dar şi în însăşi fiinţa lor. Când oamenii sunt răi, răzbunători, cruzi, gândurile lor, dorinţele lor, se realizează mereu sub

o formă sau alta, într-o parte a lumii sau în ei înşişi. Acest fapt nu este vizibil imediat dar, într-o bună zi, totul se va vedea. De asemenea, mai trebuie să ştim că toate plantele veninoase şi toate animalele sălbatice sunt alimentate, hrănite şi susţinute prin gândurile şi sentimentele rele omeneşti. Da, veninul pe care ele îl conţin se distilează undeva şi se va întări nocivitatea acestor animale sau plante. În timp ce, gândurile bune, sentimentele bune ale tuturor creaturilor vizibile şi invizibile vor întări tot ce este bun, încântător şi parfumat în natură. Deci, fără voia noastră, participăm la creaţie, cu tot ce are ea bun sau rău.

Ceea ce îi împiedică pe oameni să înţeleagă efectele propriilor gânduri şi sentimente este faptul că acest efecte nu sunt imediate. Dar, nu efectele imediate trebuie să vă convingă. Unii spun: „Pentru că nu vedem rezultatele, ne este imposibil să credem". Dar, Iniţiaţii care şi-au dat silinţa să observe, să constate, să verifice tot ce se petrece în natură, ştiu că totul sfârşeşte prin condensare. La fel cum se produce cristalizarea sărurilor. Priviţi un lichid în care un chimist a dizolvat o sare şi veţi spune: „Nu este nimic în acest lichid", pentru că nu vedeţi nimic. „– Aşteptaţi, vă spune chimistul, îl vom încălzi".

Şi, sub efectul căldurii apar cristale. Dacă se creează condiţii favorabile, sarea cristalizează. De asemenea, există multe lucruri în mintea oamenilor: dacă le creaţi condiţii favorabile, le veţi vedea materializându-se în fapte.

Acum, vă voi spune că gândul poate, de asemenea, să se întruchipeze în alt fel. De exemplu, cineva doreşte să pună, cu ajutorul gândului, sare în supă. După mine, v-am spus, este preferabil să-şi săreze supa luând sarea cu mâna! Dar, să presupunem că unii cunosc legile materializării gândului, aşa cum se practică în şedinţele spiritiste; atunci, ei pot să materializeze o mână fluidică şi, cu aceasta deja condensată, dar invizibilă, vor căuta sarea şi o vor pune în supă. Gândirea este, deci, capabilă să atingă materia, dar printr-un alt plan: trebuie să o înfăşurăm într-o materie mai densă, materia eterică; această materie eterică va atinge materia fizică, fiindcă ea aparţine aceleiaşi regiuni şi, deci, ele au afinităţi.

Ca să poată acţiona asupra obiectelor sau fiinţelor, gândul trebuie condensat. Acest lucru este posibil: lucrând mult timp asupra unor creaţii mentale, adăugându-le chiar particule din propria lor materie, oamenii ajung să îmbrace aceste forme-gânduri cu materie fizică. Anumiţi fachiri

o pot face rapid, pentru că ei cunosc tehnicile ce permit materializarea unei forme-gând, pentru ca ea să devină vizibilă şi tangibilă. Dar, ce se poate obţine în acest fel nu este de un nivel spiritual prea ridicat. A transmite pudră prin gânduri sau a face să se materializeze fructe sau flori, bineînţeles că este fantastic, dar asemenea dovezi pot contribui la venirea Împărăţiei Domnului?

Trebuie să ştiţi că Iniţiaţii nu se ocupă cu producerea unor asemenea fenomene. Ei o pot face, dar cunosc multe alte lucruri care îi determină să înţeleagă că acestea nu sunt activităţi economice, că ar pierde multă energie şi timp în zadar. Este atât de uşor să-ţi foloseşti mâna pentru a pune sare într-o supă!

Dar, spre ce se concentrează atunci Iniţiaţii? Spre alte activităţi mult mai importante. Ei lucrează pentru a produce transformări binefăcătoare în mintea oamenilor. Fiindcă, odată ce aceste transformări se produc în capul lor, mentalul va găsi mijlocul de comunicare cu sentimentul, iar sentimentul cu acţiunile..., şi astfel oamenii se vor îndrepta într-o direcţie bună. Iată, deci, o activitate mult mai utilă decât aceea de concentrare pentru ridicarea sau îndoirea obiectelor, deoarece, preocupându-ne cu acest gen de practici, nu vom realiza nimic în sufletul, în

inima şi intelectul nostru, ca să devenim mai buni, să ne instruim şi să ne îndreptăm spre Dumnezeu. Anumiţi yoghini sau magicieni s-au oprit asupra unor fenomene de foarte mică importanţă, în timp ce adevăraţii Înţelepţi îşi spun: „Este posibil, putem să o facem, dar pierdem mult timp şi energie, şi ce obţinem? Este atât de puţin! Nu merită osteneala. Ne vom concentra energia lucrând în alte domenii care sunt de milioane de ori mai importante pentru viitorul omenirii".

Este adevărat, eu sunt mirat când văd anumiţi fachiri, anumiţi yoghini, care s-au exersat în realizarea unor numere spectaculoase, ca să-i uimească pe toţi gură-cască. Acela care posedă daruri psihice de excepţie, o capacitate de concentrare, o putere de gândire, ieşite din comun, trebuie să le pună în serviciul căutării Împărăţiei Domnului, şi nu pentru exhibiţii de circ.

Deci, nici pe voi nu vă sfătuiesc să vă angajaţi în aceste exerciţii de magie. Această cunoaştere pe care o posedăm trebuie să o utilizăm într-o muncă ce merită osteneala, şi care este de cea mai mare importanţă pentru viitorul omenirii. Şi, pentru că ştiţi acum că, mai devreme sau mai târziu, gândul se realizează, va trebui să sporiţi speranţa, curajul, şi să nu aşteptaţi rezul-

tatele imediate. Dacă veţi aştepta şi urmări rezultate imediate, veţi fi dezamăgiţi, descurajaţi, veţi abandona totul, şi este păcat!

Deci, ce facem noi în Fraternitatea Albă Universală? Lucrăm pentru a construi punţi. Demult, v-am spus: sunteţi lucrători de Poduri şi de Şosele. Da, construiţi punţi între voi şi soare, între gândirea voastră şi materie, şi cum această instalaţie este delicată şi complicată, vă trebuie mult timp. Dar, odată terminată instalaţia, veţi vedea cum totul va funcţiona! Veţi apăsa pe un buton şi, ca în uzină, toate maşinile se vor pune în mişcare, dar cu condiţia ca totul să fie bine legat.

Priviţi un ceas: el are un arc ce pune în mişcare angrenajul, adică un sistem de roţi care, de la cea mai mică la cea mai mare, transmit mişcarea, acţionând limbile. Arcul nu este legat direct de limbi, pentru că le-ar da acestora un impuls prea brusc. Între ele există intermediari, ca să controleze mişcarea, să o dozeze, să o regleze cu precizie. Astfel limbile pornesc... Vedeţi, aici apar intermediari între principiul care dă elanul, impulsul, şi organele care execută un ordin sau afişează un rezultat. Există, încă, multe mecanisme într-un ceas, pe care le veţi regăsi în organismul omului. Acela care observă şi judecă

corect, va vedea acest mare adevăr în fizică, în chimie, biologie, geografie, istorie, în sociologie, în psihologie, peste tot...

Pentru ca pământul sau corpul fizic să se transforme, trebuie, mai întâi, să se stabilească comunicaţii cu lumea spirituală cu Cerul, adică cu lumea Ideilor, despre care vorbea Platon, lumea arhetipurilor care nu este altceva, pentru mine, decât lumea divină. Aceste căi de comunicare trec prin suflet: spiritul nu ajunge să atingă materia decât prin acest intermediar care este sufletul, căruia îi corespunde în organismul omenesc sistemul nervos şi sistemul circulator. Sistemul nervos este mai aproape de spirit, iar sistemul circulator este mai aproape de materie. Sistemul nervos este analog aerului care alimentează focul, adică spiritul; sistemul circulator este analog apei care hrăneşte pământul, adică corpul fizic. Trebuie să studiaţi aceşti doi intermediari, aerul şi apa, cărora le corespund, în planul fizic, gândirea şi sentimentul.

Deci, în vârf se găseşte spiritul care influenţeză gândirea. Gândul este mai material decât spiritul şi este legat de sentiment. De exemplu, dacă vă gândiţi că un apropiat vă devine duşman, periculos, vă veţi schimba sentimentele, nu-l veţi mai iubi. Invers, dacă o fiinţă pentru care nu aţi

avut nici o trăire vă poate fi benefică, deoarece Providenţa v-a scos-o în cale pentru binele vostru, veţi începe să o iubiţi. Sentimentul variază după natura gândurilor, de câte ori nu s-au constatat toate acestea. Şi, când este acolo, sentimentul îl împinge pe om spre acţiune, deoarece el doreşte mereu să se exprime prin acţiuni. Vă gândiţi la o femeie; dacă nu aveţi nici un sentiment pentru ea, gândiţi doar că este drăguţă, amabilă, şi o lăsaţi în pace. Dar, iată că apare sentimentul: dintr-odată vă arătaţi întreprinzător. Sentimentul nu aşteaptă. El vă pune corpul în mişcare şi alergaţi să cumpăraţi flori, să îmbrăţişaţi persoana iubită. Când nu există sentiment, chiar găsind încântătoare persoana respectivă, veţi gândi: „Ah, nu, ea nu îmi spune nimic!" Dar, imediat ce apare sentimentul, nu mai este acelaşi lucru; el se realizează imediat în materie, deoarece este legat de ea, şi declanşează un întreg mecanism.

Să nu încercaţi să atingeţi materia prin gândirea voastră, nu veţi ajunge niciodată să o faceţi. Gândirea serveşte, mai ales, la cunoaştere, la înţelegere, la orientare, dar ea nu poate acţiona asupra materiei dacă nu se amestecă inima. Cât timp dorinţa şi sentimentul nu sunt trezite în voi, nu veţi face nimic. Veţi acţiona, poate, din

anumite raţiuni, dar fără convingere, fără gust. Anumite persoane nu încearcă nici un sentiment acţionând ca nişte automate. În timp ce, dacă există sentimentul... Oh! Evident, aceasta nu vrea să spună că ne-am orienta mai bine. Adesea chiar mai rău, pentru că nesocotim motivul pentru care acţionăm, dar ştim cel puţin că suntem împinşi şi alergăm direct spre ţelul propus.

Am lăsat de-o parte multe detalii, m-am oprit numai asupra esenţialului, pentru ca acesta să fie clar. Reţineţi, deci, că gândirea este o forţă, ce trebuie corect înţeleasă. Cât timp nu aţi pregătit intermediarul, pârghia, braţul, să nu credeţi că gândurile vi se vor realiza, ele vor rămâne sus, în plan mental, plutind. Ele se vor înregistra, desigur, dar nu vor produce rezultate în materie. În timp ce, dacă le faceţi să coboare în sentiment, ele vor produce mereu rezultate.

Să luăm, acum, problema hipnotismului. Veţi da, de exemplu, cuiva o bucată de hârtie spunându-i: „Iată, este un trandafir, miroase-l, ce parfum are?" Şi el vă spune ce parfum delicat are acest trandafir. Aceasta se întâmplă pentru că, el se află într-o stare hipnotică, când gândirea se realizează instantaneu, nu în plan fizic, ci în plan mental. Acest om v-a captat gândul. Gândul vostru, cu cuvintele pe care le-aţi pronunţat, a

format, deja, trandafirul, în planul mental; şi cum omul nu mai este în planul fizic, el respiră cu un simţ mai subtil, în planul mental. Deci, el simte parfumul trandafirului, nu se înşeală. Sau, îi daţi cuiva apă spunându-i: „Iată, este coniac, te vei îmbăta". El bea, şi se îmbată. Ce s-a întâmplat? La fel, omul nostru este într-o altă regiune şi, în această regiune, apa nu mai este apă, ci alcool. Aceasta arată că puterea gândului este absolută şi imediată, dar unde? În planul mental.

Ştiind aceasta, voi puteţi construi totul, puteţi realiza imediat totul, dar sus, nu în materie. Vreţi castele, parcuri, grădini, maşini, femei care dansează, păsări cântătoare?... Imediat, vor fi acolo. Dacă aţi fi puţin clarvăzători, le-aţi vedea deja pentru că ele sunt o realitate. Veţi spune: „Dar nu este nimic, nu le ating". Da, pentru a le putea atinge, prietene, îţi vor trebui, poate, secole. Iată adevăratul înţeles al problemei.

Puteţi face tot felul de experienţe. De exemplu, suflă un vânt foarte neplăcut. Pronunţaţi câteva cuvinte, pentru a-l îndulci, spunându-i: „Ce amabil eşti, ce blând eşti! Nu eşti rău, din contră, îmi placi". Şi câteva miniute după... Oh! evident, nu vântul s-a schimbat, ci voi. Ceva în voi s-a schimbat şi vântul devine ca o mângâiere. Dar, trebuie să ştim să pronunţăm câteva cuvinte,

pe care uităm să le spunem pentru a ne autosugestiona. Veţi spune:„ Dar când te sugestionezi, toate devin minciuni, iluzii". Nu! Acestea sunt creaţii. Sugestiile sunt creaţii subtile; antenele au sesizat ceva şi au transmis totul până la epidermă şi papile, adică până la celulele sensibile. Iată cum mulţi oameni pot fi sugestionaţi, chiar oameni normali. De câte ori nu sunt sugestionaţi oamenii, este de neînchipuit. Da, mulţimi întregi. Un om dotat cu o gândire puternică şi cu un creier puternic spune anumite lucruri şi toată lumea începe să simtă acele lucruri. Câte cazuri nu s-au văzut în istorie!

Iată, trageţi acum o concluzie. Lucraţi cu gândul, dar nu vă imaginaţi că gândul se va realiza imediat în planul fizic. Veţi spune: „Da, uneori este suficient să pronunţi câteva cuvinte pentru a te simţi imediat într-o altă stare". Da, dar cum v-am explicat, asta nu se produce în plan material, ci doar în plan astral şi în plan mental; acolo aţi simţit ceva. Schimbarea poate surveni, deci, imediat, dar sus. Dacă sunteţi sus, imediat gândul vostru se va realiza.

În lumea fizică, de asemenea, gândul se poate realiza imediat. Anumiţi magi sau magicieni sunt capabili să facă să izbucnească furtuni sau să le liniştească, să provoace boli sau vinde-

cări...Da, dar ei lucrează asupra intermediarilor, asupra „podurilor şi şoselelor". Dar, pe voi, în orice caz nu vă sfătuiesc să vă lansaţi în exersarea puterii gândurilor voastre asupra materiei. Lucraţi cu puterea gândului, dar sus, cerând cele mai bune lucruri pentru evoluţia voastră şi a întregii umanităţi. Acolo veţi avea mereu rezultate... Apoi, înarmaţi-vă cu răbdare şi aşteptaţi...

Credinţa mea, încrederea mea, nu sunt bazate pe vid, pe iluzii, ci pe ştiinţă. Tot ceea ce cred, tot ceea ce sper, tot ceea ce fac, este fundamentat pe cunoaştere, şi puteţi şi voi intra liniştiţi în această cunoaştere. Dacă nu aveţi rezultate, nu trebuie să afirmaţi că tot ceea ce aţi învăţat este minciună, trebuie să vă revizuiţi instalaţiile, pentru a vedea dacă nu vă lipseşte o piesă, pe undeva. Este imposibil să vă puneţi maşina în mişcare fără anumite piese. Este imposibil ca ceasul vostru să vă arate ora exactă, dacă înăuntru este praf: trebuie să-l daţi la curăţat. Deci, dacă ceva nu merge în voi, nu ştiinţa este cea care a greşit, poate fi cunoaşterea voastră care nu este încă completă.

Odată ce aţi înţeles acestea, aveţi toate posibilităţile să creaţi. Fiindcă, creaţiile spiritului sunt adevăratele creaţii. Nu le vedeţi? Nu are nici o importanţă; nu vă opriţi asupra problemei de a

vedea sau nu. Trebuie să ştiţi că sunt realităţi, asta este tot. Şi, crezând în realitatea lor, ajutaţi aceste creaţii să se încarneze mai repede în materie. Da, dacă cunoaşteţi bine toate aceste adevăruri, puteţi uşura munca tuturor spiritelor luminoase din lume; destinul vostru este să participaţi total, conştient, într-o bună zi, la această muncă. Dacă, până acum aţi fost ineficienţi, înseamnă că nu aţi fost pregătiţi, intermediarii nu au fost la înălţime, deoarece nu aţi lucrat îndeajuns asupra lor, necunoscându-i; atunci, cum să lucrezi cu ceva necunoscut? Dar, cunoscând acum existenţa şi importanţa lor, prin puterea credinţei veţi putea lucra cu aceşti intermediari şi, apoi, vă veţi putea lansa în creaţii deosebite.

Deja, unii dintre voi încep să creeze, dar aceste creaţii sunt încă hibride, slabe, instabile, căci voi nu sunteţi deocamdată nici foarte convinşi, nici conştienţi, iar o parte din gândurile voastre hoinăresc aiurea... În anumite zile deveniţi mai conştienţi, în acord cu idealul vostru divin, mai hotărâţi să vă puneţi în armonie cu el. Altădată spuneţi: „Bine, azi îmi iau liber, dar mâine vom vedea... Azi, mai fac o concesie, dar mâine mă voi corecta". Cum doriţi, dar să nu vă miraţi dacă gândul vostru va rămâne ineficient.

Vă întrebaţi, acum, cum se realizează contactul cu lumea spiritului? V-am vorbit, recent, despre antenele ce captează unde, vibraţii. La fel, omul posedă propriile sale antene spirituale. Dar, în timp ce antenele, materiale de radio, de televiziune, rămân fixe, antenele spirituale sunt mobile, extrem de mobile, fiind că sunt vii. Ele sunt comparabile cu o serie de diapazoane care, în funcţie de lungimea braţelor, vibrează la anumite lungimi de undă cu care sunt în rezonanţă, în afinitate. Puteţi face o experienţă: fixaţi pe suporţi mai multe diapazoane de lungimi inegale şi cântaţi la pian diferite note: do, mi, la... Ei bine, la fiecare notă veţi auzi un diapazon care răspunde: este cel care se află într-o afinitate perfectă cu unda care îi parvine. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Dacă vor să capteze undele Cerului, trebuie să-şi scurteze antenele; cu cât le vor lungi mai mult, cu atât oamenii vor primi unde mai joase, până la lumea infernului. Depinde de om să poată intra în contact, vibrând pe o anumită lungime de undă, în funcţie de lungimea antenelor sale spirituale. Eu spun să lungim sau să scurtăm antenele, dar este un fel de a vorbi; se pot folosi, de asemenea, şi alte expresii care să definească posibilitatea omului de a se materializa sau spiritualiza. Cu cât se va materializa, cu atât va primi comunicări din regiuni inferioare; cu cât el se va spiritualiza, cu atât viaţa lui

va deveni mai intensă, şi el va putea capta undele Cerului. Aceasta depinde de el, în el însuşi existând toate posibilităţile.

Iată un teren interesant, imens, pentru toţi aceia care vor să devină adevăraţi creatori.

Reţineţi, deci, că gândul este atotputernic, dar în regiunea sa, adică în planul mental, pentru că fiind alcătuit dintr-o materie extrem de subtilă, el nu poate acţiona instantaneu, decât asupra unei materii la fel de subtile, modelând-o. Dacă vă doriţi un palat, un munte, un râu, un copil sau o floare, imediat acest gând se va realiza, se va materializa, dar în regiunea sa proprie. Pentru a se putea concretiza, trebuie ca el să coboare. Dar cum gândul are mereu tendinţa de materializare, el coboară în planul astral, se îmbracă în veşminte puţin mai dense şi lucrează acolo. După câtva timp, coboară în plan eteric, devine mai dens, până într-o zi când se va împlini în planul fizic.

Această activitate a vieţii noastre psihice este ideal sugerată prin imaginea soarelui care nu poate acţiona asupra pământului, modelându-l, decât prin intermediul aerului şi al apei. Dacă veţi ajunge să înţelegeţi acest proces, veţi deveni capabili să faceţi minuni. Întreaga ştiinţă a magiei albe şi a teurgiei se află aici, conţinută în această imagine a celor patru elemente: soarele (focul), aerul, apa şi pământul.

VI

REGĂSIŢI ECHILIBRUL DINTRE MIJLOACELE MATERIALE ŞI CELE SPIRITUALE

Omul are enorm de multe posibilităţi în planul fizic, cu mult mai multe în domeniul psihic, dar cum nu s-a exersat niciodată, nu ştie să se folosească de posibilităţile gândului. Câţi oameni nu întâlnim în viaţă, aflaţi într-o situaţie neprevăzută, care încep să se sperie şi să se plângă la tot pasul! Niciodată, nu se întreabă dacă în gândirea lor, în spiritul lor, nu ar putea găsi elemente capabile pentru a îndrepta situaţia. Nu, ei încep să alerge să-şi smulgă părul, să plângă, să ia medicamente... să utilizeze arme şi de aceea totul merge din ce în ce mai rău.

În faţa oricăror dificultăţi, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne concentrăm, să ne reculegem, să ne conectăm la lumea invizibilă ca să avem, în sfârşit, lumină şi să descoperim cum să acţionăm. Numai dacă îndeplinim această unică condiţie putem fi lucizi, organizaţi, eficienţi. Sigur, pot fi folosite şi mijloacele mate-

riale, dar nu trebuie început cu ele, ci cu cele psihice. Cum vreţi să rezolvaţi situaţia când sunteţi speriaţi şi fără direcţie? În acel moment, toate condiţiile necesare complicării sau distrugerii lucrurilor sunt îndeplinite. Şi aceasta se întâmplă deseori, se acţionează în grabă, orbeşte, şi chiar atunci când apare un incendiu devii aşa de înspăimântat încât, în loc să te îndepărtezi de foc, te arunci în el!

Nu veţi putea găsi nici o soluţie fără lumină. Priviţi, de exemplu: sunteţi treziţi noaptea, de un zgomot, de ceva care a căzut şi s-a spart, sau de cineva care a intrat... V-aţi arunca în întuneric? Nu, pentru că ştiţi că ar fi imprudent. Primul lucru pe care-l faceţi, este să aprindeţi lumina, ca să puteţi vedea, şi apoi veţi acţiona. Ei bine, pentru orice situaţie în viaţă, aveţi, mai întâi, nevoie să aprindeţi lumina, ca să vă luminaţi, adică să vă reculegeţi şi să vă concentraţi pentru a şti cum să reacţionaţi. Dacă nu aveţi această lumină, veţi merge în stânga, în dreapta, veţi bate la mai multe uşi, veţi încerca tot felul de mijloace care se vor arăta ineficiente. De ce? Pentru că acolo nu este lumină. Esenţialul este lumina; datorită ei, se evită o mare pierdere de timp, de bani, se evită multe pagube.

Cei care au acordat importanţă vieţii interioare, gândirii, voinţei, spiritului, îi depăşesc pe ceilalţi în stăpânirea de sine, în putere, calm şi împlinire. Acestea sunt lucruri verificate, dar nu au fost niciodată studiate ştiinţific, toate acestea fiind lăsate pe seama psihologilor şi a misticilor. Ştiinţa oficială ar fi trebuit de mult timp să se ocupe de această problemă, pentru că tot ceea ce se întâmplă în om este prea important ca să fie neglijat. Ar fi trebuit să studiem prin ce mijloace înţelepţii, Iniţiaţii, au ajuns să triumfe în orice încercări, de ce lucruri s-au folosit ei, unde au putut găsi toate aceste elemente. Ei bine, nu s-a făcut nimic din toate acestea. Într-o zi, i se va reproşa ştiinţei că a lăsat această problemă la o parte.

Oamenii au în ei înşişi factori extrem de eficienţi: gândul, imaginaţia, voinţa... dar, cum ei au obiceiul să alerge, de preferinţă, spre mijloacele exterioare, evident că facultăţile lor psihice nu se dezvoltă. Ei nu găsesc încrederea şi caută mereu ceva în exterior, ceva material, palpabil. „Gândirea, gândirea, dar am încercat, fără nici un rezultat". De ce? Presupuneţi că aveţi o slăbiciune fizică sau psihică: ca să o formaţi aţi lucrat poate sute de ani, atunci cum vă puteţi imagina că în două minute o să vă descotorosiţi de ea. Pentru ca acest lucru să se întâmple vor

trebui să treacă tot sute de ani. Există o justiţie în Univers.

În realitate, este bine să unim cele două mijloace, interioare şi exterioare, pentru a accelera lucrurile, dar lucrarea trebuie începută imediat cu sufletul, cu spiritul şi gândul, şi apoi amplificată cu câteva elemente fizice, pentru a uşura procesul. Pentru moment, se întâmplă exact contrariul: ştiinţa face descoperiri, tehnica şi industria le aplică ca să funcţioneze economia ţării şi astfel în interesul economiei este otrăvită şi slăbită specia umană. Pentru ca ştiinţa să se dezvolte, trebuie ca specia umană să fie în primejdie!

Credeţi să exagerez? Nu! Se lucrează pentru progresul ştiinţei, dar nu şi pentru progresul umanităţii. Pentru a întreţine focul în cuptorul vostru, trebuie să-i daţi combustibil. Ei bine, aici combustibilul pentru ştiinţă îl constituie chiar oamenii. Deci, intraţi în cuptoare! Iar focul continuă să funcţioneze datorită acestor victime. Peste cincizeci de ani nu va mai exista nici un om sănătos, şi când spun cincizeci, sunt generos. Vi se spune: „Luaţi asta, luaţi aceea", şi aşa vă intoxicaţi. Dar, eu vă spun, nu luaţi nimic, dar mâncaţi corect, respiraţi corect, lucraţi corect, dormiţi corect şi, mai ales, gândiţi corect! Ştiu că, dacă aş vorbi secole despre acest subiect,

puţini mă vor urma. majoritatea vor spune: „Să recurgi la lumea interioară, la gând, ce mai înseamnă şi asta! Nu, noi ştim ce ştim!" şi ei vor continua să caute totul în exterior.

Da, se poate spune că din cuza tuturor aparatelor şi a maşinilor pe care ştiinţa le-a pus la dispoziţia lor, oamenii sunt pe cale să-şi piardă, puţin câte puţin, capacităţile, pentru că nu mai fac eforturi şi nici vreo muncă interioară. Niciodată ei nu vor câştiga nimic, în acest fel, în realitate mijloacele exterioare nu fac decât să-i slăbească, în timp ce, în interior forţele spiritului rămân somnolente, paralizate. În aparenţă există progrese în modul de viaţă, dar în realitate, se produce o slăbire a voinţei, a vitalităţii. De altfel, de câtva timp, anumiţi savanţi încep, în sfârşit, să se îndoiască de faptul că tot progresul tehnic contribuie, cu adevărat, la binele umanităţii.

Trebuie oprit, acum, progresul? Nu, natura însăşi îi împinge pe oameni să facă cercetări. Nu trebuie să ne oprim să cercetăm, să aprofundăm misterele naturii. Dar, aceste cercetări trebuie orientate diferit, trebuie orientate către o altă direcţie, în sus, adică spre spirit, spre viaţa interioară.

În realitate, oamenii nu au înţeles, niciodată, adevărata raţiune a progresului tehnic. Toate

aceste ustensile, aparate, maşini, mijloace de transport, există pentru ca oamenii să nu mai facă nimic – nici măcar să meargă – pentru că există maşini care fac totul în locul lor? Nu, aceste îmbunătăţiri au venit, pentru ca ei să se elibereze de greutăţile materiale care îi strivesc, ca să se poată consacra, în sfârşit, activităţilor spirituale, divine. Iată adevărata semnificaţie a progresului tehnic: să elibereze omul, dar în vederea altor lucrări, spirituale. Altfel, este foarte rău; dacă omul nu mai are nimic de făcut decât să stea întins pe nisip sau pe iarbă, să consume sau să lâncezească, în timp ce maşinile muncesc, va fi foarte rău pentru el. Trebuie înţeles că Ingeligenţa Cosmică a permis toate aceste progrese materiale pentru ca omul, degajat de sarcinile materiale, să se poată consacra activităţilor sublime.

Vreau, acum, să vă conduc spre explorarea vieţii voastre interioare. Când apar greutăţi, griji, necazuri, spuneţi: „Voi îndrepta acest lucru, voi reîncepe să surâd, mă voi bucura, voi redeveni vesel". Le veţi redobândi, dar cu condiţia să recunoaşteţi, mai întâi, că aveţi o asemenea posibilitate. Există momente în viaţă când vă simţiţi fericit, împlinit, nimic nu vă lipseşte... şi în momentul următor, de-odată, aveţi impresia că sunteţi sărac, dezmoştenit. Veţi spune: „Da, pentru

că înainte era o iluzie". Ei nu, era o realitate, dar de o altă natură, o realitate pe care nu aţi apreciat-o. Acum, poate, vă gândiţi că vă lipseşte totul şi vă înşelaţi; sunteţi orbiţi şi nu vedeţi tot ce este în jurul vostru, în voi. Problema este să descoperiţi ce vă lipseşte, şi veţi vedea că, în realitate, acest ceva, îl aveţi acolo, la îndemână.

Vă voi da o imagine: cineva, într-o mică mansardă se plânge că este sărac, abandonat, strivit. Eu îi spun: „Dar, ştiţi cine era tatăl vostru, mama voastră, ce moştenire v-au lăsat? De ce rămâneţi închis aici? Priviţi aceste câmpii, aceste lacuri, aceste păduri, aceste case sunt ale voastre, mergeţi către ele". El începe să le cerceteze, şi ce descoperă? Că posedă lucruri măreţe! Nu ştia că este un moştenitor, şi că toate aceste lucruri îi aparţin. Ei bine, acelaşi lucru se întâmplă când începeţi să exploraţi posibilităţile pe care le aveţi; ele ating infinitul, dar nu ştiţi, aici este problema. Evident, nu vă vorbesc de lumea exterioară. Lumea exterioară nu vă aparţine, bineînţeles, dar în interior totul vă aparţine. Da, universul interior vă aparţine, nimic nu vă lipseşte, totul este al vostru, mergeţi să vedeţi, umblaţi, vizitaţi pentru că sunteţi moştenitorii Tatălui Ceresc şi al Mamei Naturi. Cum puteţi gândi că sunteţi săraci şi lipsiţi de posibilităţi?

Sigur, eu nu spun că trebuie complet neglijată latura materială. Nu predic să abandonaţi totul pentru ca să meditaţi şi să vă rugaţi, în permanenţă, aşa cum au făcut-o yoghinii sau anumiţi creştini asceţi care au urmat acest drum. Scopul nostru este diferit, sarcina noastră este diferită şi ea nu constă în a câştiga câteva persoane şi a le antrena pe un drum spiritual şi mistic, nu.

Sarcina noastră este să antrenăm lumea întreagă, dar nu putem antrena lumea întreagă pe un drum care era numai pentru câţiva. Şi, pentru că scopul nostru este diferit, metodele noastre, de asemenea, sunt diferite. Pentru că nişte asceţi şi câţiva ermiţi au abandonat totul ca să se retragă în păduri şi deşeturi, este de înţeles, dar să faci acum acelaşi lucru cu ţări întregi, unde fiecare să se găsească sub un copac sau într-o peşteră, în rugăciune sau meditaţie, este lipsit de sens. Cine ar munci? Cine s-ar ocupa de hrană, pentru a asigura un minimum necesar? Ar trebui ca toţi să se pregătească să moară de foame sau de frig! Eu vreau să vă dau un sistem filozofic aplicabil tuturor; pentru ca toţi să câştige bani, să se căsătorească, să aibă o familie, dar în acelaşi timp să aibă o lumină, o disciplină, o metodă.

Problema este să punem la punct, concomitent, latura spirituală cu cea materială, deoarece

ceea ce s-a încercat, în general, până acum, a fost departe de acest ideal. Unii, ca să termine cu această lume, cu tentaţiile şi dificultăţile ei, mergeau să trăiască în singurătate şi meditaţii, în timp ce toţi ceilalţi erau implicaţi până peste cap în comerţ şi afaceri. Trebuie, în acelaşi timp, să fim în lume şi să trăim şi o viaţă cerească. La mine, aceste două laturi sunt armonizate, şi acum ele trebuie să apară şi la voi, deoarece voi vă aflaţi, încă, în momentul în care, dacă vă veţi lansa în viaţa spirituală, vă veţi periclita afacerile, iar dacă vă veţi preocupa de afaceri, veţi primejdui viaţa spirituală. Ah, nu, avem nevoie de amândouă, şi se poate ajunge la aşa ceva...

Cu toate precizările pe care vi le ofer, voi simţiţi deja că viaţa voastră începe, în sfârşit, să prindă sens, să fie orientată, determinată, simţiţi că ştiţi încotro mergeţi. Deci, apare din ce în mai multă lumină şi, în acelaşi timp, bucurie şi fericire, fiindcă ele merg împreună. Atât timp cât vă veţi crede săraci şi dezmoşteniţi, veţi fi nefericiţi, dar dacă veţi descoperi deodată în casa voastră comori ascunse, nu le veţi observa, acestea vă vor lăsa indiferenţi? Nu. Ei bine, acelaşi lucru se va petrece când vă veţi descoperi posibilităţile, bogăţiile, puterea voastră interioară. Astfel, surâsul va apărea.

VII

FORŢA SPIRITULUI

Majoritatea oamenilor simte nvoia să se impună, să domine, de aceea caută puterea, forţa. Da, dar unde o caută? În maşini, în aparate, în arme, în tot ce este exterior. Evident, în aparenţă, ei o obţin; se pot impune, devin violenţi, distrug. Dar, adevărata forţă nu se găseşte aici. Vă simţiţi puternici având bani, maşini, avioane, rachete, mitraliere sau bombe atomice? Nu, acestea sunt în afara voastră, iar dacă le veţi pierde, unde se va găsi forţa voastră? Dacă vă credeţi puternici cu ceea ce posedaţi, forţa voastră nu este decât o iluzie; în realitate, nu sunteţi capabili, prin voi înşivă, să duceţi o povară mai mare, să aruncaţi mai departe o piatră sau să vă eliberaţi de anumite greutăţi şi suferinţe. Deci, forţa nu vă aparţine. Dispuneţi de mijloace exterioare, da, dar ce faceţi dacă le veţi pierde vreodată.

Iniţiaţii au înţeles demult că, în loc să-şi petreacă viaţa căutând puteri pe care nu le vor

avea niciodată cu adevărat, era de preferat să lucreze, pentru a obţine adevărate puteri în ei înşişi. Iată cu ceea ce ei lucrează, cu ce se exersează. Ei ştiu că adevărata forţă se află în interior, în acest eu interior care gândeşte, simte, acţionează. De aceea, ei au stabilit reguli, au dat metode ca să poată permite manifestarea completă, perfectă, absolută a acestui eu, a acestei fiinţe care dispune de tot: Spiritul. Şi, în spirit, omul trebuie să caute forţa. Adevărata forţă se găseşte în spirit, în voinţa şi inteligenţa spiritului.

Să luăm un exemplu: toţi admiră un microscop electronic ce poate mări un obiect de 100 de ori. Dar, ei uită esenţialul: anume că, nu pot vedea nimic fără proprii lor ochi şi că, dacă nu ar avea ochi, toate microscoapele din lume nu ar servi la nimic. De ce să minuneze continuu pentru instrumentele exterioare, când tot meritul, toată gloria, trebuie să revină celui ce vede? Şi cine este cel care vede? Este spiritul, el vede prin ochii voştri; deci, nici ochii voştri nu reprezintă esenţialul. Esenţialul este această existenţă: spiritul. Dar nu se ţine seama de aceasta, el este mereu neglijat.

Această atitudine greşită este o consecinţă a filozofiei materialiste care a rătăcit oamenii: i-a făcut să iasă din ei înşişi, pentru a-i aduce să se piardă, departe, în pâcla materiei, şi acum ei nu

mai pot găsi adevărurile fundamentale care le-ar permite să-şi rezolve problemele.

Trebuie să înţelegeţi: tot ce se găseşte în afara voastră, nu vă aparţine, ne este împrumutat pentru foarte scurt timp, şi nu acolo se află adevărata forţă. Ea se află în Creatorul tuturor lucrurilor, adică în spiritul care se manifestă. Dovada este că imediat ce spiritul părăseşte corpul, chiar dacă omul posedă încă toate organele, nimic nu mai funcţionează; stomacul nu mai digeră, inima nu mai bate, plămânii nu mai respiră, creierul nu mai reacţionează. Dacă îl cântăriţi, vedeţi că el cântăreşte tot cât înainte, nimic nu este schimbat; dar, el este mort, pentru că acea existenţă vie care gândea, care simţea, a plecat. Ei bine, ea era esenţialul.

Esenţialul este viaţa, spiritul. Deci, de ce să căutăm ceea ce nu este esenţial? Se poate spune că singura diferenţă adevărată între un Iniţiat şi un om obişnuit este că Iniţiatul se opreşte direct asupra esenţialului. Iniţiatul caută spiritul, caută să-i dea posibilităţile de dezvoltare, îi evidenţiază conţinutul, bogăţiile.

Priviţi o celulă: ea este constituită din membrană, citoplasmă şi nucleu. La fel, fiinţa noastră se compune din corp, suflet şi spirit. De aceea, în Ştiinţa Iniţiatică se poate considera corpul ca

„tegumentul" sufletului; sufletul, asemenea citoplasmei, unde circulă forţe, energii, viaţă; şi, în fine, spiritul ca nucleul, locul unde se găseşte inteligenţa care creează, ordonează, organizează. Nucleul creează în mijlocul citoplasmei, fiindcă citoplasma serveşte de materie nucleului. Forţa se găseşte în nucleu. La fel, în noi, spiritul este acela care vrea să se manifeste şi, prin impulsul său, să creeze noi forme, să modeleze materia. Dacă omul a ajuns la nivelul său actual de dezvoltare, acest fapt se datorează eforturilor pe care spiritul le-a făcut asupra materiei, pentru a se putea manifesta.

Când sunteţi inspiraţi, când simţiţi o forţă care vă determină să acţionaţi cu nobleţe, să-i ajutaţi pe alţii, să vă uniţi cu Sufletul Universal, acesta este spiritul care se manifestă. Din contră, când vă simţiţi goi, descurajaţi, derutaţi, când sunteţi tentaţi să abandonaţi totul, înseamnă că materia a devenit preponderentă şi se opune eforturilor spiritului.

Ce puteţi face în acel moment? Faceţi apel la intelect pentru a putea îndrepta situaţia.

Intelectul, în om, este situat între spirit şi materie sau, mai precis, între spirit şi inimă, şi de aceea el poate interveni. Când vede că materia a ajuns să domine, să blocheze impulsurile divine

ale spiritului, intelectul poate intra în acţiune pentru susţinerea spiritului, pentru a-i deschide porţile. Din interior, spiritul se manifestă mereu, dar omul nu este conştient şi nu ştie că îi poate uşura munca sau, din contră, să se opună oferind mai multe posibilităţi materiei. Dacă Iniţiaţii au format şcoli, ei au făcut-o în scopul antrenării oamenilor, pentu ca ei să poată lucra cu ei înşişi, să se domine, să se purifice şi să permită astfel manifestarea spiritului. Dacă omul nu ar avea nici o posibilitate de acţiune prin intelectul sau voinţa sa, Iniţiaţii nu ar fi făcut nimic pentru a-l îndemna să ia cunoştinţă de rolul său în Univers şi totul s-ar face, deci, fără participarea sa. Ori, omul are un rol de jucat în evoluţia creaţiei, şi Dumnezeu ţine seama de existenţa sa. Dacă Dumnezeu a creat omul, a făcut-o pentru ca el să contribuie la realizarea unei lucrări cosmice.

Dumnezeu i-a conferit inerţie materiei, iar spiritului, impuls; omul este situat între cele două. El este îmbrăcat pe dinafară în materie, dar în interior este scufundat în intensitatea spiritului. El primeşte, deci, această dublă influenţă: când spiritul care se manifestă, când materia care vrea să-l prindă şi să-l ducă spre haosul primordial. Omul este obligat mereu să lupte şi, dacă nu este luminat şi activ, se lasă pradă inerţiei.

Tocmai acest fapt se întâmplă cu unii, la care predomină materia, pentru că ei nu fac nici o muncă intelectuală, spirituală, divină; ei se transformă în mlaştini, invadate de mormoloci, ţânţari, muşte, mocirle cu mirosuri urâte.

Discipolul care este luminat, ghidat, nu se opune spiritului, ci îi deschide toate porţile. Iar spiritul, care în acel moment este rege, începe să lucreze în el pentru a armoniza totul, a înfrumuseţa, a ilumina, a vitaliza şi a trezi. Aceste transformări se pot face cu rapiditate, cu condiţia să se acorde prioritate spiritului. Materia nu ştie decât să înghită, să absoarbă, să mortifice, în timp ce spiritul ştie să organizeze, să vitalizeze, să însufleţească; el nu ştie decât acest lucru să facă, şi de aceea trebuie să i se dea întâietate. Câţi oameni nu au sfârşit prin a se pietrifica, deoarece au împiedicat spiritul să se exprime în ei!

Dar, să mergem mai departe. Deoarece toate puterile se găsesc în spirit, iar el se manifestă prin materie, nu putem concepe spiritul în stare pură, complet degajat de materie. Dacă există, spiritul pur nu aparţine Universului nostru, şi nu se poate cunoaşte regiunea în care se găseşte. În Universul nostru, spiritul şi materia sunt legate şi tot ce vedem, ce atingem, este constituit din spirit şi materie, combinate într-o formă sau alta.

Să luăm exemplul fisiunii atomului. Se presupune că materia produce explozia; nu, materia este numai forma care conţine, reţine şi comprimă spiritul care se manifestă ca foc şi căldură. Pentru ca explozia să aibă loc, trebuie ca spiritul să fie acolo, comprimat în materie, fiindcă materia singură nu poate face nimic, ea este doar un vehicul, un recipient. Dacă nu ar exista materie care să-l conţină, spiritul ar scăpa, pentru că este volatil. Savanţii se minunează de puterea materiei; ei nu au văzut că forţele care se degajă din ea, sunt cele ale spiritului. Da, ele sunt închise acolo, un anumit timp, ca să nu se piardă, în aşteptarea momentului când se vor putea manifesta. Dovada este că, odată eliberate aceste forţe, ele nu mai pot fi recuperate; când spiritul a putut scăpa, este imposibil să-l poţi prinde şi să-l întorci spre regiunile de unde a venit. Cât priveşte materia, ea este pulverizată, nu mai rămâne nimic din ea, pentru că puterea spiritului este atât de mare încât ea ar distruge şi materia, dacă i s-ar oferi posibilitatea.

Ce este un copac? Un rezervor, un formidabil rezervor de energie care vine din soare. Este suficient să-l ardem, ca să obţinem dovada. Când ardem un copac, nu facem nimic altceva decât să declanşăm un proces neîntrerupt de

eliberare a energiei sub o altă formă, este acelaşi fenomen ca în cazul fisiunii atomului. Energiile care erau în copac se eliberează, şi precum prizonierul care se eliberează cu zgomot de lanţuri şi lacăte, energiile lemnului izbucnesc, făcând să se audă un pârâit. Acest pârâit este eliberarea energiei solare; ea se eliberează sub formă de căldură ce poate fi utilizată. Şi, vedeţi, vaporii de apă, aerul şi gazele se duc în sus; în focar nu rămâne decât puţină cenuşă, care este de fapt pământ şi al cărui volum este atât de mic în comparaţie cu cantitatea de apă şi de gaz care s-a eliberat. Iată, deci, încă o probă că materia proteja spiritul închis în ea.

De unde vine energia pe care o eliberează copacul arzând? Ea nu se găseşte în lemnul propriu-zis, acolo este numai înmagazinată. Ea vine din soare. Materia nu poate produce forţe; forţa vine dintr-o altă regiune şi materia joacă numai rolul de menţinere şi conservare a sa.

Iniţiaţii, care au studiat în profunzime diferitele manifestări ale vieţii, au dorit să ofere oamenilor metode, pentru a-şi putea regăsi forţa lor primordială. Căci, în timpuri imemoriale, omul poseda această forţă, şi întreaga natură îl asculta. El a pierdut-o, lăsându-se antrenat în densitatea materiei, şi acest fapt a fost denumit căderea.

Fiinţa omenească a comis, deci, o greşeală; ea şi-a pierdut forţa, lăsându-se înghiţită de o materie mai densă, mai grosolană. Înainte, de asemenea, ea trăia în materie, dar într-o materie eterică mulţumită căreia ea făcea minuni. De aceea, se spune în Biblie că Adam şi Eva trăiau în Paradis, în grădina Edenului, goi, în puritate şi în lumină, necunoscând nici boala, nici moartea.

Dar, încercând să pătrundă într-o materie mai densă, pentru a explora, oamenii şi-au pierdut uşurinţa, libertatea, nemurirea. Ei au început să sufere de boli şi moartea a pus stăpânire pe ei. Acum, după mii de ani, totul continuă: suferinţa, boala, moartea... Şi va continua până ce ei vor regăsi drumul care îi va conduce la restabilirea vieţii lor primordiale. Este ceea ce Iniţiaţii numesc „reintegrarea fiinţei", „întoarcerea la starea primordială de slavă". Iată întreaga filozofie a Iniţiaţilor. Ei ne spun: „Vă aflaţi situaţi între spirit şi materie, deci reflectaţi, studiaţi, şi în fiecare moment al existenţei voastre observaţi ce este dominant în voi. Dacă simţiţi că se trezesc gânduri şi sentimente ce vă îngreunează, vă zăpăcesc, încercaţi să le neutralizaţi, în loc să le lăsaţi să vă antreneze. Acei care se vor lăsa pradă materiei, îşi vor pierde lumina, libertatea şi frumuseţea; în timp ce, acei care reuşesc să se detaşeze

de ea, conferind primul loc activităţii spirituale, devin liberi, luminoşi şi puternici“.

Forţa se găseşte în spirit. Deci, trebuie să pătrundeţi, din ce în ce mai mult, în voi înşivă, să vă reculegeţi, ca să atingeţi principiul divin din voi. Într-o zi, un izvor va începe să ţâşnească, şi vă veţi simţi împliniţi, susţinuţi, inundaţi, de forţe inepuizabile. Dar, dacă veţi uita de spirit, contând numai pe latura exterioară (bani, case maşini, arme), atunci forţa, adevărata forţă a spiritului vă va părăsi. De ce? Pentru că nu o susţineţi, nu vă gândiţi la ea, nu vă adresaţi ei, nu comunicaţi cu ea. Cu ceea ce vă va rămâne din resurse, vă veţi mişca puţin, dar nu veţi ajunge prea departe; vă veţi crede puternici încă, dar izvorul, sursa, se va opri din curgere, deoarece aţi rupt contactul, şi atunci veţi vedea cât sunteţi de tari şi de puternici!... Veţi fi măturaţi, înlăturaţi veţi, dispare!...

Majoritatea oamenilor nu pune preţ decât pe latura exterioară, dar oare pentru cât timp? În timpul vieţii au dobândit bani, arme, dar, murind, nu le pot duce cu ei, şi cum pe pământ nu au lucrat să-şi întărească spiritul, când vor fi obligaţi să părăsească pământul, nu vor mai avea nimic! Atunci, ei încep să înţeleagă că a trecut vremea atotputerniciei lor, încep regretele, suferinţele,

şi acest lucru poate fi numit Infern. Ei încearcă apoi să revină lângă cei vii, încercând să vorbească soţiei sau copiilor, dar nimeni nu îi va auzi. Unii merg la şedinţele spiritiste şi intră într-un medium, declarând: „Am dus o viaţă prostească, să nu faceţi ca mine“ şi nici acolo nimeni nu îi va crede. Într-o zi, ei se vor reîncarna, şi vor trebui să reînceapă de la zero, deoarece hoţii le-au luat toate bogăţiile adunate.

Deci, vedeţi, deziluziile ce se pregătesc acelora care nu au cunoscut Iniţierea; îi putem compătimi! Dar, câte bogăţii nu posedă acei care au lucrat pentru a-şi câştiga virtuţi, calităţi, capacităţi! Chiar dacă nu au nimic în exterior, ei sunt bogaţi în cunoştinţe şi forţe şi, plecând de cealaltă parte, iau cu ei toate aceste bogăţii. Deoarece, ei au exersat, aici, pentru a le dezvolta, acestea le vor rămâne, nimeni nu va putea să le ia. Şi chiar toate dorinţele ce le-au avut pe pământ, vor găsi împlinirea din belşug, acolo. Acei care iubesc lumina şi culorile, vor putea să le contempleze fără încetare. Pentru cei al căror suflet este plin de muzică şi simfonie, stelele şi întreg universul vor cânta. Acei care visau la descoperirea secretelor creaţiei vor primi, în sfârşit, răspuns.

Adevărata forţă se află în spirit, deoarece calităţile spiritului sunt, în mod particular, lega-

te de forţă. Inteligenţa, înţelepciunea, puritatea vă dau mari puteri. La fel şi iubirea. Dacă aveţi multă iubire, veţi ajunge, de asemenea, să depăşiţi stările voastre negative: necazul, tristeţea, furia, ura... deoarece iubirea se aseamănă cu un alchimist care poate transforma tot. Dar, adevărata forţă se găseşte în adevăr, pentru că adevărul este domeniul privilegiat al spiritului.

Iisus a spus: „Căutaţi adevărul şi adevărul vă va elibera". Ca să ne putem elibera, trebuie să deţinem adevărata forţă, pe care înţelepciunea, singură, nu o poate poseda; mulţi înţelepţi nu au ajuns să se elibereze. Chiar şi iubirea, numai ea singură, nu vă poate elibera în întregime. Numai adevărul o poate face, adică uniunea înţelepciunii cu iubirea. Iată ceea ce ne învaţă Ştiinţa Iniţiatică. Dar, oamenii neglijează iubirea, înţelepciunea, imaginându-şi că banii îi vor elibera... Gândiţi-vă!... Banii îi vor aservi, deoarece le vor oferi toate posibilităţile ca să-şi hrănească natura lor inferioară, aruncându-se în plăceri, capricii şi chiar răzbunări, eliminându-i pe alţii, dacă aşa trebuie... Banii le vor deschide drumul ce duce direct în infern! Evident, dacă vor fi înţelepţi şi stăpâni pe situaţie, banii le pot permite să se elibereze şi să facă mult bine. Dar, daţi bani unor oameni slabi, şi veţi vedea dacă se vor elibera.

Poate vor face ceva în exterior, debarasându-se de vreun inoportun sau scăpând de persecuţiile altuia, dar în interior nu vor scăpa de propriile slăbiciuni, vicii, sau frică. Ei vor călători, dar vor transporta cu ei toate relele. Adesea, oamenii cei mai bogaţi sunt cei mai puţin liberi, în timp ce oamenii săraci, dar inteligenţi, sunt mult mai liberi.

Ca să înţelegem mai bine, trebuie să punem fiecare lucru, de la început, la locul său, şi tocmai aceasta o facem într-o Şcoală Iniţiatică. Aici nu învăţăm zoologie, botanică, etnologie, geografie sau istorie, ci ştiinţa vieţii... Nu există nici o problemă pe care să o neglijăm. Există şcoli pentru tot felul de lucuri, dar unde putem învăţa ştiinţa de a trăi? Nicăieri. Iată, ne aflăm într-una din aceste şcoli rare, excepţionale, unde se învaţă ştiinţa de a trăi: cum să gândeşti, să simţi, să acţionezi. Din nefericire, foarte puţini îi înţeleg valoarea; ceilalţi vor înţelege când vor fi nevoiţi să părăsească pământul, dar va fi prea târziu!

Pentru moment, oamenii sunt încă victima acestei filozofii materialiste, care îi ţine foarte departe de adevărata forţă, şi ei slăbesc pe zi ce trece. Dar veţi vedea, de acum înainte, în câţiva ani, materialismul va fi exclus, gonit, înlăturat şi în universităţi, în şcoli, în familii, peste tot

oamenii se vor instrui în ştiinţa spirituală. Atunci, ei vor observa că s-au împotmolit, vreme de secole, şi toate aceste descoperiri tehnice şi ştiinţifice nu au fost, încă, un „progres“ real. Numai progresul spiritului este un progres adevărat, nimic altceva. Scrieţi aceste cuvinte, căci veţi avea o formulă de lucru pentru viitor. Se fac, din ce în ce mai multe descoperiri, dar cuceririle care se limitează la bunăstarea fizică şi la confortul material nu îi vor face pe oameni mai buni. Dimpotrivă, ei devin mai egoişti, mai răzbunători, mai bolnăvicioşi, mai vulnerabili şi în acelaşi timp mai orgolioşi, mai dezmăţaţi, mai îngâmfaţi. Iată ceea ce a adus „progresul“, căci nu este vorba despre un progres al spiritului.

Progresul spiritului înseamnă să perfecţionezi creaturile, gândurile şi sentimentele lor, astfel ca starea lor de sănătate fizică şi psihică să rămână mereu pozitivă, dar, pentru moment, progresul, sau aşa numitul progres, constă în deschiderea unor spitale, clinici şi puşcării, din ce în ce mai sofisticate! În loc să căutăm un remediu în spirit, îmbunătăţind, mereu, acolo câte ceva, acolo în interior, toţi aleargă să caute în exteriorul lor. Nimeni nu gândeşte să caute ceva în interior, nimeni, în afară de aceşti sărmani mistici, aceşti sărmani spiritualişti, dispreţuiţi mereu pe nedrept.

Da, adevărata forţă vine din interior, din spirit, adică din centru. Desigur, nu putem nega rolul unor elemente folositoare dispuse la periferie, dar acestea sunt mai puţin importante. Ce este autentic se găseşte în centru, în spirit; tot restul este mai mult sau mai puţin falsificat, amestecat, impur. Chiar aurul şi pietrele preţioase, ce reprezintă tot ce poate fi mai pur în natură, trebuie să fie extrase din minereul lor. Tot ceea ce se găseşte departe de sursă este amestecat cu impurităţi, deci trebuie curăţat, decantat. Doar acei care merg direct la sursă pot să bea apă de o puritate absolută.

Peste tot, în univers ca şi în om, se manifestă principiul vieţii şi al morţii. Când viaţa vrea să se dezvolte, forţe contrare încep să se trezească pentru a o zdrobi, a o oprima, iar viaţa trebuie mereu să se apere. Peste tot, nu vedem decât acţiune şi reacţiune. Dacă omul nu se va supraveghea, este posibil ca puterea morţii să-l ducă cu ea. Câte lecţii nu se pot învăţa din acest adevăr!

Cineva vine să mă vadă, plângându-se că nimic nu îi merge, că este descumpănită, dezamăgită în faţa existenţei. Eu o privesc şi îi răspund destul de simplu: „Vi se întâmplă acest lucru pentru că sunteţi înscrisă la şcoala slăbiciunii.
– Ce şcoală? Sigur, când am fost tânără, am fost

înscrisă la şcoală, dar acum nu mai frecventez nici o şcoală". Eu îi răspund: „Ba da, sunteţi înscrisă la şcoala slăbiciunii". Ea nu pricepe deloc şi atunci revin: „Iată, în această şcoală a slăbiciunii nu se face nici un efort, nici un exerciţiu fizic sau spiritual, ne refugiem în fotoliu, în confort, în lene. Poate este bine, minunat, dar ce se întâmplă în acel moment? Mişcările interioare încetinesc intensitatea vieţii, a spiritului, gândirea diminuează, iar latura negativă se strecoară aducând impurităţi şi lăsând urme de care nu ştim cum să scăpăm. Deci, va trebui să trăiţi o viaţă intensă, eliminând toate murdăriile care vor să pătrundă înăuntrul dumneavoastră şi care vă pot provoca tot felul de tulburări. Acum, înscrieţi-vă la şcoala forţei, adică menţineţi în voi mereu activitatea, vigilenţa, dinamismul, curajul, entuziasmul".

Ştiind că cele două principii – al vieţii şi al morţii – sunt într-o luptă continuă, nu trebuie să cedaţi şi nici să lăsaţi forţele negative să vă invadeze şi să vă stăpânească. Pentru moment ne simţim bine lăsându-ne în bătaia vântului, dar apoi paralizăm: nici sângele, nici celulele, nimic nu mai vibrează pentru a lupta şi a combate, şi atunci ne acoperă praful, mucegaiurile şi ciupercile. Când o roată se învârte în viteză, noroiul nu se poate depune, fiind aruncat; dar, când

mişcarea încetineşte, noroiul se depune. Aţi înţeles? Găsim aici o filozofie şi o ştiinţă extraordinare. Deci, de acum înainte va trebui să faceţi eforturi, deoarece voi singuri sunteţi interesaţi să nu vă lăsaţi pradă lenei şi moleşelii. Sunt necesare exerciţii pentru membre, pentru plămâni, pentru gândire, pentru sentiment, pentru suflet, pentru spirit. În acel moment, vă veţi afla într-o stare de vibraţie ce va arunca toate impurităţile şi aşa veţi continua timp îndelungat.

Vă repet de ani de zile: „Înscrieţi-vă la şcoala forţei, faceţi eforturi", căci inerţia aduce cu sine moartea. Veţi verifica, într-o bună zi, cât de necesară este viaţa intensă. Iată de ce trebuie să ne găsim mereu sub semnul entuziasmului, să nu renunţăm la iubire, la iubirea spirituală, căci ea este aceea care creează în noi o stare de emisie radiantă, îndepărtând tot ce este negativ şi întunecat. Aceia care se consideră inteligenţi şi înţelepţi, gândind la inutilitatea iubirii şi a bunătăţii, şi-au semnat propria condamnare la moarte, la început la moartea spirituală şi, în final, la cea fizică.

Deci, trebuie să vă decideţi, astăzi, să înţelegeţi unde se află sensul vieţii, unde se găsesc sănătatea şi forţa. Forţa se găseşte în activitatea spirituală.

VIII

CÂTEVA LEGI ALE ACTIVITĂŢII SPIRITUALE

Ceea ce contează în faţa Cerului, nu sunt succesele pe care le obţineţi, ci eforturile pe care le faceţi, deoarece numai acestea vă menţin pe drumul bun, în timp ce succesele vă împing adesea la pierderea propriei vigilenţe. Chiar dacă nu aţi reuşit, dacă nu aţi obţinut nici un rezultat, nu înseamnă nimic: cel puţin, aţi făcut un efort.

Deci, nu cereţi succesul, el nu depinde de voi, ci de Cer, care vi-l va da la momentul potrivit. Eforturile depind numai de voi, căci Cerul nu le poate face în locul vostru.

Aşa cum nimeni nu poate mânca în locul vostru, nici Cerul nu o poate face, adică nu poate depune eforturi în locul vostru; voi trebuie să le faceţi. Iar răsplata v-o dăruieşte cum vrea şi când vrea, în raport cu evoluţia voastră. Câţi sfinţi, profeţi, Iniţiaţii nu au părăsit acest pământ fără să reuşească! Cu toată lumina, integritatea şi puritatea lor, ei nu au reuşit să-şi împlinească

idealul, ceea ce arată că succesul nu depindea de ei.

Adesea, unii dintre voi se neliniştesc: „Mă rog, meditez, şi totuşi nimic nu se schimbă. De ce?“ În realitate, se produc mari transformări, dar ele sunt atât de subtile, încât nu le puteţi vedea. Deci, regăsiţi-vă curajul. În Cărţile Sfinte se spune că Dumnezeu există şi vă este loial şi adevărat. Toate eforturile pe care le faceţi, lucrând asupra materiei voastre interioare, dominând-o, spiritualizând-o, pentru a deveni o prezenţă din ce în ce mai binefăcătoare lumii întregi, se înregistrează şi, într-o zi, veţi avea rezultate. Când? Este singurul lucru greu de ştiut, dar acestea nu trebuie să vă preocupe, căci vouă vă aparţine efortul muncii, iar Cerul va trebui să determine când, unde şi în cel fel eforturile voastre vor fi recompensate.

De altfel, eforturile poartă în sinea lor recompensa. După fiecare efort, după fiecare exerciţiu de gândire, viaţa capătă o altă culoare şi un alt gust. Cu adevărat, dacă Iniţiaţii încearcă o asemenea bucurie şi fericire în cel mai neînsemnat lucru, acest fapt se datorează lucrării spirituale pe care ei au depus-o. Dacă nu ar fi depus acest efort, ei ar fi devenit asemănători oamenilor obişnuiţi, blazaţi şi lipsiţi de elan. Aceştia au totul, nimic nu le lipseşte, dar au pierdut gustul

deoarece în interior ei nu mai depun nici o activitate, sunt lipsiţi de o viaţă intensă.

Chiar dacă rezultatele vizibile nu apar imediat, trebuie să ştim că nimic nu este mai eficient decât această muncă. Dacă rezultatele se fac aşteptate, aceasta se datorează faptului că lumea spirituală, divină, este mai greu accesibilă decât lumea materială, dar noi nu trebuie să ne descurajăm. Dacă vom abandona, nu vom avea nici cunoaştere, nici discernământ. Cât timp îi trebuie salatei să răsară?... Dar ca să crească un stejar?... Da, dar cât rezistă salata? Şi cât timp poate trăi stejarul?... În viaţa interioară întâlnim exact aceleaşi legi, dacă vreţi o salată – simbolic vorbind – o veţi avea foarte repede, dar tot aşa de repede se va veşteji; în timp ce, dacă vreţi un stejar, va trebui să aşteptaţi mult timp, dar el va trăi sute de ani.

Deci, lucraţi, acesta este secretul, fără să vă impuneţi termene pentru împlinirea aspiraţiilor voastre spirituale. Dacă vă fixaţi o dată pentru obţinerea unui anume rezultat interior, învingându-vă unul sau altul dintre propriile defecte, nu veţi reuşi decât să vă tensionaţi, şi evoluţia voastră nu va fi armonioasă. Deci, trebuie să lucraţi, perfecţionându-vă fără a fixa termene, gândind că aveţi înainte veşnicia şi că, într-o bună zi, veţi ajunge să atingeţi perfecţiunea dorită. Trebuie

să vă opriţi numai asupra frumuseţii muncii efectuate, spunând: „Este atât de frumos, încât nu mă preocupă scurgerea timpului, pentru a ajunge acolo".

Mulţi spiritualişti gândesc că, dacă au luat o anumită decizie, lucrurile se vor desfăşura aşa cum o doresc ei, că instinctele se vor diminua iar înţelepciunea şi raţiunea vor triumfa. Ei nu se îndoiesc de faptul că alte forţe s-ar putea trezi şi opune raalizării proiectelor lor, iar în ziua când văd că nu au reuşit, aşa cum au sperat, şi în perioada de timp dorită, devin agitaţi, furioşi, îi asaltează pe alţii cu ambiţiile lor pierdute. Nu trebuie să ne lansăm în viaţa spirituală fără a-i cunoaşte legile, altfel rezultatele devin uneori mai rele decât în cazul în care am fi rămas cu preocupările obişnuite.

De altfel, ca modalitate generală, nu trebuie niciodată să ne angajăm într-o activitate spirituală, fiind foarte siguri pe noi, deoarece această siguranţă poate declanşa alte forţe ce se opun realizării proiectelor noastre. Acest lucru ar fi trebuit remarcat. Vă angajaţi să faceţi ceva, într-o zi anume şi la o oră fixată, dar nu mai aveţi nici un chef s-o faceţi. Totuşi, în momentul când v-aţi angajat, eraţi sincer, decis să vă îndepliniţi programul. Deci, de acum înainte, nu mai pro-

miteţi cu glas tare, nu vă mai anunţaţi proiectele tuturor, păstraţi-vă planurile şi dorinţele numai pentru voi, şi atunci veţi întâlni mai puţine obstacole împotriva realizării propriilor proiecte. Iată o problemă foarte importantă de reţinut.

Discipolul nu trebuie să se angajeze în viaţa spirituală fără să posede, în prealabil, anumite noţiuni, altfel riscă să aibă surprize extrem de neplăcute. Putem compara fiinţa omenească cu un arbore. Da, asemenea unui arbore, ea are rădăcini, un trunchi, ramuri pe care cresc frunze, flori şi fructe. Cu cât arborele creşte, cu atât rădăcinile se afundă în pământ, adică, cu cât fiinţa omenească se dezvoltă, cu atât instinctele încep să-şi facă simţită prezenţa: apar senzualitatea, furia, orgoliul...

Trebuie să cunoaştem bine natura omenească şi să înţelegem că, un anume mecanism declanşat într-o parte a fiinţei antrenează declanşarea altuia, într-o altă parte a ei. Veţi spune: „Dar atunci, dacă toate acestea nu fac decât să ne întărească instinctele, de ce să ne mai ocupăm de viaţa spirituală?" În realitate, există mijloace pentru stăpânirea acestor forţe, şi datorită lor se pot obţine mari realizări interioare. Este ceea ce se numeşte alchimie spirituală. Da, câte lucruri nu sunt de cunoscut, ca să nu ne rătăcim pe acest drum!

Şi, chiar atunci când obţineţi o victorie, nu vă culcaţi pe lauri, fiţi şi mai vigilenţi, deoarece cealaltă parte vă poate ataca, şi dacă vă lăsaţi surprinşi, puteţi pierde toate avantajele pe care le-aţi obţinut. Toate acestea reprezintă legi: cum totul se leagă, o mişcare greşită într-o anumită regiune provoacă o alta în regiunea opusă. De aceea, atunci când un Iniţiat este ocupat cu o activitate ce implică multă lumină pentru omenirea întreagă, fără să vrea el trezeşte, stârneşte cealaltă parte, cea a întunericului. Dar, cum el ştie acest lucru, îşi va lua măsuri de protecţie. Trezirea forţelor întunericului, a ostilităţii lor, nu trebuie să însemne renunţarea la activitatea pusă în slujba luminii. Dar, trebuie să ştim cum să nu cedăm inspitei şi să continuăm munca până la victorie, învăţând în acelaşi timp să utilizăm greutăţile ca pe nişte stimulente.

Dar, să nu uitaţi niciodată că, în viaţa spirituală, nu discipolul este acela care fixează termenele realizărilor. Adesea, când vede că cele mai înalte aspiraţii nu i se pot împlini, discipolul este abătut sau devine iritat şi renunţă. Este păcat să renunţaţi pentru singurul motiv că succesele nu au venit la data propusă! Trebuie să continuaţi în împlinire, în splendoare şi pace, căci numai astfel veţi ajunge, într-o bună zi, la perfecţiune.

IX

ARMELE GÂNDIRII

I

Există tot felul de exerciţii de făcut cu ajutorul gândului. De exemplu, treceţi printr-o dificultate: în loc să vă lăsaţi doborât de ea, preluaţi-o, puneţi-o alături de tot ce posedaţi deja, de toate bogăţiile, de toate posibilităţile voastre, şi începeţi să le comparaţi. Veţi vedea că dificultatea nu va rezista, va dispărea în faţa măreţiei, a imensităţii, a celorlalte realizări ale voastre. Da, învăţaţi să vă comparaţi necazurile şi tristeţile cu bogăţiile voastre, cu frumuseţea idealului vostru, cu viitorul ce vă aşteaptă, şi veţi vedea că nu va mai rămâne nici o urmă de necaz sau de tristeţe. Iată o metodă eficace pe care trebuie să ştim să o practicăm: confruntarea. Adesea, în viaţă se pot observa aceste dezbateri. Încet-încet, unul din doi, acela care nu se află în adevăr, se va simţi în greşeală, se va face mic, va bombăni,

se va da în lături, va capitula. Iar adversarul său, care părea mai mic, mai debil, dar care se afla în adevăr, prinde putere şi se redresează. De unde îi vin aceste forţe? Din faptul că se simte în largul său. Cu cât devine mai puternic, cu atât celălalt se simte mai neliniştit. La început, desigur, el ridică vocea, strigă pentru a-şi camufla tulburarea în faţa adevărului, apoi, dintr-odată se dezumflă ca o băşică.

Tuturor vizitatorilor inoportuni din lumea invizibilă, care vin să vă tulbure, spuneţi-le: „Veniţi, veniţi, pe aici, haideţi să vă arăt ceva". Puneţi-i în faţa bogăţiilor voastre actuale, şi a restului ce va veni în viitor. La început, ei vor face pe grozavii, vor încerca să vă intimideze dar, în curând, nu va mai rămâne nici o urmă din ei, şi astfel veţi observa că vă puteţi transforma şi ameliora multe lucruri. De ce nu vă exersaţi? Viaţa este plină de tot felul de experienţe ce trebuie trăite, nu te poţi plictisi, apar mereu lucruri noi şi interesante de învăţat, de verificat, de creat.

Dacă se prezintă în faţa voastră entităţi răufăcătoare, ce doresc să vă convingă că vă găsiţi pe un drum greşit îmbrăţişând viaţa spirituală, atunci puneţi-i pe aceşti duşmani interiori în faţa frumuseţii şi profunzimii experienţelor trăite,

reducându-i astfel la tăcere; ei vor pleca, lăsându-vă liniştiţi. Dacă vor reveni, menţineţi-vă aceeaşi atitudine, primindu-i cu blândeţe, cu amabilitate: „Da, vă înţeleg argumentele dar explicaţi-mi cum de am trăit aceste clipe sublime, înţelegând toate aceste adevăruri"... enumerând în detaliu realizările voastre. Ei vor rămâne complet derutaţi!...

Aceste entităţi s-au prezentat în faţa celor mai mari genii, artişti, gânditori şi filozofi, şi chiar în faţa celor mai mari sfinţi sau Iniţiaţi, pentru a-i zdruncina şi a-i face să renunţe la munca lor. Şi, adesea au reuşit. Nici măcar pe Iisus nu l-au cruţat! Amintiţi-vă de cele trei tentaţii din deşert. Dar, aţi văzut că Iisus nu s-a lăsat convins, el i-a răspuns lui Satan, citindu-i mari adevăruri din Biblie, iar acesta a trebuit să capituleze.

Câte entităţi nu au venit şi în grădina Ghetsemani, tentându-l pe Iisus în ultimul moment, spunându-i: „Nu, tu nu eşti obligat să suporţi acest destin şi poţi scăpa de moarte. Haide, ai făcut destule până acum, crezi că acest sacrificiu merită? De altfel, priveşte cum sunt oamenii: ei te-au trădat deja, nu te-au apreciat. Mergi şi salvează-te, du-te!" Iisus era cât pe ce să cedeze tentaţiei. Dar, apoi şi-a revenit dintr-odată, spu-

nând: „Plecaţi! Eu am venit să-mi îndeplinesc misiunea şi trebuie să-mi fac datoria!“, iar spiritele rele au plecat învinse. Dar, ce stări de nelinişte a trebuit el să depăşească!

Da, aceste spirite vin să tenteze întreaga omenire, nu numai pe voi, ci şi pe marii profeţi sau sfinţi. Îndoiala, frica de moarte, senzualitatea, orgoliul, iată câte tentaţii apar! Mulţi sfinţi au fost supuşi tentaţiei orgoliului. Duşmanul le spunea: „Formidabil, tu m-ai învins, ai o putere extraordinară, o voinţă de fier! Ai nişte arme formidabile!“, pentru că el aştepta tocmai acest răspuns din partea lor. „Ei da, te-am învins pe tine, demone, sunt foarte puternic“ lăsând, astfel, să se manifeste întregul lor orgoliu. Dar, acei care s-au instruit în Ştiinţa Iniţiatică, fiind vigilenţi, răspundeau: „Nu, nu eu te-am învins, ci Hristos care vieţuieşte în mine!“ Şi astfel, ei au învins tentaţia.

Deci, întotdeauna trebuie să cunoşti răspunsul potrivit, să ştii să dai replica. Cuvântul „dialog“ este acum la modă, dar mereu au loc dialoguri interioare cu aceste entităţi inferioare... o adevărată ciondăneală! Şi dacă veţi şti să răspundeţi, adică să faceţi o muncă adevărată cu ajutorul gândului, veţi fi învingători; dacă nu, veţi fi învinşi. Deci, învăţaţi să răspundeţi, asemenea lui Iisus: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu... Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău... Domnului Dumnezeul tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti“... Căutaţi aceste adevăruri, căci ele constituie adevărate arme pentru respingerea spiritelor răului. Găsiţi-le şi aruncaţi-le spre ele. Numai atotputernicul adevăr le poate învinge, căci ele nu i se pot opune.

II

Dacă se întâmplă să fiţi asaltaţi de imagini care vin să vă tulbure, trebuie să ştiţi că aveţi posibilitatea să le schimbaţi, concentrându-vă asupra lor, dându-le alte forme, alte culori: astfel, ele vor dispare, cedând voinţei voastre.

Să presupunem că, înainte de a adormi, în această zonă care este frontiera dintre veghe şi vis, vă vedeţi mergând pe un drum noroios sau vă găsiţi într-o pădure plină de primejdii, şi nu ştiţi ce să faceţi. Să lăsaţi să se deruleze aceste imagini, să le suportaţi cu seninătate?... În momentul adormirii, vă găsiţi la frontiera dintre planul fizic şi cel astral, pe cale să pătrundeţi în regiunea astrală, iar aceste clişee care încep să vă invadeze au un sens, ele prezic ceva, vă avertizează că drumul vostru va traversa anumite obstacole neplăcute. De asemenea, contrariul

poate apare: vă vedeţi într-o minunată grădină, plină de flori, de păsări şi muzică, şi aceste imagini anunţă o perioadă bună pentru voi.

Dar, să revenim la cazul când imagini întunecoase vă învăluie. Deşi vă aflaţi pe cale să cădeţi în inconştienţă, puteţi păstra o anumită luciditate, reacţionând: vă forţaţi să pătrundeţi prin gândire într-o regiune superioară, unde întâlniţi imagini luminoase ce încep să apară. Aceasta nu înseamnă că veţi schimba, cu adevărat, mersul evenimentelor, dificultăţile şi probele vă vor asalta, deoarece ele depind adesea de condiţii exterioare vouă. Dar, cum aţi schimbat aceste imagini în voi, aţi declanşat în forul vostru interior alţi curenţi, alte forţe, care vă vin în ajutor. Nu veţi putea împiedica producerea evenimentelor exterioare, dar veţi putea remedia câte ceva în interior, pregătind în voi anumite forţe ce vă vor permite să faceţi faţă evenimentelor.

Iarna este un anotimp plin de greutăţi dar, dacă aveţi cu ce să vă încălziţi, veţi parcurge cu bine această perioadă. La fel se petrec lucrurile şi în viaţa interioară, trebuie să fiţi conştienţi de ceea ce se întâmplă în voi. Imaginile întunecoase şi senzaţiile penibile care vă asaltează sunt consecinţa faptului că trăim într-o lume traversată

de tot felul de violenţe; este normal să primim contralovituri, nu ne putem opune. Este imposibil să schimbăm lumea, dar putem ameliora starea noastră interioară. Transformarea lumii este problema Domnului, şi nu vom fi traşi niciodată la răspundere că nu am făcut-o. Dar, ceea ce ni se cere nouă, este să ne hotărâm să transformăm măcar o singură creatură pe pământ, iar această creatură suntem noi înşine.

Deci, imediat ce simţiţi curenţi nocivi în interiorul vostru, nevoi primitive, grosolane, senzuale, în loc să vă lăsaţi mereu pradă lor, nefăcând nimic, crezând că nu se poate face nimic, trebuie să reacţionaţi. Când veţi ajunge să vă amelioraţi starea interioară, lumea întreagă va fi transformată, deoarece o vom vedea prin alţi „ochi". De ce îndrăgostiţii văd mereu lumea atât de frumoasă? Pentru că în ei înşişi, totul este frumos, poetic. Plouă, ninge, dar eu au întâlnire, şi pentru ei soarele este pe cer, cerul este senin, păsările cântă, florile sunt mereu parfumate, pentru că în inima lor este o veşnică primăvară. Îndrăgostiţii constituie mereu o lecţie minunată pentru spiritualişti!

Adevăratul spiritualist are convingerea că gândul este o realitate şi că toate puterile se găsesc în gândire. Ştiind aceasta, el profită de

toate momentele vieţii, pentru a lucra cu gândul său, şi chiar în situaţiile cele mai defavorabile, unde toţi sunt nefericiţi, oprimaţi, revoltaţi, spiritualistul ajunge să găsească lumina şi pacea. El se găseşte deasupra condiţiilor, în timp ce, aceia care nu ştiu să lucreze cu gândirea lor îşi petrec timpul plângându-se şi rămânând învinşi. Ei nu realizează că posedă un instrument ce îi poate aşeza deasupra condiţiilor şi, în neştiinţa lor, ei se limitează, şubrezesc şi se chinuie.

Omul are puterea să neutralizeze condiţiile, înainte ca acestea să poată acţiona negativ asupra lui. Dar, trebuie să lucreze ca să poată ajunge aici. Dacă aşteaptă, fără să facă nimic, dacă aşteaptă o îmbunătăţire de la sine a lucrurilor, el va sfârşi, evident, strivit. Chiar şi cei mai mari Maeştri, când se reîncarnează pe pământ, trebuie, adesea, să înfrunte cele mai vitrege condiţii: privaţiuni, boli, persecuţii... dar ei ajung să le depăşească, fiind au adoptat filozofia spiritului. Deci, de acum înainte, orice vi s-ar întâmpla, spuneţi: „Da, este adevărat, există condiţii vitrege, dar în interiorul meu am posibilitatea să declanşez curenţi adevăraţi, puternici, care vor aduce rezultate". În acel moment, vă veţi situa deasupra lucrurilor, a condiţiilor, altfel veţi fi sub ele, şi veţi fi zdrobiţi. Dacă, de acum încolo

veţi gândi zilnic aşa, după o vreme, în toate împrejurările vieţii, chiar şi cele mai defavorabile, cele mai îngrozitoare, veţi ieşi mereu învingător. Pentru că, în interior veţi şti să puneţi în acţiune forţe ce vor depăşi condiţiile.

Spiritul stă deasupra lucrurilor, şi când veţi ajunge să vă alăturaţi lui, să vă identificaţi cu el, veţi primi forţa, uşurarea, iluminarea. Dar, oare câţi oameni au acceptat această filozofie? Ei nu lucrează cu spiritul, aşteptând mereu condiţii bune, de aceea sunt mereu vulnerabili. Dacă se întâmplă să obţină câteva succese şi să aibă puţină fericire, acest fapt se datorează ajutorului primit sau vreunei situaţii exterioare ce nu va dura prea mult, şi nu pentru că filozofia lor este adevărată.

Veţi spune: „Da, dar ne sfătuiţi să trăim într-o lume subiectivă". Ei bine, da, tocmai noi începem explorarea lumii subiective. Dumnezeu a ascuns toate puterile în lumea subiectivă. Materialiştii nu posedă nici o putere conştientă în domeniul gândurilor şi al sentimentelor, pentru că ei se bazează mult pe lumea obiectivă, fizică, materială, pierzându-şi încrederea în posibilităţile lumii interioare; ei caută chiar să şteargă urmele acestei lumi.

Evident, există un pericol pentru spiritualişti: acesta este că, ştiind că pot modifica în ei înşişi curentul gândurilor şi al sentimentelor lor, schimbând tristeţea în bucurie, descurajarea în speranţă, ei îşi imaginează apoi că pot, de asemenea, să schimbe cu uşurinţă lumea exterioară. Ah nu! Avantajul lumii subiective este acela că, ea vă pune în contact cu forţele invizibile, subtile, ale naturii. Această lume subtilă este o realitate, dar nu o realitate concretă, materială; şi, fiind convinşi astfel de ceea ce simţiţi, veţi dori să-i convingeţi şi pe alţii, vă veţi pregăti mari dezamăgiri. Lumea obiectivă există, la fel şi cea subiectivă, dar trebuie să cunoaştem corespondenţele, relaţiile care există între ele, pentru a le putea adapta. Dacă lumea interioară devine totul pentru voi, atunci lumea exterioară sfârşeşte prin dispariţie; atunci vor apare toate anomaliile, iluziile, erorile, iar voi veţi deveni, pur şi simplu, de râsul lumii. Cât despre materialiştii care neglijează lumea subtilă, ei se descurcă, evident, mai bine în planul fizic, dar pe de altă parte, ei îşi pierd posibilităţile de a deveni creatori în interior.

Adevăratul creator este omul care gândeşte; numai în gândire se pot zămisli lucrurile. În planul fizic nu se creează, ci se copiază, se imită, se compilează. Adevărata creaţie are loc în lumea spirituală. Deci, chiar dacă comandă materiei,

dirijând-o şi obligând-o să muncească pentru ei, materialiştii pierd împărăţia spiritului; ei se opresc la materie, coboară la nivelul ei şi pierd puterea de a comanda, adică îşi pierd forţa lor magică.

Iată, de ce vă spun: dacă ştiţi să vă folosiţi mereu de voinţa, de gândul vostru, de spirit, pentru a vă modela toate impulsurile ce vă vin din interiorul fiinţei, veţi deveni creatori, veţi avea o putere formidabilă. Dar, să nu vă faceţi iluzii! Pentru că gândirea voastră vă ascultă, pentru că sunteţi capabili să faceţi o lucrare de transformare interioară, să nu vă imaginaţi acum că planul fizic vă va asculta aidoma. Mulţi nu văd diferenţa şi îşi pierd capul pentru că au amestecat cele două lumi. V-am vorbit despre îndrăgostiţii care, atunci când doresc să se întâlnească, transformă iarna în primăvară. Această primăvară este cu adevărat vie pentru ei, în ei, în timp ce în exterior iarna este pe deplin stăpână. Dacă ei îşi imaginează că le ajunge doar întinderea mâinii, pentru a face păsările să cânte, zăpada să se topească... ei pot aştepta mult şi bine! Ei bine, tocmai acest lucru se întâmplă cu anumiţi spiritualişti..., ei îşi imaginează! Unii, chiar cred că, la simpla pronunţare a unor cuvinte magice, se va deschide un munte, ca în povestea

lui Ali-Baba şi a celor patruzeci de hoţi, şi nu vor avea de spus decât: „Sesam deschide-te!", găsind comori pentru a trăi în abundenţă până la sfârşitul vieţii. Nu, este mult mai înţelept să muncească decât să aştepte în acel fel comorile.

Evident, dacă un discipol exersează zilnic pentru a se transforma şi a se înfrumuseţa interior, pentru a-şi îmbunătăţi gândurile şi sentimentele, curenţii pe care el îi creează pot ajunge să influenţeze materia fizică şi, în acel moment, ea devine capabilă să producă fenomene obiective, pentru că totul este legat, vibraţiile, particulele, undele, emanaţiile se proiectează şi impregnează lumea obiectivă care poate deveni astfel strălucitoare şi luminoasă ca şi lumea subiectivă. Dar, pentru a ajunge aici trebuie timp şi exerciţii!

Acordaţi importanţă spiritului, şi nu numai că veţi fi deasupra împrejurărilor, dar ele vor începe să se schimbe: pentru că împrejurările sunt inerte, neînsufleţite şi, doar prin spirit, care este veşnic viu, le puteţi schimba. Viaţa nu rămâne pe loc, imobilă, ea animează fără încetare lucrurile. Folosiţi puterea sa de reînnoire, determinaţi-o să intervină, dacă nu, împrejurările vă vor bloca veşnic calea.

X

PUTEREA CONCENTRĂRII

Concentrarea constituie una dintre cele mai importante însuşiri într-un mare număr de activităţi zilnice. Graficienii, chirurgii, acrobaţii etc., ştiu bine acest lucru. Toţi se concentrează pentru a evita un gest greşit, ce ar putea produce o catastrofă. Şi muncitorii au nevoie de concentrare, pentru a nu-şi tăia braţul sau piciorul lucrând la maşină. Câte accidente nu se produc din cauza unei neatenţii! Concentrarea stă la baza siguranţei, a succesului! În general, oamenii au înţeles-o şi ajung să o realizeze în profesia lor dar, în domeniul psihic, spiritual, sunt încă departe de a-i înţelege importanţa. Poate, din joacă vi s-a întâmplat să concentraţi razele soarelui cu o lupă, aprinzând apoi o bucată de hârtie... De ce nu aţi transpus niciodată acest fenomen în domeniul psihic pentru a înţelege că, odată concentraţi asupra unui punct şi menţinând timp suficient concentrarea, gândirea trebuie să aprindă – simbolic vorbind – anumite materiale? Lupa constituie

deja un exemplu grăitor al puterii de concentrare dar fizicienii au mers şi mai departe ajungând să pună la punct laserul. Lumina, având prin natura ei tendinţa dispersiei, i-a determinat pe specialişti să caute metode de a o concentra; şi, când s-au reuşit toate acestea, s-au găsit tot felul de aplicaţii tehnice, medicale, strategice... Acum, s-a dovedit faptul că lumina fizică este atotputernică, dar de ce să nu credem, la fel, în atotputernicia luminii spirituale, a gândirii?

Unul din cele mai bune exerciţii de concentrare, pe care vi le-am dat, este meditaţia la răsăritul soarelui: vă concentraţi asupra soarelui fără să lăsaţi să intre în voi nici un alt gând şi rămâneţi aşa un moment mai lung, într-o atitudine sacră. Dacă o faceţi corect, în curând vă veţi simţi întăriţi, luminaţi, împliniţi. Şi, dacă sunteţi suferind, puteţi contribui la ameliorarea stării voastre de sănătate, proiectând razele soarelui asupra celulelor organului bolnav, adică raze de lumină, de bunătate, de vitalitate, de bucurie.

Da, puteţi să contribuiţi cu adevărat la ameliorarea propriei sănătăţi, mulţumită concentrării gândului. Desigur, unii vor considera că este timp pierdut. De ce să te mai concentrezi când există atâtea medicamente pilule, remedii, şi nu trebuie decât să deschizi gura. Ei bine, este un raţiona-

ment greşit, deoarece nu prin acest mod pasiv veţi ajunge să vă dezvoltaţi, nici să declanşaţi forţe interioare, puternice, care vă vor putea aduce servicii şi atunci când veţi părăsi pământul.

Trebuie să ştiţi că un singur lucru este cu adevărat important pentru om şi acesta este capacitatea de concentrare asupra obiectelor divine. Această capacitate îi va permite acestuia să-şi continue cu uşurinţă drumul în veşnicie. Să presupunem că, părăsind această lume, veţi fi înconjuraţi de o atmosferă neagră, obscură, de-a lungul căreia nu veţi putea să vă vedeţi nici prietenii, nici pe îngeri... Cine va veni să vă salveze din această singurătate şi obscuritate? Capacitatea voastră de concentrare asupra obiectelor divine. Această capacitate rămâne şi după moarte, pentru că ea nu provine din creier, ci din spirit care este nemuritor.

Când omul îşi părăseşte corpul fizic, această capacitate persistă în spirit fiindcă spiritul gândeşte, simte, acţionează. El o face prin materia corpului fizic, iar când se eliberează de acesta, să nu ne imaginăm că el îşi pierde capacitatea de simţire, de gândire, de acţiune; din contră, din acel moment el devine puternic. De aceea, discipolul care s-a obişnuit să se concentreze asupra obiectelor luminoase va fi foarte puternic

în lumea de dincolo: îi va fi suficient să se concentreze asupra Domnului sau asupra luminii, ca să poată îndepărta tulburările şi întunericul. Dar, dacă nu şi-a dezvoltat această putere pe pământ, el nu o va putea folosi în cealaltă lume. De aceea, trebuie să vă obişnuiţi să vă concentraţi zilnic asupra celor mai înalte subiecte.

Spiritul este o putere formidabilă, dar nimeni nu crede în această putere, şi ştiţi de ce? Fiindcă am încercat un minut şi, la sfârşitul lui, văzând că nu se întâmplă nimic, ne-am spus: „De ce să mai pierdem timpul? Spiritul nu poate nimic, gândul este ineficace". În realitate, nu s-a înţeles nimic. Trebuie să ştiţi că dacă gândul şi spiritul nu pot face nimic, acest fapt se datorează materiei care a devenit foarte dură şi opacă, iar pentru a reuşi să o schimbăm, adică să o facem sensibilă şi subtilă, ne trebuie mii de ani. Şi cum munca nu a început încă, materia opune o rezistenţă foarte puternică. Dacă omul ar fi lucrat în acest sens, corpul său fizic s-ar fi prezentat mult mai suplu, mai uşor de educat, mai permeabil gândului. Această muncă ar fi permis luminii, spiritului, să pătrundă în materie. Dar, pentru moment, realităţile fizice, condiţiile materiale rămân cele mai puternice pentru că oamenii, induşi în eroare, se opresc asupra aparenţelor şi nu ştiu

nici să vadă, nici să simtă lumea spiritului, Cerul, Divinitatea.

Revenind la puterile concentrării, se povesteşte că în India există fachiri care, după ce au exersat mulţi ani concentrarea, ajung să acţioneze atât de puternic asupra chintesenţei eterice (numită în sanscrită „akaşa") încât sunt capabili să producă germinarea grăuntelui văzând cu ochii; în câteva ore, planta creşte, înfloreşte, rodeşte, şi se pot consuma fructe coapte şi delicioase. Aceasta pare o imposibilitate şi, totuşi, este o realitate ce se poate uşor explica. Fachirii au lucrat asupra akaşei, făcând-o să acţioneze asupra clişeelor conţinute în sământă. Deoarece, fiecare arbore lasă în seminţele lui un fel de clişeu eteric ce reprezintă sinteza diferitelor sale caracteristici. Toate calităţile arborelui sunt, astfel, sintetizate în sământă, şi totodată înregistrate. Forma, talia, culorile, proprietăţile nocive sau curative există potenţial într-o sământă, dar pentru a le face să apară, trebuie să plantăm sământa, s-o udăm, şi încet-încet natura însăşi, cu trecerea anilor, cu blândeţe, duce arborele la maturitate.

Dar, această evoluţie poate fi accelerată. Da, dacă prin concentrare se ajunge la intensificarea forţelor luminii, ale căldurii şi ale vieţii, ce vin din soare, din atmosferă, din pământ, pentru a

alimenta mai rapid sământa altfel decât o poate face natura, se reuşeşte accelerarea procesului de creştere a plantei. Vedeţi cât de clare şi limpezi sunt lucrurile! Deci, acela care ştie cum să folosească forţa akaşică, acea chintesenţă ce conţine toate elementele de care planta are nevoie în procesul creşterii (vitalitate, căldură, lumină, magnetism, electricitate) intensifică această forţă care accelerează dezvoltarea clişeelor. De exemplu, dacă este vorba despre o sământă de mango, în câteva ore ne putem găsi în faţa unui arbore de mango încărcat cu fructe tocmai bune de gustat.

Dar, cel mai interesant lucru este să ştim că acelaşi proces există şi în planul spiritual: acolo, la fel, putem dezvolta mai repede, mult mai repede, anumite posibilităţi care există în noi. Chiar dacă nu facem nimic, aceste posibilităţi se vor dezvolta totuşi prin forţa lucrurilor, dar numai în câteva mii sau chiar milioane de ani şi este păcat să aşteptăm atât timp. Există multe grăunţe în noi pe care Creatorul le-a depus, tot felul de germeni, adică calităţi, capacităţi, daruri, care încă nu au apărut. Ele se aseamănă cu seminţele ce nu au fost luminate, încălzite, stropite, pentru moment. Priviţi, în timpul iernii, chiar dacă pământul este plin de seminţe de tot felul, nici una nu creşte, deoarece lumina şi căldura

nu sunt suficiente. Şi atunci, ele aşteaptă... Dar, iată că, odată cu venirea primăverii se produce, din nou, o concentrare de lumină şi căldură, şi toate grăunţele ce au stat ascunse, cresc, germinează... Veţi spune: „Toată lumea ştie aceasta, chiar şi copiii". Da, dar când aceste fenomene trebuie transpuse în domeniul spiritual, se observă ignoranţa grozavă. Dacă veţi întreba: „Cum putem să vedem seminţele, calităţile pe care Dumnezeu le-a pus în noi, sunt ele ceva real?", eu vă voi răspunde că trebuie să mergeţi mai aproape de soare. El le va încălzi şi le va face să răsară la lumină. Când vorbesc despre soare, înţeleg soarele spiritual, în primul rând, şi apoi pe cel fizic. Soarele lumii fizice este acolo, ca să ne poată arăta cum se petrec lucrurile în domeniul spiritual. Dar, cum oamenii nu cred în puterea soarelui spiritual, găsesc că nu au nevoie să meargă să se expună luminii şi căldurii sale, pentru a produce apariţia capacităţilor şi virtuţilor îngropate în ei. Nu este nimic de mirare dacă pe „pământul" lor nu creşte nimic. Ei rămân în întuneric şi frig, tremură şi sunt nefericiţi. De ce nu se apropie de soarele spiritual, de Dumnezeu, ca să poată avea bucuria de a vedea încolţind şi crescând toate aceste mici răsaduri în grădina lor?

De astăzi, încercaţi să învăţaţi să vă concentraţi, ca să declanşaţi o forţă spirituală, divină, puternică. Trebuie să începeţi, de acum, munca, dacă doriţi ca realizările voastre să se continue, apoi, în lumea spirituală. Şi, aşa cum v-am explicat, materia nu mai este aşa de densă acolo, nici opacă, ci o materie suplă, docilă, ce se supune, luând forţa, dimensiunea şi culorile gândului. Se poate face orice cu această materie subtilă.

Deci, luaţi concentrarea ca pe un exerciţiu extrem de important şi antrenaţi-vă zilnic cu subiectele cele mai spirituale. Veţi simţi repede efectele, deoarece în loc să ne împotmolim în aceleaşi suferinţe şi greutăţi, vom creşte din ce în ce mai mult, eliberându-ne, trăind o viaţă plină de armonie, lumină, pace.

XI

BAZELE MEDITAŢIEI

I

În general, la om, meditaţia constituie o obişnuinţă mai degrabă lipsită de forţă. Din când în când, atunci când apar dificultăţile, suferinţele, sau probleme de rezolvat, omul devine gânditor şi reflectează pentru că trebuie să găsească o soluţie. Dar, aceasta nu se poate numi încă meditaţie; este numai o reacţie instinctivă, naturală în faţa unui pericol sau a unei nenorociri. Da, în acel moment, instinctiv, omul care are nevoie de un refugiu se retrage în el însuşi şi începe chiar să se roage, să se întoarcă către o Fiinţă pe care a neglijat-o, deoarece până în acel moment totul se desfăşurase bine pentru el. Acum, el revine către această Fiinţă. O caută, deoarece îşi aminteşte că în copilărie părinţii îi spuneau că Ea este atotputernică, atotştiutoare, atotiubitoare; atunci, el I se adresează, cerându-I ajutorul, în cea mai mare umilinţă, dar cu un sentiment de o

putere extraordinară. Da, dar acestea sunt excepţii, cazuri speciale: un pericol, un război, o boală sau moartea.

În viaţa obişnuită, atunci când sunt liniştiţi şi fericiţi, oamenii nu-şi manifestă dorinţa de a se ruga sau de a medita şi nu consideră deloc util şi indispensabil acest exerciţiu, nu-i zăresc deloc importanţa. Când totul merge bine, ei gândesc că nu merită să se aventureze în zonele vagi şi nebuloase ale meditaţiei. Dar, la necaz, în greutăţi deosebite, când observă că nimic din ceea ce este concret şi material nu îi mai poate ajuta, ei caută în interior un sprijin, un ajutor, un adăpost care să vină din regiunile celeste. Este bine, numai că acest ajutor ar fi fost găsit mai uşor, dacă nu s-ar fi aşteptat ocaziile excepţionale când s-a recurs la ajutorul Cerului, dacă această meditaţie ar fi fost învăţată şi exersată zilnic. Nu este posibil să te cunoşti pe tine însuţi, fără ajutorul meditaţiei, nici să devii propriul tău stăpân, nici să dezvolţi calităţi şi virtuţi. Oamenii rămân foarte slabi în viaţa lor interioară, în sentimentele lor, în dorinţele lor, neacordând un loc preponderent meditaţiei.

Sigur, nu trebuie să ne facem iluzii, este foarte greu să meditezi. Atât timp cât eşti angajat în preocupări materiale sau cufundat în pasiuni, nu poţi medita. Trebuie să căutaţi eliberarea interioară, pentru a vă putea proiecta gândirea spre atingerea Veşniciei. Am cunoscut oameni care meditaseră ani în şir, dar pierduseră vremea sau se tulburaseră uneori, neştiind sau nedorind să ştie că, pentru a medita, trebuie îndeplinite anumite condiţii. Atât timp cât nu eşti liber în interior, nu vei putea medita. Atâţia oameni înşeală, fură, beau sau se culcă cu oricine, şi apoi „meditează“! Ei nu, nu este posibil, deoarece natura acestor activităţi nu o permite; ele reţin gândirea în regiunile inferioare.

Ştiu că, din ce în ce mai mult, meditaţia devine o modă, dar acest fapt nu mă bucură deloc, văzând aici cum o mulţime de nefericiţi se angajează într-un domeniu necunoscut. Cum vreţi să meditaţi, dacă nu aveţi un înalt ideal care să vă facă să ieşiţi din propriile capricii, din desfrâu, din plăceri, din dorinţe, pentru a vă conduce până la Cer?

Nu veţi putea medita, înainte de învingerea propriilor slăbiciuni, înţelegând anumite adevăruri, şi nu numai că nu o veţi putea face dar, va fi chiar periculos să încercaţi.

Unii închid ochii sau iau anumite poziţii, dar ce se petrece, oare, în interiorul lor? Unde se găsesc ei? Numai bunul Dumnezeu o poate şti. Dacă aţi putea intra în mintea lor, ca să vedeţi ce fac, veţi descoperi că ei dorm! Aceasta este

meditaţia lor profundă!... S-a ajuns chiar la prezentarea unor experimente publice de meditaţie! E ridicol. Ce meditaţie se poate face în faţa publicului? Uneori, acest lucru este posibil, dar trebuie să fii atât de avansat, de eliberat, încât, oriunde te-ai afla, vei fi în stare să meditezi, căci spiritul îţi este legat, fără întrerupere, de lumea divină. Dar, această iubire pentru lumea divină presupune o evoluţie excepţională, ceea ce nu este cazul cu aceia care fac aceste demonstraţii publice de meditaţie.

Dacă vreţi să vă faceţi o idee despre felul cum meditează majoritatea oamenilor, priviţi o pisică: ea meditează în faţa găurii şoarecelui timp îndelungat, ea meditează cum să prindă şoarecele. Da, aceasta constituie meditaţia, pentru majoritatea oamenilor: ei meditează asupra unui şoarece, pe undeva, dar un şoarece cu două picioare!...

Meditaţia nu este un exerciţiu aşa de simplu, precum se bănuieşte. Trebuie să fii foarte avansat ca să meditezi, şi mai ales să ai o iubire formidabilă pentru lumea divină. În acel moment, fără să faceţi vreun efort, gândirea voastră este deja concentrată, şi meditaţi chiar şi fără voia voastră; gândirea voastră este atât de degajată încât ea este aceea care, independent de vrerea voastră, îşi vede de treabă.

Unii mi-au spus deja: „De ani de zile încerc să meditez, dar creierul meu se blochează, nu ajung la nici un rezultat". De ce? Pentru că nu au înţeles că fiecare moment al vieţii lor nu se găseşte izolat, ci legat de toate momentele ce îl preced, şi care poartă numele de trecut. Ei nu au înţeles că trecutul lor îi îngreunează, îi jenează, şi cum doresc imediat să mediteze, îşi forţează creierul, care se blochează. Nu este nimic de făcut... Niciodată nu s-au întrebat: „Vreau să meditez, dar trebuie să-mi pregătesc creierul şi organismul, să pun totul la punct, pentru a putea face ceva." Să presupunem că aţi avut o dispută cu cineva. A doua zi, când doriţi să meditaţi, trecutul apare dintr-odată şi voi nu vă puteţi opri din reflecţie: „Ah, ah, câte mi-a spus..., dacă îl voi găsi, i-arăt eu lui!" Iată subiectul în jurul căruia se învârte meditaţia. Ce zgomot, ce dezordine! În loc să vă ridicaţi spre regiunile divine, atingeţi tot ce aţi trăit în trecut, defilând cu toate aceste amintiri... Da, un întreg cortegiu de figuri şi evenimente apar, care vă îmbrobodesc şi nu mai puteţi scăpa de ele. Aceeaşi poveste se repetă de-a lungul anilor şi, evident, rezultatele nu pot apărea.

Omul poate deveni atotputernic dar, cu condiţia să ştie un anumit număr de lucruri în special, şi să realizeze că fiecare moment al existenţei este legat de celelalte precedente. Acesta

este sensul spuselor lui Iisus când sfătuia să nu te preocupi de ziua care va veni. Da, fiindcă aranjându-vă viaţa încă de astăzi, ziua ce va veni, următoarea, vă va găsi liberi: veţi putea dispune cum doriţi de voi, concentrându-vă gândul asupra subiectului dorit, căci totul a fost aranjat, deja, din ajun. În timp ce, dacă nu aţi aranjat nimic, a doua zi veţi fi încurcaţi, alergând în stânga şi în dreapta, ca să remediaţi lipsurile şi greşelile, trecutul, şi nu veţi fi liberi ca să lucraţi în prezent, nici să creaţi ceva în viitor.

Deci, atunci când doreşte să mediteze, discipolul luminat se pregăteşte dinainte, se purifică, nu se încarcă cu tot felul de preocupări inutile, ci încearcă să aibă o foarte mare dorinţă de perfecţionare, pentru a putea ajuta pe alţii; el este un model, un exemplu, un fiu al Domnului, animat de dorinţa sublimă de a împlini voinţa Lui, aşa cum ne cere Iisus în Evanghelii. Dar, pentru a realiza prescripţiile lui Iisus, nu este suficient numai să doreşti, trebuie să şi posezi anumite cunoştinţe. Există mulţi oameni care doresc, dar care nu ajung la nici un rezultat, pentru că nu ştiu cum să procedeze. Cineva a lăsat deschis robinetul de apă sau de gaz, a uitat bebeluşul în baie, şi iată că în momentul meditaţiei îşi aminteşte!... Cum vreţi să mai mediteze?

Deci, trebuie să vă pregătiţi dinainte, şi când veţi fi liberi în corpul vostru, în gândurile şi sentimentele voastre, când, în sfârşit, aţi scăpat de această închisoare care este viaţa zilnică, veţi începe să vă ridicaţi interior: simţiţi că există o nouă viaţă, largă, vastă, profundă, şi deveniţi aşa de dilataţi, de încântaţi, încât vă aruncaţi într-o altă regiune... O regiune care în realitate, este în voi înşivă: da, această viaţă divină curge în interiorul vostru, şi aţi ajuns, în sfârşit, preţ de o clipă, să trăiţi adevărata viaţă. Astfel, lumea divină începe să se trezească în voi, şi nu o veţi putea uita; aveţi certitudinea că sufletul este o realitate, că divinul există, fiind populat de nenumărate creaturi. De unde vine această certitudine? Din faptul că aţi reuşit să declanşaţi forţe, încă necunoscute, forţe mult mai puternice şi mai benefice, în timp ce, înainte, eraţi prins într-un angrenaj de puteri ostile, ce vă chinuiau până la nimicire.

Iată de ce, întotdeauna, Iniţiaţii ştiu şi ne învaţă. Meditaţia este o problemă filozofică, psihologică, un act cosmic de cea mai înaltă importanţă şi odată ce discipolul a gustat din savoarea acestei lumi superioare, convingerea i se întăreşte şi simte că facultăţile sale încep să-l asculte; când el vrea să-şi pună gândirea în mişcare, ea se declanşează, când vrea să o oprească, ea se opreşte ca şi cum toate celulele întregului orga-

nism s-au decis să se supună. Cât timp nu va ajunge la această stăpânire, el va avea nevoie de ore şi ore pentru a-şi găsi liniştea, deoarece celulele continuă să se agite şi nu îl mai ascultă, spunându-i: „Te înşeli dacă crezi că ne sperii! Noi râdem de tine, nu tremurăm, nu-ţi purtăm respect, căci ne-ai arătat numai neştiinţă şi prostie"; şi, astfel ele procedează după cum le taie capul. Cunoaşteţi toate acestea, nu-i aşa? Dar, sunt şi zile când ele vă ascultă pentru că, din întâmplare sau conştient, aţi mers mai sus, declanşând forţe superioare, câştigând autoritate; şi cum celulele recunosc ierarhia, ele ascultă de patron, de stăpânul lor.

De altfel, aşa se şi petrec lucrurile în viaţă. În servicii, în administraţie, în armată, fiecare îşi manifestă dorinţa de a urca pe trepte superioare, ca să devină director, preşedinte, şef de cabinet, general, pentru că în acel moment, cu epoleţii şi decoraţiile la haină, se va impune celorlalţi care se vor înclina în faţa lui. Chiar dacă este un imbecil sau un călău, acest lucru nu contează, lui i se va da ascultare. De unde vine acest simţ al ierarhiei? Nu oamenii au inventat-o, căci ei nu au posibilitatea să inventeze nimic. Prin intuiţie, prin tatonare şi prin instinct, ei nu fac decât să descopere ceea ce exista deja în natură. Peste tot, în natură, există o ierarhie; în cer

(stele, constelaţii), pe pământ (râuri, munţi, arbori, animale) şi chiar în om, totul este ierarhizat.

Ştiind foarte bine că, pentru a deveni şef şi pentru a te impune celorlalţi, trebuie să urci câteva trepte în plus, ar fi bine să se înţeleagă că lucrurile stau la fel şi în domeniul spiritual; trebuie să urci un grad în plus, pentru ca locuitorii care sunt în interior să te asculte. Este exact acelaşi principiu, funcţionează aceeaşi regulă. Iată ceea ce caută Iniţiaţii, ca totul în interiorul lor să li se supună. Ei nu cer să domine munţii, stelele, animalele sau oamenii, ci vor să se domine pe ei înşişi, să fie stăpânii corpului lor, a gândirii lor, a sentimentelor lor, lucrând ca să ajungă aici.

Toate exerciţiile spirituale, precum meditaţia, permit omului să scape din ce în ce mai mult din aceste capcane, obstacole, din aceste lanţuri şi închisori care l-au aservit complet lumii subterane. Câte fiinţe nu i-au căzut pradă!... ele nu au fost luminate şi s-au lăsat prăvălite până în această lume îngrozitoare, denumită Infern sau Diavol. Numiţi-o cum vreţi, dar ea este o lume reală în care mulţi sunt pe cale să se piardă, pentru că nu au vrut să se folosească de mijloacele de salvare pe care Ştiinţa Iniţiatică le învaţă. Ei se credeau foarte inteligenţi dar, în realitate, erau doar orgolioşi şi încăpăţânaţi, şi iată unde au ajuns...

Singurul mijloc de a scăpa din aceste vârtejuri, nelinişti, îl constituie meditaţia. Dar, aşa cum v-am spus deja, pentru a putea medita, mai întâi trebuie să reglezi, să pui la punct, câteva lucruri. De exemplu, când o mamă doreşte să facă o prăjitură, dacă copiii sunt prin preajmă, o strigă, se agaţă de ea, îi trag masa, şi ea nu poate face nimic. Ca să poată lucra, ea trebuie să-i pună în pat şi să-i adoarmă. La fel se petrec lucrurile şi cu noi. În interior, avem copii, o groază, este formidabil! Deci, trebuie să-i culcăm pe aceşti puşti exuberanţi, ca să putem face treabă, şi atunci când treaba este gata, revenim la ei şi le distribuim prăjitura!

Ca să putem medita, trebuie să cunoaştem natura muncii psihice. De exemplu, nu trebuie niciodată să cerem creierului să se concentreze brusc asupra unui subiect, căci celulele nervoase vor fi atacate, se blochează, şi apare durerea de cap. Primul lucru care trebuie făcut, este să ne destindem, să rămânem pasivi cumva, observând această liniştire a celulelor. Desigur, fără un antrenament prealabil, nu se va putea ajunge aici aşa de repede, dar cu timpul, câteva secunde vor fi suficiente. Deci, la început trebuie să lucrăm cu blândeţe, cu pace şi iubire şi, mai ales, să nu forţăm. Iată secretul unei meditaţii bune. Şi, atunci când simţiţi că sistemul vostru nervos este

bine-dispus, bine reîncărcat (deoarece această atitudine pasivă permite organismului să-şi recapete forţele), atunci vă veţi putea orienta gândirea către subiectul ales.

Pentru ca să realizaţi acest lucru, în fiecare zi, fără oboseală, fiind mereu pregătiţi, activi şi dinamici, dispuşi să realizaţi lucruri mari, trebuie să ştiţi să vă purtaţi corect cu creierul vostru. Acest lucru este foarte important. Dacă vreţi să continuaţi ani în şir activitatea spirituală, de acum înainte, fiţi atenţi să nu vă precipitaţi dintr-odată asupra unui subiect, chiar dacă vă place, îl aveţi la inimă, deoarece va apare o reacţie violentă. Începeţi blând, liniştit. Cufundaţi-vă în oceanul de armonie cosmică ca să vă extrageţi de acolo forţele. Şi, când vă veţi simţi încărcaţi, mergeţi, lansaţi-vă într-o lucrare la care să participe întreaga voastră fiinţă. Da, pentru că nu numai intelectul, ci întregul vostru corp, întreg poporul de celule trebuie mobilizat pentru a face lucrarea spirituală.

Deci, în primele momente încercaţi să nu gândiţi să aruncaţi numai o privire în forul vostru interior ca să constataţi că totul merge bine. Dar ocupaţi-vă la fel şi de respiraţie: respiraţi regulat, nu vă gândiţi la nimic, simţiţi numai că respiraţi, aveţi numai conştiinţa, senzaţia că respiraţi... Veţi observa cum această respiraţie va aduce un ritm

armonios în gândurile şi sentimentele voastre, în întreg organismul: acest fapt va fi binefăcător.

Unii vor spune: „Dar, eu nu ştiu ce este meditaţia şi nici nu doresc să ştiu; voi face sacrificii, voi fi milos, voi face bine altora şi aceasta ajunge". Nu, nu este suficient, pentru că acţionând, se pot încălca legi, se pot încurca şi distruge multe lucruri, dacă nu se începe prin meditaţie. De ce? Pentru că numai meditaţia vă permite să aveţi o viziune clară a lucrurilor: pe cine să ajutaţi, cum, în ce domeniu...

Puteţi medita asupra multor subiecte: al sănătăţii, al frumuseţii, bogăţiei, inteligenţei, puterii, slavei,... asupra îngerilor, arhanghelilor şi a tuturor ierarhiilor cereşti. Toate subiectele de meditaţie sunt bune, dar cel mai bine este să meditezi asupra Domnului Însuşi, ca să te impregnezi cu lumina şi forţa Sa, ca să trăieşti o clipă în veşnicia Sa... şi să meditezi în scopul de a-L sluji, de a I te supune, şi de a te uni cu El. Nu există meditaţie mai puternică şi mai binefăcătoare decât aceasta. Toate celelalte au ca mobil interesul, profitul, voinţa de a utiliza forţele oculte pentru îmbogăţire sau pentru aservirea celorlalţi. Iniţiaţii au înţeles că, cel mai avantajos lucru este tocmai acela de a nu căuta avantajul personal, ci de a căuta să devină servitorii Domnului. Restul nu este decât mai mult sau mai puţin

magie neagră sau vrăjitorie. Iată, de ce, fără să-şi dea seama, majoritatea ocultiştilor se afundă în vrăjitorie. Deoarece, ei se servesc de acest forţe invizibile pentru a obţine avantaje, a domina, a subjuga femeile şi nu pentru a sluji Domnului. Vedeţi dar câte grade şi grade există în meditaţie...

Evident, trebuie totuşi să începeţi meditaţia cu subiecte accesibile. Fiinţa umană este creată în aşa fel încât nu poate trăi normal într-o lume abstractă. Deci, la început trebuie să ne agăţăm de ceva vizibi, tangibil, apropiat, de ceva ce iubim. Ştiţi, este uşor să te concentrezi pe mâncare când nu ai mâncat de mult. Fără să vrei, te asemeni cu pisica care se concentrează să prindă şoarecele. Nu este cazul să faceţi eforturi, aceasta vine de la sine. De asemenea, priviţi cum băiatul se concentrează asupra fetei pe care o iubeşte! Da, ore întregi, zile întregi. Pentru că o iubeşte, el nu are nevoie să facă eforturi. Ce meditaţie! El nu se poate smulge din vraja ei...

Deci, începeţi meditaţia cu ceea ce iubiţi, apoi o veţi lăsa deoparte, dar începeţi cu ce vă place, cu ce vă tentează... desigur alegând un subiect spiritual. Începând cu subiecte care vă plac, veţi dezvolta deja în voi mijloace şi metode de lucru putând abandona apoi aceste subiecte, dirijându-vă spre regiuni mai îndepărtate, mai abstracte. Evident, dacă începeţi prin a vă con-

centra asupra spaţiului, a timpului, a veşniciei..., nu veţi ajunge la mare lucru. Mai târziu, vă veţi putea concentra asupra vidului, a străfundurilor, a neantului, dar începeţi cu subiecte mai accesibile şi înaintaţi progresiv către subiecte mai abstracte.

O repet, meditaţia cea mai măreaţă este aceea de a intra în comuniune cu Dumnezeu, de a te supune Lui, de a vrea să-L serveşti, pentru a deveni un instrument în mâinile Lui. În această fuziune, toate calităţile Domnului, puterea, iubirea, înţelepciunea şi imensitatea Sa se vor îndrepta spre voi şi într-o zi veţi deveni o divinitate. Unii vor spune: „Ce mare orgoliu este în dorinţa de a deveni o divinitate!" Dar, să citească evangheliile! „Fiţi perfecţi, a spus Iisus, aşa cum este Tatăl vostru Ceresc". Nu există ideal mai înalt; Iisus ni l-a dat, dar creştinii l-au uitat. Mulţi cred că este suficient să meargă din când în când să aprindă o lumnare la biserică, întorcându-se apoi acasă şi ocupându-se de gospodărie, crezând că aşa sunt buni creştini. Ce ideal formidabil! Datorită unor asemenea creştini este sigur că Împărăţia lui Dumnezeu va veni curând... Ah, sărmană creştinătate, ce bine se observă aici faptul de a nu cere prea mult de la fiinţa umană, căci altfel orgoliul o va domina. Ei bine, eu sunt de o altă părere, trebuie să puneţi cel mai înalt ideal în inima, în sufletul şi în spiritul vostru, iar

acest ideal este să deveniţi un instrument absolut în mâinile Domnului, pentru ca El să gândească, să simtă şi să acţioneze prin voi. Vă abandonaţi în voia înţelepciunii, a luminii, vă aflaţi în serviciul luminii, iar lumina atotcunoscătoare vă va conduce paşii.

Da, omul se află totuşi pe pământ, dar ce trebuie să facă el aici? Iisus a spus... Vedeţi, mă refer mereu la ceea ce a spus Iisus. El a spus totul, de ce să mai inventăm noi ceva după el? A spus: „Să fie pe pământ precum în Ceruri". Da, acest lucru înseamnă că pământul trebuie să fie o reflecţie a Cerului. Iar acest pământ, este corpul nostru fizic. Deci, după ce aţi muncit ca să atingeţi vârful, trebuie să coborâţi pentru a organiza totul în corpul fizic. Nemurirea este sus, lumina aşişderea, armonia, pacea, frumuseţea, tot ceea ce este subtil, se află sus; şi, tot ce se găseşte sus, trebuie să vină să se încarneze în planul fizic. Cereţi să deveniţi servitorii Domnului şi, în acelaşi timp, lucraţi ca să formaţi în voi acest corp ce se numeşte corpul luminii, corpul slavei, corpul nemuririi, al lui Hristos. De asemenea, acest corp este menţionat şi în Evanghelii: numai creştinii nu s-au oprit asupra Evangheliilor, nu le-au aprofundat, fiindcă nu îi interesează, dar toţi se consideră creştini buni, fără excepţie.

Veţi spune că a te ocupa de pământ nu constituie un ideal extraordinar, în timp ce hinduşii...

Da, hinduşii, budiştii, nu caută altceva decât părăsirea pământului, acest pământ al suferinţei, al războaielor, al mizeriilor... Ştiu, aceasta este folozofia lor, dar aceasta nu este filozofia lui Hristos. Filozofia lui Hristos este aceea de a face să coboare Cerul pe pământ, adică de a realiza Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa. Iisus lucra pentru această Împărăţie şi a cerut şi discipolilor săi să lucreze la fel. Deci, tot aşa trebuie să lucrăm şi noi începând cu corpul nostru fizic. Iată adevărata filozofie. Nu mă interesează ceea ce au înţeles alţii.

„Fie ca voinţa Ta să se facă pe pământ precum în Cer"... Dar, unde sunt muncitorii? Oamenii au o altă filozofie în mintea lor, de aceea ei vor reveni pe acest pământ până ce vor face din el o grădină a Paradisului. În acel moment, ei îl vor părăsi, mergând pe alte planete, lăsând pământul animalelor, care vor evolua şi ele la rândul lor. Sunteţi miraţi, nu-i aşa?... Oamenii au fost trimişi pe pământ, ca muncitori pe un şantier, dar ei nu-şi fac griji şi, în loc să muncească, se amuză. Nu trebuie să ne uităm datoria, ci să ne gândim zilnic la transformarea pământului într-un paradis, apoi, Domnul se va pronunţa, spunând: „Aţi fost muncitori buni pe ogorul meu, deci intraţi, muncitorii mei, în Împărăţia bucuriei şi a slavei mele". De asemenea, în Evanghelii, Iisus vorbeşte despre muncitorii

care au fost trimişi să lucreze pe un ogor. Ei bine, noi suntem aceşti muncitori. Ce am plantat? Unde am lucrat?

Voi cunoaşteţi parabola servitorilor şi a talanţilor. Este aceeaşi idee. Servitorul a fost pedepsit, deoarece şi-a îngropat talanţii. Acest servitor rău îi reprezintă pe aceia care nu au făcut nici o muncă, care se amuză, care nu gândesc decât să se îmbogăţească şi să trăiscă mai bine pe pământ. Aceasta nu are nici o legătură cu filozofia lui Hristos. Noi am fost trimişi pe pământ pentru a face o anumită lucrare, şi apoi Domnul ne va oferi tot, întreg universul ne va aparţine. De aceea, atunci când văd cum mulţi oameni care-şi spun spiritualişti, ocultişti, mistici, întrevăd existenţa lor pământeană, acest fapt mă întristează. Ei se căsătoresc, fac copii, dau recepţii, mănâncă şi beau la fel ca oamenii obişnuiţi. Ce fac ei cu lucrarea pentru care au fost trimişi pe pământ? Nimic. Şi voi, la fel, intraţi în voi înşivă şi veţi vedea că ceea ce faceţi nu are nici o legătură cu filozofia lui Hristos.

Iată, v-am oferit astăzi două dintre cele mai bune metode de meditaţie: cum să vă consacraţi în întregime serviciului divin, şi cum să realizaţi, să materializaţi pe pământ tot Cerul care este sus. Sensul vieţii este conţinut în aceste două activităţi, iar ceea ce se găseşte în afara lor are o semnificaţie,

desigur, dar nu o semnificaţie divină. Dumnezeu a creat omul după chipul său. El l-a creat ca să devină asemenea lui. Dacă nu mă credeţi, merge să-L întrebaţi. Toată viaţa mea am căutat ceea ce există mai deosebit şi am găsit. Dar „a găsi“ nu înseamnă că trebuie să încrucişezi apoi mâinile şi să nu mai faci nimic. Dimpotrivă, în acel moment trebuie să începem să lucrăm, pentru că ceea ce am găsit trebuie realizat şi aici pe pământ, aşa cum există deja în înalt. Nu este suficient că am realizat destule lucruri în gândul nostru. Trebuie să le realizăm şi în planul fizic, şi acest lucru este mult mai greu, şi de mai lungă durată.

Evident, ar mai fi încă multe lucruri de adăugat, dar ajunge pentru astăzi. Trebuie să înţelegem importanţa meditaţiei, şi mai ales faptul că, pentru a obţine rezultate trebuie să veghem asupra gândurilor, sentimentelor şi acţiunilor noastre, adică asupra întregului nostru mod de viaţă. Începeţi prin a medita asupra unor subiecte simple, accesibile, ajungând încet-încet la subiectele cele mai înalte şi, într-o zi, nu veţi mai lucra decât pentru a deveni un instrument în mâinile Domnului, pentru a realiza Cerul pe pământ. Nu există ceva mai grandios, mai divin. Aceasta este împlinirea tuturor legilor divine, a întregii înţelepciuni.

Să nu uitaţi niciodată că, prin meditaţie, aveţi

toate posibilităţile să oferiţi o deschidere eului vostru interior, această fiinţă misterioasă şi subtilă, astfel ca el să poată ieşi să se dezvolte, să arunce o privire în spaţiul infinit, să înregistreze toate minunile şi să le realizeze apoi în planul fizic. Evident, în marea majoritate a timpului ceea ce vede, ce contemplă această fiinţă în noi, nu ajunge până în conştiinţa noastră, dar repetând des aceste exerciţii, încet-încet, descoperirile pe care ea le face vor deveni conştiente; şi, iată cum apare o comoară ce se va instala în noi şi va rămâne veşnic în posesia noastră.

Trebuie să prindem gustul meditaţiei, astfel ca ea să pătrundă în gândire, în inimi, în voinţă, ca o nevoie, ca o plăcere, fără de care viaţa nu mai are nici savoare, nici sens. Trebuie să aşteptaţi cu nerăbdare acest moment, când veţi merge în sfârşit să vă cufundaţi în veşnicie şi să beţi din elixirul vieţii nemuritoare. Nu văd încă în voi această bucurie şi această nerăbdare. Trebuie să vă asemănaţi cu beţivul care nu se gândeşte decât la vin, şi în momentul meditaţiei îşi spune: „În sfârşit, sufletul, spiritul meu, inima mea, vor putea îmbrăţişa universul cel puţin pentru câteva clipe, găsindu-se faţă în faţă cu imensitatea“.

II

Dumnezeu a oferit posibilitatea fiecărei ființe create ca să găsească hrana care îi convine. Priviți, numai, animalele, există nenumărate specii: insecte, păsări, pești, mamifere... și pentru fiecare natura a pregătit o hrană diferită, adaptată special. Cum se face că numai oamenii nu găsesc ceea ce au nevoie? Desigur, pentru hrana fizică, fiecare știe unde poate fi găsită. Dar, pentru hrana psihică, spirituală, ei nu mai știu cum să se descurce. Și totuși, ea este distribuită la fel peste tot în univers, trebuie numai să cunoaștem regiunea unde se găsește ceea ce căutăm.

Dacă veți merge să vă aventurați într-o regiune mlăștinoasă, infestată de țânțari, de viespi și de șerpi, evident că pe ei îi veți întâlni. Dar, ca să întâlniți vulturi, trebuie să mergeți la munte. Vreți să contemplați frumusețea, aflându-vă într-o

mansardă: trebuie să ieșiți, să vă plimbați în pădure, într-o grădină sau pe malul mării. Dacă vreți să vă instruiți, trebuie să mergeți la universitate sau într-o bibliotecă. Pentru fiecare lucru trebuie să găsiți regiunea corespunzătoare. Acest lucru este valabil și în plan material și în plan spiritual. De aceea, discipolii unei Școli Inițiatice consacră zilnic un anume timp meditației, vizitând regiunile lumii invizibile, deoarece ei știu că vor putea găsi acolo tot ceea ce le trebuie pentru echilibrul, înălțarea, avansul lor spiritual.

Veți spune: „Dar, cum să găsești aceste regiuni? Cine poate să ni le indice? Cel puțin, în planul fizic există cărți de geografie cu hărți și informații, există atlase, enciclopedii... Dar cum te poți orienta în lumea invizibilă?“ Ah, iată exact ceea ce nu știți! În domeniul psihic se produce un fenomen analog cu acela care permite unui radiestezist să găsească, de exemplu, o persoană cu ajutorul unui „martor“ (o șuviță de păr sau o haină ce a aparținut persoanei). Radiestezia este bazată pe legea afinității. Aici, ceea ce servește drept martor este gândul vostru care, prin afinitate, va întâlni în spațiu elementele ce îi corespund. Planul spiritual este astfel organizat încât simplul fapt că te gândești la o anumită persoană, la o anumită regiune sau element, îți permite să

atingi direct această persoană sau element, oricare ar fi locul în care ele se găsesc. Deci, nu este necesar să cunoaştem exact locul, ca în planul fizic unde avem nevoie de hărţi şi de indicaţii precise.

În plan spiritual, în plan divin, nu este necesar să faci cercetări, este suficient să concentraţi puternic gândirea voastră, pentru că ea vă va conduce acolo unde veţi dori. Vă gândiţi la sănătate, sunteţi deja în regiunea sănătăţii... Vă gândiţi la iubire, vă aflaţi deja în regiunea iubirii... Vă gândiţi la muzică, sunteţi în regiunea muzicii... Şi chiar dacă sunteţi sensibili, dacă aveţi talent, captaţi ecouri ale acestei muzici celeste. Fiindcă, să nu credeţi că marii compozitori „inventau“ muzica pe care o compuneau. Nu, ei transcriau ceea ce auzeau, şi adesea nici nu puteau transcrie ceea ce auzeau, pentru că nu existau pe pământ sunete sau acorduri capabile să reproducă, cu adevărat, muzica regiunilor sublime. Şi, aceeaşi dificultate există pentru pictori, pentru poeţi, pentru toţi artiştii, pentru că omul nu este încă pregătit să capteze şi să transmită frumuseţea lumii divine. El nu este gata, dar poate ajunge acolo dacă face o lucrare spirituală adevărată, înlocuind în el toate particulele care sunt vechi, uzate, fără strălucire, prin particule cereşti, pure, luminoase.

Veţi spune: „Dar cum şi unde să găseşti aceste particule?“ Tocmai v-am explicat, gândirea însăşi se însărcinează cu găsirea lor. Din momentul în care vă gândiţi la aceste particule noi, vi le imaginaţi în toată subtilitatea lor, puritatea lor, luminozitatea lor, le veţi atrage, iar celelalte sunt efectiv înlăturate, înlocuite. Desigur, nu imediat, aceasta depinde de intensitatea iubirii voastre, de credinţa voastră, de munca voastră, dar într-o zi toate aceste particule care nu vibrau în armonie cu regiunile cereşti sunt înlocuite şi ajungeţi să captaţi, să sesizaţi realităţile cele mai subtile, cele mai sublime din univers.

De când ştiinţa a descoperit că întreg cosmosul e traversat de unde care ne aduc mesaje sonore, ea se străduieşte să pună la punct aparate din ce în ce mai sensibile, pentru a le capta. Ceea ce ea nu ştie este că aceste aparate există în fiinţa umană, dintotdeauna. Fiindcă Creatorul care a pregătit omul pentru un viitor de o bogăţie imensă a plasat în ele aparate, antene, capabile să sesizeze şi să transmită toată inteligenţa şi splendoarea creaţiei sale. Dacă pentru moment omul nu a ajuns aici înseamnă că el nu a lucrat în acest sens, nu exersează şi nici nu cunoaşte toate aceste posibilităţi. Dar ele există, toate aparatele sunt acolo, ele aşteaptă momentul să fie declanşate.

Aceste aparate sunt chakrele şi anumiţi centri ai sistemului nervos, ai creierului, ai plexului solar. Dar pentru moment toate aceste aparate, atât de perfecţionate, dorm: omul este incapabil să capteze mesajele ce vin din toate punctele universului, din constelaţiile cele mai îndepărtate. De altfel, într-o anumită măsură este preferabil, pentru că aceste mesaje sunt în număr aşa de mare, încât în starea actuală de lucruri, acela care ar ajunge să le recepţioneze ar înnebuni sau ar muri fulgerat. Acestea nu vor mai fi periculoase atunci când omul se va întări suficient interior, pentru a putea rezista. Să luăm o imagine. Aţi văzut cum se dezvoltă dovleacul? La începutul el este suspendat de o tijă mică pe care o puteai rupe cu uşurinţă. Dar, pe măsură ce dovleacul creşte, mica tijă se întăreşte rezistând unei greutăţi de mai multe kilograme. Acelaşi fenomen se produce cu fiinţa umană. Pe măsură ce, în meditaţiile ei, ajunge să simtă aceşti curenţi cosmici, ceva lucrează în ea, pentru a-i permite să reziste la toate aceste tensiuni. Dar, trebuie ca toate acestea să se facă progresiv. Unii, care vor să înveţe totul dintr-odată, să-şi dezvolte toate facultăţile dintr-o mişcare, se expun la dezechilibre foarte grave. Un medic recomandase un medicament unui bolnav: el trebuia să ia zece

picături pe zi din acest medicament, timp de o lună. „O lună, îşi spuse bolnavul, dar este prea mult!“ El a băut tot conţinutul flaconului în aceeaşi zi... şi a murit. Ei nu, trebuie să se ia cu răbdare, regulat, şi în acel moment organismul ajunge să se întărească şi devine de ce în ce mai capabil să reziste tensiunii.

Iată, deci, esenţialul din ceea ce trebuie să ştiţi: aveţi posibilitatea să captaţi prin meditaţie toate elementele universului de care aveţi nevoie. Gândirea, prin legea afinităţii, se însărcinează să găsească aceste elemente. Exact acelaşi lucru se întâmplă cu fiinţele umane: când vă gândiţi la o persoană, chiar dacă este la capătul lumii, printre cinci miliarde de indivizi care sunt pe pământ, gândul vostru va merge exact către această persoană la care vă gândiţi, şi nu către alta. Este ca şi cum gândul vostru ar fi fost magnetizat pentru a atinge precis această persoană.

Deci, de acum, când vreţi să obţineţi un element din univers sau să atingeţi o entitate, gândiţi-vă la acest element sau la această entitate fără să vă preocupaţi de locul unde se găsesc; gândul vostru va ajunge direct la ele.

Este, dacă vreţi, ceea ce se întâmplă cu anumiţi câini cărora li se dă să miroasă o haină sau o batistă aparţinând unei persoane. Acest obiect

fiind impregnat cu emanaţiile respectivei persoane, câinele este capabil să o descopere la distanţe foarte mari... Un miros este aşa de subtil, dar câinele se îndreaptă neabătut printre sute de persoane, şi nu se opreşte decât la acela care trebuie găsit. Este exact ceea ce face gândul, care va găsi de-a lungul spaţiului nu numai elemente, ci şi fiinţele vizibile sau invizibile care pot să vă întărească, să vă lumineze sau să vă ajute.

XII

RUGĂCIUNEA CREATOARE

I

Puteţi fi sfărâmaţi în aşa fel încât veţi crede că nu va mai rămâne nimic din voi. Totuşi, un atom din voi va supravieţui mereu; şi el va putea reconstrui pentru voi întregul univers. Acest atom este darul de a te ruga, de a implora. Este darul cel mai mare pe care Dumnezeu i l-a făcut omului. Căci, dacă acesta nu ar fi existat, fiinţa umană ar fi dispărut de mult timp. Această idee a existenţei unui „Atom al rugăciunii“ de care nimeni nu vorbeşte, trebuie să vi se pară inacceptabilă, imposibil de crezut... totuşi, aţi auzit deja spunându-se în Ştiinţa Iniţiatică despre existenţa, în vârful inimii, a unui atom care are rolul să înregistreze, de-a lungul vieţii, gândurile omului adică ceea ce el simte, ceea ce trăieşte. Acest atom nu are puterea să intervină, să modifice, el nu face decât să înregistreze. În realitate, el este

o bobină minusculă care se derulează fără încetare de la începutul până la sfârşitul existenţei şi în momentul morţii el se opreşte şi se detaşează.

Ei bine, există, la fel, în om, un atom care are proprietatea să ceară ajutor, ca să îndrepte situaţia. Dacă acest atom nu este dezvoltat, pentru că omul nu se roagă, totul se desfăşoară pentru el exact cum i-a fost destinat. Acest atom, desigur, nu poate schimba liniile mari ale vieţii care sunt greu de modificat, dar în domeniul subtil, eteric, el poate produce schimbări. Iată de ce persoanele care sunt obişnuite să se roage suferă mai puţin. Când apar evenimente dificile, ele simt mai puţin descurajarea în interior, amărăciunea. Adesea evenimentele penibile sunt legate de colectivitate şi este imposibil să le evităm: războiul, de exemplu. În timpul unui război, nu pot fi evitate privaţiunile şi nefericirea, dar în interior, acela care se roagă, care acţionează prin sufletul şi spiritul său, transformă toate aceste dificultăţi. Deşi, în exterior evenimentele rămân la fel, acolo unde alţii se pierd, se descurajează sau chiar se sinucid, el găseşte forţe, hrană şi încurajare.

Nu trebuie să suferi, nu trebuie să te laşi, ci să încerci mereu să îndrepţi câte ceva. Nu veţi putea îndrepta totul, dar ceea ce faceţi reprezintă

o mică sământă care este pe cale să rodească. Şi dacă ar trebui să staţi 100% în întuneric şi în frig, procentul real nu va fi mai mare de 99%! Aţi pronunţat câteva cuvinte, v-aţi rugat, vă concentraţi pe o imagine luminoasă, şi totul este ca un strigăt, pentru ca cineva să vă vină în ajutor. Voi nu observaţi viaţa din jurul vostru şi totuşi vă spun mereu că de la ea trebuie să luaţi lecţii. Priviţi copilul: cine l-a instruit, cine i-a revelat puterea cuvântului? Când se simte în pericol strigă: „mama"! Cum a învăţat acest copil să folosească acest cuvânt magic? Dacă nu ar fi strigat, mama nu ar fi ştiut că el are nevoie de ceva. Dar, ea îl aude şi se grăbeşte să-l salveze. Atunci, de ce oamenii nu scot măcar un sunet adresat Cerului?

Acum, obiceiul de a te ruga este din ce în mai mult pe cale să se piardă, şi este păcat. De ce să te rogi, gândesc oamenii, când nu îţi lipseşte nimic?... În realitate, rugăciunea ţine de alt tip de lucruri. Chiar când aveţi totul, când nu vă lipseşte nimic, trebuie să vă rugaţi. De ce? Pentru că rugăciunea este o creaţie. Sunteţi miraţi?... Toate fiinţele simt nevoia de a crea. Dar, dacă nu au dezvoltat anumite calităţi, inteligenţa, lumina, nu creează nimic, copiază numai lucrurile, le reproduc. La fel, taţii şi mamele care nu au

făcut nici o lucrare interioară înaintea conceperii copilului lor, reproduc în el propriile lor slăbiciuni, boli. Vă imaginaţi că este o creaţie, dar nu este în realitate decât o reproducere, adevărata creaţie situându-se în înalt. Ştiind aceasta, omul vrea să creeze, încearcă să se autodepăşească şi, prin sufletul şi prin spiritul său, captează elemente din regiunile cereşti. Apoi, tot ceea ce face, ce creează, posedă elemente superioare celor din lumea obişnuită, pentru că el a reuşit să se orienteze către Cer, să se înalţe, să atragă ce vine de foarte sus. Adevărata rugăciune este o creaţie. Când vă rugaţi, nu vă adresaţi numai unui om cumsecade, aflat cine ştie unde, numai pentru că el este şeful, directorul sau bancherul ce vă poate da sau împrumuta ceva, sau unei femei, implorând-o să vă ofere o privire. Nu, cu acest fel de rugăciune nu veţi obţine mare lucru, pentru că acei cărora vă adresaţi sunt ca voi, au acelaşi nivel, aceleaşi slăbiciuni.

Adevărata rugăciune stabileşte legătura cu Fiinţa sublimă, Creatoarea Cerului şi a pământului. Rugându-vă Creatorului, vă legaţi de această fiinţă sublimă care este imensitatea, infinitul, şi prin această legătură aveţi posibilitatea de a capta, de a atrage ceva din lumile superioare spre noi, în lumea în care trăim, spre beneficiul

tuturor creaturilor. Pentru că trebuie să ştiţi: elementele, particulele şi „electronii“ ce provin din această regiune sunt atât de puternice, încât unul singur poate produce multe transformări. Îl veţi simţi vibrând în voi: el purifică, luminează, vindecă, restabileşte armonia şi această stare benefică acţionează asupra tuturor celor din jurul vostru. Fiind influenţaţi, şi ei se vor dezvolta. Chiar şi fiinţele cele mai slabe, mai neajutorate, posedă acest atom al rugăciunii datorită căruia pot evolua. Dacă le lipseşte totul, bani, hrană, îmbrăcăminte, chiar dacă sunt închise, ele pot deveni puternice. Capacităţile, banii, forţa nu sunt date tuturor, dar puterea acestui atom o pot folosi toţi, ca să ceară, să cheme în ajutor spiritele luminoase din înalt. Când trebuie să faceţi faţă unor mai dificultăţi, dacă nu cereţi nimic, rămâneţi neputincioşi. Acest atom al rugăciunii este singurul care poate remedia totul, dar, dacă nu-l activaţi, veţi trece prin toate suferinţele care v-au fost destinate. Puterea acestui atom se găseşte în psihic, adică în gândurile, în emoţiile voastre. Rugându-vă, chiar dacă în exterior nu s-a schimbat nimic, nu rămâneţi în aceeaşi stare. Dacă este război, el continuă, dacă este ger, vă este frig, dacă plouă, sunteţi udaţi, dar rugăciunea a produs schimbări în voi înşivă. Un om va muri, singur,

abandonat, în mizerie, dar datorită rugăciunilor, el pleacă în bucurie, în pace, în lumină, în timp ce în aceleaşi condiţii, acela care nu se roagă, va fi invadat de sentimente de revoltă şi de ură. Chiar dacă nu reuşeşte să schimbe condiţiile exterioare, rugăciunea acţionează enorm, măcar pentru încarnarea viitoare. Cea mai mare parte a oamenilor ignoră de ce religia încearcă să convingă un criminal sau un necredincios să se căiască, să ceară iertare Domnului înaintea morţii, din cauza importanţei acestui ultim minut. Dacă cineva, care a fost bun, virtuos, crezând toată viaţa sa, se revoltă sau îşi pierde credinţa în ultimul minut, este pe cale să distrugă binele făcut în timpul vieţii... pentru că, ultimul minut contează. Vedeţi cât este de important să cunoşti legile şi să te supui lor. Deci, chiar dacă nu aţi reuşit să schimbaţi nimic în această viaţă, nu este foarte important; dacă aţi trăit bine ultimul minut al vieţii voastre, viitorul se va schimba, încarnarea voastră viitoare va fi mai bună. Nu uitaţi acest lucru, niciodată!...

II

„Când te rogi, spune Iisus, intră în camera ta, închide uşa şi roagă-te la Tatăl tău care este acolo, în locul secret". Dar ce este această cameră secretă, despre care vorbea Iisus?... Nimic altceva decât o stare de conştiinţă. Când discipolul ajunge să creeze în el liniştea şi pacea, când are nevoie să exprime Domnului iubirea sa, el este deja în această cameră secretă. Vă întrebaţi unde este situată? Ea poate fi în inimă, în intelect, în suflet. În realitate, este o stare superioară de conştiinţă până la care voi aţi reuşit să vă ridicaţi.

Meditaţi, de exemplu, asupra unor adevăruri sublime, pe care nu reuşiţi să le percepeţi... şi iată că, după un timp, veţi înţelege. Ce s-a întâmplat? De unde a venit această înţelegere? Spiritul vostru o posedă din veşnicie, dar acesta era un domeniu la care conştiinţa voastră nu a avut încă

acces. Fiindcă, omul care nu ştie ce se petrece în subconştientul său, cu atât mai mult nu va şti ce se întâmplă sus, în cer, în cerul lui, în spiritul său, în supraconştiinţa sa.

Vă puteţi închide cât vreţi între patru pereţi, pentru a vă ruga, dar dacă nu aveţi iubire pentru Dumnezeu, dacă nu ajungeţi să atingeţi această stare de ardoare, care este cea a rugăciunii, nu veţi putea nici să găsiţi, nici să intraţi în camera secretă. Ea este o stare de mare concentrare, de pace, de linişte interioară, unde tot restul dispare, unde nu mai există nimic decât rugăciunea voastră, decât cuvântul vostru interior care parcurge spaţiile. În acel moment, chiar dacă voi nu ştiţi că vă aflaţi în această cameră secretă, sunteţi într-adevăr în ea.

Camera secretă este un simbol măreţ şi de mare profunzime care, cu siguranţă, era binecunoscut înainte de Iisus. Toţi Iniţiaţii ştiu că, pentru a te ruga, trebuie să intri în această cameră, deoarece, în afara ei, Cerul nu te aude. De ce? Presupuneţi că sunteţi pe stradă şi că vreţi să vorbiţi cu un prieten care se găseşte în alt oraş. Nu veţi putea vorbi, fără să intraţi într-o cabină telefonică, pentru că acolo există un aparat la care veţi forma un număr şi veţi avea comunicarea. Dacă veţi rămâne în stradă, puteţi striga, puteţi urla, prietenul nu vă va auzi. Pentru a fi auziţi

de Cer, trebuie să intrăm în această cameră secretă, de care vorbeşte Iisus, fiindcă ea este amenajată la fel, cu aparate „telefonice“ care permit comunicarea cu lumile superioare. Şi, iată încă ceva: când intraţi într-o cabină telefonică, închideţi uşa pentru a putea auzi şi a vorbi în linişte. De aceea şi această cameră trebuie să fie la fel, liniştită: munca interioară nu se poate face în zgomot.

Deci, trebuie să ajungem să înţelegem că există, în interior, un loc foarte liniştit unde trebuie să pătrundem, închizând uşa după noi. Închiderea porţii înseamnă să nu lăsaţi să pătrundă alte gânduri, dorinţe, altfel totul va fi tulburat în comunicarea cu Cerul şi nu veţi primi nici un răspuns. Doar în camera secretă lucrurile se desfăşoară corect: vorbiţi, auziţi, adresaţi o întrebare Cerului şi primiţi răspuns. Dacă nu ajungeţi să înţelegeţi bine ceea ce vi se spune, cauza o constituie uşa ce a rămas deschisă. Deci, camera secretă este un loc al liniştii şi al tainelor. Ceilalţi nu trebuie să observe ceea ce spuneţi, cum şi cui spuneţi. Desigur, uneori nu îi veţi putea împiedica să-şi dea seama că vă rugaţi. Dar, cu cât îşi dau seama mai puţin, cu atât este mai bine. Evangheliile vorbesc despre acel fariseu care se găsea în templul Ierusalimului şi care se ruga cu atâta ostentaţie... Ei bine, camera secretă este tocmai contrariul.

Această cameră secretă se poate identifica cu inima, cu liniştea inimii. Dar, evident, aici nu inima este aceea care corespunde planului astral, ce este locul dorinţelor inferioare, al pasiunilor. Camera secretă este inima spirituală, adică sufletul. Atât timp cât nu vom ajunge să obţinem adevărata linişte, înseamnă că nu am reuşit, încă, să pătrundem în această cameră. Există atâtea şi atâtea „camere“ în om! Şi, printre toate aceste camere, foarte puţini oameni au găsit-o pe aceea care iubeşte liniştea. Majoritatea s-a rătăcit în alte camere şi acolo se roagă, dar, cum acolo nu există aparate corespunzătoare, Cerul nu le primeşte gândurile şi rugăciunile. Pentru ca rugăciunea să fie primită, trebuie îndeplinite anumite condiţii. De exemplu, de ce, în trecut, Iniţiaţii au transmis acest gen de împreunare a mâinilor, în rugăciune? Este un simbol, căci adevărata rugăciune înseamnă să împreunezi cele două principii: inima şi intelectul. Dacă numai inima este aceea care cere, în timp ce gândirea nu participă, adică nu se uneşte cu inima ci rămâne alături, rugăciunea voastră nu va fi primită. Pentru ca ea să fie primită, trebuie să vină din inimă şi din intelect din gând şi din sentiment, adică din cele două principii: masculin şi feminin. Câte tablouri nu există, cu persoane în poziţie de rugăciune, chiar

şi copii cu mâinile încrucişate! Dar niciodată nu s-a înţeles profunzimea acestui gest. Aceasta nu înseamnă că, pentru rugăciune, trebuie obligatoriu să împreunzi mâinile fizic, nu, nu atitudinea fizică contează, ci atitudinea interioară. Trebuie să împreunaţi sufletul şi spiritul, inima şi intelectul, deoarece împreunarea lor dă puterea rugăciunii. Este ceva formidabil care se proiectează: în acelaşi timp, daţi şi primiţi, sunteţi activi, dar şi receptivi.

Multe neînţelegeri rămân în mintea oamenilor în privinţa rugăciunii. Ei îşi imaginează că esenţialul constă în cuvintele rugăciunii. Nu, adesea cuvintele se opresc alături, ele nu pot urca până la Cer. Gura mormăie ceva, dar omul nu se roagă; în el nu vibrează nimic. Desigur, pentru a ajuta realizarea, cuvântul pronunţat este foarte important, da, dar cu condiţia ca dorinţa voastră, gândirea, să fie deja puternice în planul spiritual: cuvântul este atunci ca o semnătură care permite declanşarea forţelor de sus.

Presupunem că aţi dori să treziţi în voi un sentiment de iubire către Dumnezeu. Sentimentul constituie ceva pur psihic, nu aveţi nevoie să folosiţi cuvântul, puteţi să vă atingeţi scopul doar prin simpla forţă a propriei dorinţi. Dar, să presupunem că aţi dori să obţineţi o realizare în plan

fizic, material: în acest moment cuvântul pronunţat este necesar. Dar, esenţialul rămâne în intensitatea gândului şi a sentimentului; altfel, chiar dacă veţi pronunţa ore în şir cuvintele, ele nu vor da nici un rezultat, nu veţi fi ascultaţi. De altfel, voi înşivă simţiţi când rugăciunea vă este ascultată sau nu. Există zile când simţiţi o asemenea forţă, o asemenea împlinire, când ştiţi că Cerul v-a ascultat, în sfârşit, ruga. Aceasta nu înseamnă că rezultatele vor apărea dintr-odată în planul fizic, nu; realizarea nu se va face imediat dar ruga v-a fost auzită, a fost luată în considerare şi acest lucru este esenţial: simţiţi că propria rugăciune a fost auzită.

Totul stă, deci, în intensitate, iar intensitatea este mereu legată de puterea de a degaja gândurile şi sentimentele de toate preocupările străine rugăciunii. De aceea, atitudinea este foarte importantă: să ajungeţi să vă simţiţi degajaţi... Să lăsaţi deoparte, preţ de o oră sau două, alte preocupări, scufundându-vă într-o muncă spirituală intensă, căci numai îndeplinind această condiţie, veţi fi ascultaţi de Cer.

Aşa cum există o corespondenţă între lumea subtilă a conştiinţei, a gândirii, a sentimentului, a energiilor, şi lumea materiei, de fiecare dată când veţi ajunge să obţineţi stări de conştiinţă

ridicate, ele vor atrage din cosmos materiile de mare puritate, datorită cărora vă veţi putea construi un corp luminos, un corp de slavă. Trebuie să începeţi lucrând în planul spiritual: planul material se va transforma automat.

Fiecare lucru spiritual are o corespondenţă materială, iar fiecare particulă de materie îşi are propria corespondenţă în planul spiritual. Trebuie, numai, să muncim în plan spiritual, prin gând, prin rugăciune, pentru că aceşti curenţi invizibili atrag elementele din regiunile sublime. Toţi Iniţiaţii şi-au bazat munca pe această lege a corespondenţelor, şi dacă ei au o încredere absolută în înţelepciunea divină, aceasta se datorează şi faptului că ei sunt conştienţi că, ceea ce este divin în interiorul fiinţei, se va exterioriza. Singura lor grijă este să se întrebe mereu, dacă ceea ce fac este corect, armonios. În rest, ei sunt absolut convinşi că există o statornicie în legile naturii şi că ceea ce este deja realizat în lumea spirituală, va fi realizat într-o bună zi şi în planul fizic.

XIII

CUCERIREA VÂRFULUI

Căutarea Divinităţii este de lungă durată şi pretenţioasă. Uneori, eşti dezamăgit, ai impresia că munceşti în zadar. Dar, acest fapt este numai aparent, asemenea celui care sapă un puţ, în căutarea apei... Deşi nu găseşte încă apa, reflectarea acesteia există în mintea, în inima şi în sufletul celui care o caută. El trăieşte cu ideea, cu gândul, cu speranţa că într-o bună zi o va găsi. Şi dacă această apă nu a ţâşnit încă în plan fizic, el o simte deja curgând în sufletul lui. În acelaşi mod, acela care îl caută pe Dumnezeu, deşi nu găseşte nimic palpabil, lucrează cu o realitate foarte puternică care există în el. El îşi poate spune: „Desigur, nu l-am aflat încă pe Domnul, dar El s-a reflectat prin gândurile şi sentimentele mele, deoarece această speranţă, această credinţă, este deja ce vine de la Dumnezeu".

Iată o altă imagine. Un căutător de aur este preocupat să treacă prin sită nisipul unui râu şi

cu fiecare firicel de aur câştigat, el se îmbogăţeşte. În acest timp, un alchimist se află în căutarea pietrei filozofale ce transformă metalele în aur... şi vreme îndelungată el nu găseşte nimic, este la fel de sărac. Dar, într-o zi, după ani de zile sau secole, dacă o găseşte (dacă lucrează după reguli, el trebuie să o găsească), într-o secundă alchimistul devine omul cel mai bogat din lume: el poate transforma chiar şi munţii în aur.

Acela care îl caută pe Dumnezeu se aseamănă cu alchimistul care nu a găsit încă piatra filozofală şi, în acelaşi timp şi cu cel aflat pe malul râului, separând nisipul ca să găsească câteva firicele de aur. Căci, aflându-ne în căutarea Divinităţii este obligatoriu să obţinem zilnic câteva particule din lumina Sa, din iubirea Sa, din puterea şi frumuseţea Sa. Eu aşa fac: mă asemăn cu alchimistul, fac o lucrare a cărei rezultate nu le văd niciodată, dar acest fapt nu mă descurajează; asemenea căutătorului de aur, eu mă bucur de firicelele de aur primite zilnic, ele sunt deja o reflectare a pietrei filozofale, a prezenţei divine.

Adesea, vă spun: căutaţi inaccesibilul, căutaţi ceea ce nu puteţi nici obţine, nici realiza. Pentru că datorită acestei căutări, veţi obţine

zilnic ceva în plus. Desigur, nu veţi avea niciodată tot, dar atunci când vă concentraţi asupra unui scop inaccesibil, sunteţi obligaţi să parcurgeţi regiuni noi, depăşind etape noi, şi acest progres contează mult. Voi nu cereţi nici cunoaştere, nici frumuseţe, nici sănătate sau fericire, voi cereţi Absolutul, Divinitatea. Ei bine, veţi avea şi tot restul căci, pentru a ajunge până la Dumnezeu, sunteţi obligaţi să treceţi prin lumină, prin frumuseţe, sănătate, cunoaştere, bogăţie, iubire şi fericire şi toate minunile care brăzdează acest drum.

Fericiţi vor fi aceia care pot să mă înţeleagă! De ce să vă fixaţi atenţia asupra unui lucru mic care nu vă va aduce nici o satisfacţie? Chiar atunci când îl veţi obţine, veţi fi dezamăgit. Ceea ce este limitat nu va putea niciodată să umple imensitatea sufletului şi a inimii voastre. Numai Absolutul, Dumnezeu-Însuşi, vă poate aduce împlinirea, şi veţi putea obţine tot, chiar şi ceea ce nu aţi cerut, căutându-L fără încetare, fără să vă opriţi din drum.

Desigur, nu este prima dacă când vă vorbesc astfel; de multă vreme v-am clarificat acest subiect, dar sunt obligat să repet, deoarece vă văd mereu preocupaţi cu tot felul de nimicuri, în speranţa că acestea vor putea umple acest spaţiu

imens care este în voi... Nu, să nu o credeţi. Deci, iată două drumuri: unul care în aparenţă nu aduce nimic, exceptând deziluziile, dar el vă va oferi tot, încât într-o zi veţi putea spune: „Nu am mai nimic şi totuşi universul îmi aparţine„; în timp ce, celălalt drum, orice v-ar aduce, vă va lăsa mereu nesatisfăcuţi, deşi veţi deţine câteva lucruri, căci esenţialul v-a scăpat.

Toţi acei care îşi cunosc bine natura activităţii, spun despre obstacolele întâlnite: „Ei da, acestea sunt inconvenientele meseriei", şi acest fapt nu îi împiedică să continue. Toată lumea ştie că fiecare meserie îşi are propriile inconveniente. Dar, de ce spiritualiştii nu le cunosc pe ale lor? Pentru că se descurajează, pentru că vor să abandoneze şi acest fapt arată că ei nu au înţeles neajunsurile meseriei lor: dacă le-ar fi cunoscut dinainte, ei ar fi continuat cu şi mai multă ardoare munca. Când sunteţi descurajaţi, ar trebui să vă încurajaţi voi înşivă şi mai mult!... Văd că nu mă înţelegeţi, şi totuşi aceasta este adevărata alchimie, piatra filozofală.

Deci, zilnic trebuie să vă obişnuiţi să mergeţi foarte sus cu gândul. Da, foarte sus, până la Tronul Domnului. Dacă nu obţineţi imediat rezultate, aceasta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. Din cauza opacităţii materiei care vă îmbracă, nu ajungeţi încă să simţiţi nici o schimbare. Nu simţiţi nimic, nu vedeţi nimic şi vă imaginaţi că nu există nimic. Ba da, ceva este: pe măsură ce vă străduiţi, drumul vi se deschide în faţă, se stabileşte un pod între voi şi regiunile cereşti şi într-o bună zi vă va fi necesară doar o concentrare de câteva minute asupra acestor regiuni, pentru a simţi imediat bucuria, forţa, fericirea.

Nici o practică spirituală nu oferă mai mult decât obişnuinţa de a te concentra asupra imaginii vârfului, a lui Dumnezeu. Evident, creştinii nu au prea învăţat să caute Fiinţa sublimă, ei se adresează sfinţilor, profeţilor, şi nu îndrăznesc să meargă mai departe. Sfinţii, apostolii, martirii, constituie un bun subiect de meditaţie; dar, este mult mai bine să te obişnuieşti să te concentrezi asupra punctului cel mai înalt, a vârfului. În acel moment, veţi declanşa anumite forţe, o mişcare: din acest vârf se dau ordine în privinţa voastră şi acei ce le execută pot fi Iniţiaţi, sfinţi, profeţi, persoane din anturajul vostru şi chiar păsări sau animale... Da, executarea ordinelor se poate face prin animale, prin spiritele naturii, sau prin cele patru elemente.

Unii vor spune: „Dar, este prea departe să mergi să atingi vârful, este foarte greu şi nu este practic. Eu prefer să mă rog la Sfânta Tereza sau la Sfântul Antonie, pentru că am pierdut ceva şi

ei mă vor ajuta". Desigur, o puteţi face, dar aceasta nu vă va împiedica să vă concentraţi, de asemenea, asupra vârfului, a Domnului. De ce? Pentru că El dirijează totul, totul depinde de El.

Ştiinţa Iniţiatică ne explică că noi suntem construiţi asemenea universului; şi noi avem un vârf sau un centru – este acelaşi lucru – iar acest centru care reprezintă Divinitatea este Eul Superior. Deci, când vă concentraţi asupra vârfului universului, când îl rugaţi şi-l imploraţi pe Dumnezeu, ajungeţi să atingeţi această culme a fiinţei voastre: acolo, aceasta declanşează vibraţii extrem de pure şi de subtile, care produc în voi prin propagare, transformări binefăcătoare. Deci, chiar dacă nu vi se îndeplineşte dorinţa, veţi câştiga un element spiritual.

Este adevărat, adesea ruga nu vi se îndeplineşte deoarece Inteligenţa Cosmică consideră că ceea ce aţi cerut vă poate face mai mult rău decât bine, şi atunci ea refuză să vi le acorde. Dar, utilitatea acestei cereri constă în atingerea vârfului care este în voi înşivă, în declanşarea unei forţe, cea mai înaltă care se propagă, şi produce sunete, parfumuri, culori, influenţându-vă toate celulele, toate entităţile care locuiesc în voi. Astfel, veţi ajunge să câştigaţi elemente extrem de preţioase.

Pentru obţinerea adevăratelor rezultate, trebuie să atingem acest centru, punctul care organizează totul, care comandă totul. Să luăm un exemplu: vă aflaţi situat undeva în societate, necunoscut şi nesemnificativ şi nu puteţi, deci, să schimbaţi nimic în destinul ţării. Pentru a putea face ceva, va trebui să mergeţi până în centru, acolo unde se află preşedintele sau regele. În acel moment, puteţi realiza totul deoarece aţi atins centrul. Dacă rămâneţi undeva la periferie, nimeni nu vă va asculta. Deci, acela care nu-şi aranjează afacerile decât la periferie, nu poate schimba destinul ţării sale, nici în bine, nici în rău, ceea ce evident este preferabil.

Aceeaşi lege se găseşte şi în lumea interioară. Atât timp cât nu vă veţi concentra asupra vârfului, bineînţeles că veţi obţine ceva, dar esenţialul nu depinde de voi. În timp ce, dacă vă aflaţi în centru, puteţi răsturna lumea întreagă, fiindcă acest centru vă dă toate posibilităţile, totul depinde de voi. Vedeţi acum, de ce oamenii cu adevărat inteligenţi nu se ocupă cu realizări trecătoare şi cu nimicuri. Ei muncesc şi se îndreaptă către vârf, fără să se preocupe de durată, chiar dacă aceasta ar fi de sute de ani. O singură fiinţă poate schimba destinul omenirii, dar cu condiţia ca ea să fi putut atinge vârful.

Când alegeţi vârful, care este în voi ca o

stare de conştiinţă, veţi poseda aceleaşi puteri ca şi Dumnezeu şi nimeni nu vă va putea rezista.

Da, prin felul în care este construită lumea eu vă pot dovedi că Inteligenţa Cosmică a aranjat astfel lucrurile încât adevărata forţă să se găsească numai în vârf. Dacă nu mă credeţi, înseamnă că nu aţi înţeles nimic, şi nu vă va rămâne decât suferinţa. Eu nu v-o doresc, dimpotrivă, nu vreau să vă văd niciodată suferind. Dar, când nu înţelegeţi mare lucru, nu se poate să nu suferiţi. Suferinţa există pentru a-i obliga pe oameni să înţeleagă... Deci, ea este o binecuvântare!

Acum, vă voi revela unul dintre adevărurile cele mai importante de ştiut: toţi Maeştrii au făcut-o şi Ştiinţa Iniţiatică o subliniază: acela că, fiecare dintre noi va merge într-o bună zi să trăiască în regiunea unde şi-a dirijat gândurile. Deci, când veţi pleca din această lume, veţi merge să reîntâlniţi regiunea gândurilor voastre. Dacă aceste gânduri au fost înalte, veţi merge în regiunea cea mai sublimă şi invers; dacă gândurile voastre au fost dirijate spre Infern, veţi întâlni Infernul. Iată cel mai mare adevăr. Deci, dacă voi nu veţi cere decât inteligenţă, iubire, frumuseţe, fiţi absolut siguri că nici o forţă a naturii nu vă va putea împiedica vreodată să locuiţi această regiune determinată, adică regiunea gândurilor şi a dorinţelor voastre.

Tabla de materii

Editeur-Distributeur

Editions PROSVETA S.A. – B.P. 12 – F- 83601 Fréjus Cedex (France)

Tel. (33) 04 94 40 82 41 – Télécopie (33) 04 94 40 80 05

E-mail: international@prosveta.com – Site internet: http://www.prosveta.com

Distributeurs

ALLEMAGNE
PROSVETA Deutschland
Postfach 16 52 - 78616 Rottweil
Tel. 0741-46551 - Fax. 0741-46552
E-mail: prosveta.de@t-online.de
EDIS GmbH, Mühlweg 2
82054 Sauerlach
Tel. (49) 8104-6677-0
Fax. (49) 8104-6677-99

AUSTRALIE
SURYOMA
P.O. Box 798 - Brookvale - N.S.W. 2100
E-mail: suryoma@csi.com
Tel/fax (61) 2 9984 8500

AUTRICHE
HARMONIEQUELL VERSAND
A-5302 Henndorf Hof 37
Tel et fax (43) 6214 7413

BELGIQUE
PROSVETA BENELUX
Liersesteenweg 154 B-2547 Lint
N.V. MAKLU Somersstraat 13-15
B-2000 Antwerpen
Tel. (32) 34 55 41 75
VANDER S.A.
Av. des Volontaires 321
B-1150 Bruxelles
Tel. (32) 27 62 98 04

BRÉSIL
NOBEL SA – Rua da balsa, 559
CEP 02910 – São Paulo. SP

BULGARIE
SVETOGLED
Bd. Saborny 16 A appt 11 - 9000 Varna

CANADA
PROSVETA Inc. - 3950, Albert Mines
North Hatley (Qc), JOB 2CO
Tel. (819) 564-3287 Fax (819) 564-1823
Sans frais au Canada: 1-800-854-8212
E-mail: prosveta@prosveta-canada.com

CHYPRE
THE SOLAR CIVILISATION BOOKSHOP
73 D Kallipoleos Avenue - Lycavitos
PO. Box 4947, 1355 – Nicosia
Tel: 02 377503 et 09 680854

COLOMBIE
PROSVETA
Avenida 46 nº 19-14 (Palermo)
Santafé de Bogotá
Tel. (57) 232-01-36
Fax (57) 633-58-03

ESPAGNE
ASOCIACIÓN PROSVETA ESPAÑOLA
C/Ausias March nº 23 Ático
SP-08010 Barcelona

ETATS-UNIS
PROSVETA U.S.A. – P.O. Box 49614
Los Angeles, California 90049

GRANDE-BRETAGNE
PROSVETA
The Doves Nest – Duddleswell Uckfield
East Sussex TN 22 3JJ
Tel. (01825) 712988 - Fax (01825) 713386
E-mail: prosveta@pavilion.co.uk

GRÈCE
EDITIONS PROSVETA
VAMVACAS INDUSTRIAL EQUIPMENT
D. Moutsopoulou 103 - 18541 Piraeus

HONG KONG
SWINDON BOOK CO LTD.
246 Deck 2, Ocean Terminal
Harbour City - Tsimshatsui, Kowloon

IRLANDE
PROSVETA, The Doves Nest
Duddleswell Uckfield,
East Sussex TN 22 3JJ, U.K.

ITALIE
PROSVETA Coop.
Casella Postale - 06060 Moiano (PG)
Tel-Fax 075-8358498

LUXEMBOURG
PROSVETA BENELUX
Liersesteenweg 154 B-2547 Lint

NORVÈGE
PROSVETA NORDEN
Postboks 5101 - 1501 Moss

PAYS-BAS
STICHTING
PROSVETA NEDERLAND
Zeestraat 50 - 2042 LC Zandvoort

PORTUGAL
PUBLIÇÕES
EUROPA-AMERICA Ltd.
Est Lisboa-Sintra KM 14
2726 Mem Martins Codex

ROUMANIE
ANTAR – Str. N. Constantinescu 10
Bloc 16A, sc. A, apt. 9
Sector 1 – 71253, Bucarest

SINGAPOUR & MALAISIE
AMERICASIA GLOBAL MARKETING
Clementi Central Post Office
PO Box 108 - Singapore 911204
Tel-Fax 075-8358498
E-mail: harvard1@mbox4.singnet.com.sg

SUISSE
PROSVETA – Société Coopérative
Ch – 1808 Les Monts-de-Corsier
Tel. (41) 21 9219218 – Fax. (41) 21 922 92 04
E-mail: prosveta@swissonline.ch

VENEZUELA
AEIOU
Apartado postal 1038 - Puerto Ordaz 8050
Estado Bolivar
086 51 83 31
E-mail: tierra-nueva@usa.net